N:r 16. 48 ÅRG. 25 OKT. 1943 PREN.-PRIS 2: 50

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: M LINDÉN.

»Han vill leda dig på den rätta vägen.»

Av August Berg.

"Är det ej du själv, som vållar dig detta, därmed att du övergiver Herren, din Gud, när han vill leda Dig på den rätta vägen?" (Jer. 2: 17.)

Målet för vår tro är våra själars frälsning. Så skriver aposteln Petrus i sitt första brevs första kapitel. Ett Guds barn är en frälst människa, men icke en slutfrälst. Går väl någon dag förbi, då vi icke ivrigt ropa: "Herre, bevara mig! Herre, fräls mig! Och vi ha väl anledning härtill. Farorna, som omgiva oss, äro många. Israels folk hade övergivit Herren, källan med det friska vattnet, och själva gjort sig brunnar. Ungdomskärleken hade kallnat, umgänget med den levande Guden var utbytt mot tillbedjan av avgudar. Med rörande kärlek talar då Gud till sitt avfallna folk genom profeten. Så gör vår Gud ännu i dag. Svartsjukt trängtar den ande, som tagit sin boning uti oss. Så må vi då alltid "bära vår själ i våra händer" och anförtro densammas frälsning åt vår himmelske Fader, såsom åt en trofast Skapare. Såsom en god herde skall han leda oss på den rätta vägen för sitt namns skull.

"Herre, skall på stormigt hav
Ej min farkost gå i kvav,
Skall den icke krossas där
Emot klippor, rev och skär,
Tag Du rodret i Din hand
Och den för till andra strand."

(Ur Väggalmanackan "För Varje Dag".)

†

Anna Janzon.

En av Svenska Missionens i Kina gamla trogna missionärer, fröken *Anna Janzon*, fick efter några dagars sjukdom hembud den 12 dennes. Onsdagen den 6 var hon med på en syförening på S. M. K:s exp., och hon verkade då ovanligt kry och frisk. Påföljande dag, den 7 okt., drabbades hon emellertid av hjärnblödning, och den 12 fick hon stilla och fridfullt ingå i den vila, som också innebär högre tjänst.

Fröken Janzon föddes i Mariestad den 8 febr. 1859 och var alltså vid sin död i sitt 85 år. Sjutton år gammal vann hon inträde vid folkskollärarinneseminariet i Skara och tjänstgjorde, sedan hon avlagt folkskollärarinneexamen, under några år såsom lärarinna. År 1890 utreste hon såsom missionär inom Svenska Missionen i Kina, och hon har alltså under 53 år troget tjänat vår mission. Hon har utfört en välsignelserik gärning i Ishih, Yuncheng, Yungning och Loyang. Sedan 1928 har hon vistats i hemlandet och troget deltagit i syföreningar och andra möten. I trohet och kärlek har hon också villigt trätt in i förbönens heliga tjänst.

I sin ansökan om att få bli antagen såsom missionär skrev hon: »Att leva för Jesus, vara hans vittne, är och förbliver mitt livsmål, och att mer och mer kunna förhärliga hans namn är min innerligaste önskan.» Denna hennes önskan har blivit förverkligad. Hon har fått vara ett Jesu vittne, som levt för honom. Hon har fått förhärliga Jesu namn. Därför tackar Missionen och en stor skara vänner Gud för henne, och hon saknas, då hennes plats nu är tom. Give Gud att hennes plats i gärningen intages av någon annan och att vi alla finge nåd att troget och uthålligt vandra fram emot samma mål!

Martin Lindén.

En hälsning från fröken Anna Janzon.

Ett varmt tack till Kommittén för Svenska Missionen i Kina och till alla mina kära kamrater för all mig bevisad kärlek, för förståelse, undseende med brister och fel! Jag ser tillbaka med stor tacksamhet mot Gud för den stora nåden att ha fått stå som Hans vittne i Kina under så många år. Det kostade mycken nöd och kamp, innan jag kunde helt uppgiva tanken på att få återvända dit och där arbeta för Honom, då jag tyckte mig ha krafter därtill. Men Guds viljas väg är bäst, det har jag alltid funnit. En hälsning till mina kära vänner bland kineserna ville jag sända. Till de på Herren troende ville jag säga: »Håll fast det du har, så att ingen tager din krona» Upp. 3: 11 och till dem, som känna vägen, som bär till livet, men ännu ej vandra den: »Söken Herren, medan Han låter sig finnas, åkallen Honom, medan Han är nära!» Godhet allenast och nåd har följt mig i alla mina livsdagar, och det är min förvissning, att jag av nåd för min Frälsares försonings död, för blodets skull, skall få bo i Herrens hus evinnerligen.

(Hälsningen fanns efter hennes död bland hennes efterlämnade papper.)

Rektor Joh. Rinman 70 år.

Rektor Joh. Rinman fyller i början av november 70 år. På grund av hans bestämt uttryckta önskan få vi ej här, såsom vi annars så gärna velat, närmare uttala oss med anledning av högtidsdagen.

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Ny ordförande i Svenska Missionen i Kina.

Oscar von Malmborg, nyvald ordförande inom Svenska Missionen i Kina.

Vid Kommitténs sammanträde den 12 dennes valdes till ordförande efter framlidne doktor Karl Fries enhälligt kapten *Oscar von Malmborg*. Samtidigt som vi meddela detta i vår tidning vilja vi uttala en varm välkomsthälsning till kapten von Malmborg, då han nu träder in i denna ansvarsfulla uppgift. Med glädje tacka vi Gud för honom, och vi tillönska honom Guds rika välsignelse och nåd. Må han också få vara innesluten i missionsvännernas tacksägelser och förbön!

Bönemöten för S. M. K.

Bönemöten för Svenska Missionen i Kina anordnas *varje tisdag kl. 7 e. m. (obs.! ändrad tid)* på S. M. K:s expedition, Drottninggatan 55, tre trappor.

Vi vore också glada för att få deltagare till en bönestund *kl. 2 e. m. varje fredag*, också den på S. M. K:s expedition.

Missionens vänner hälsas varmt välkomna!

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på S. M. K:s expedition *torsdagen den 4 nov. kl. 7.30 e. m.* Försök att komma punktligt! Var och en bör medtaga kaffebröd och socker för eget behov. Välkomna!

Försäljning för S. M. K.

Den årliga försäljning för Svenska Missionen i Kina, som anordnas av våra syföreningar i Stockholm, planeras i år till *onsdagen den 1 dec. Lokal blir K. F. U. M.*, Birger Jarlsgatan 35 (ingång från Snickarbacken), och vi bedja att få anbefalla försäljningen åt missionsvännernas hågkomst. Vi hoppas, att »Kinalänkarna» även i år kunna ha ett eget bord, och gåvor härför såväl som till de övriga försäljningsborden mottagas med stor tacksamhet. Må försäljningen också ihågkommas i förbön!

"Hans Stjärna i Östern."

Svenska Missionens i Kina illustrerade missionskalender »Hans Stjärna

i Östern» föreligger nu färdig att expedieras, och rekvisitioner mottagas tacksamt på Svenska Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Priset är för häft. ex. kr. 2:—; kart. kr. 2:50 och klotb. kr. 3:50. Då minst 5 ex. rekvireras lämnas 25 % rabatt. Frakt och omsättningsskatt ingå icke i ovannämnda priser utan betalas dessutom av köparen.

Må tidningens läsare hjälpa oss att få upplagan slutsåld!

Från Missionärerna

"Klagan vare fjärran ifrån oss."

Utdrag ur privatbrev från missionär Åke Haglund, avsänt från Yungtsi den 7 augusti.

Vi äro mycket isolerade. Frances (fru Haglund) har inte sett någon annan utlänning än make och barn på över två år. Det skall bli en sann och stor glädje att få komma hem och hälsa på er. Men när? Kriget synes aldrig sluta. Denna väntan och ovisshet sätter ofta ens nerver i oordning. Denna sommar har också varit mycket varm och torr. Intet regn under hela sommaren, och 42—43 grader C. i skuggan har termometern dag efter dag visat. Det frestar på. Men om en månad börja nätterna bli svalare. Barnen lida svårt av utslag på grund av värmen. Nätterna bli ofta vaknätter för Frances, ty barnen vakna ofta och vilja dricka, kasta sig av och an på bädden och svettas som om de kommit direkt ur ett varmt bad. Men vi ha fått vara friska hela sommaren, och det är en stor nåd och säkert svaret på de mångas förböner. Ja, detta år har varit ett nådens år i flera avseenden. Vi ha sluppit både sjukdom (med undantag av att min mage krånglade i våras) flodöversvämning, pest och rövare. Och det är mycket att tacka för i tider sådana som dessa.

När det blir alltför varmt, ta vi upp en melon från vår källare och försöka därmed släcka vår törst och liva vårt mod. De äro inte dyra i år emedan så många ha odlat vattenmeloner. Man trodde väl, att när allting annat är så dyrt, skulle man också få bra betalt för sina meloner. Men följden blev blott att det fanns rikligt med meloner på torget, och så sjönko priserna. Annars är allting annat mycket dyrt. Men vi ha fått alla våra behov fyllda, och genom de makthavande ha vi också kunnat köpa socker, tändstickor och salt. Oss har intet fattats. Det är bara ett välbehövligt ombyte som fattas, men hittills har Herren givit den nödiga kraften och givit oss många ämnen till lovsång. Klagan vare därför fjärran ifrån oss.

Våra möten fortgå som vanligt och rätt mycket folk kommer inom räckhåll. I sommar ha vi också haft en sommarkurs ute i en gravgård. En vacker cypress-»skog» och präktiga lokaler finnas inom området, som är avstängt från yttervärlden medelst en hög tegelmur. Det var så stilla och ljuvligt däruppe. Många deltagare kommo med, och myndigheterna lade inga hinder i vägen, vilket väckte vår förvåning och stärkte vår tro. Ty tiderna i detta land äro onda. Genom sina tjänare talade Gud. Många blevo välsignade, och det var ju vår bön och vårt mål. Under sommarmånaderna blir det liksom ett stillestånd, vad verksamheten beträffar. Men evangelisterna besöka de olika grupperna i distriktet vid söndagsmötena. Verket går framåt, och en här och en där vinnes för Guds rike. Vi bedja om väckelse. Behovet är stort. Ack, att våra böner om väckelse snart bleve besvarade!

Missionär Haglund säger slutligen, att tydligen inga politiska tidningar få komma igenom. Missionstidningen däremot kommer regelbundet.

Senaste nytt ur brev från Kina.

Hungersnödsarbete i Mienchih, bestående i utdelande av kontant hjälp till de kristna familjerna i distriktet samt uti

bespisning en gång om dagen av tillfälliga tiggarskaror har pågått hela våren, tills hopp om en smula skörd i hemtrakten drog folket bort i början av juni. Om detta arbete skriver *Gerda Carlén* den 11 juni 1943:

— — — —

»Sommaren är nu åter inne, men den medför just ingen omväxling från det vardagliga, som rört sig om kök och hem och ekonomi för Elna Lenell, Gösta Goës och mig, som ha ett hushåll tillsammans. Gösta har varit ute på stormöten i sitt stora distrikt och trampat många trötta steg där, under det att Bergquist rest i sitt distrikt västerut med tåg och andra fortskaffningsmedel. När de komma hem emellanåt, är det alltid intressant att få del av deras erfarenheter. Elna har gjort vad hon kunnat för att nå människor i staden och dess närmaste omnejd med evangelium, och dessutom har hon givit sina krafter till bespisning av de stora skaror tiggare, som dagligen överhopat vår portvakt med sitt ropande efter hjälp. — Först höllo de nödställda till vid vår dörr från morgon till kväll, men det tog för mycket av våra krafter, och vi beslöto därför låta alla vänta till en bestämd tid av dagen, så att de skulle få tillfälle höra evangelium samtidigt med att lekamlig hjälp lämnades dem. De som samlats framme i gästrummet och utanför porten blevo insläppta på den bestämda tiden i en flock — ofta var det tvåhundra personer, ibland färre. Efter en kort predikan av evangelisten eller den läkekunnige Li Ch'ing-sin (»doktorn») fingo de välling eller bröd, allt lagat under Ellas överinseende. Detta tog hela förmiddagen och en del av eftermiddagen och var ett ansträngande arbete; men vi sluppo höra den rysliga jämmern utanför vår dörr hela dagen, så tyngande för sinne och nerver. Nu ha de flesta skingrats till respektive hemorter, där de hoppas få skörda något litet; men ännu finnas människor av alla åldrar till utseendet mest såsom lik. Priserna på allt äro enorma; en sådan nödvändighetsvara som salt kostar tjuguåtta dollar för sexhundra gram.»

— — — —

Några av S. M. K:s missionärer samlade i Yuncheng den 16/6 1943 på årsdagen av missionärsparet Ringbergs bröllop.

Sittande missionärsparet Ringberg och bredvid dem fröken Runa Hägg. Stående från vänster: Fröken Lisa Gustafsson, missionär Åke Haglund, fröknarna Maria Nylin och Frida Prytz samt missionärsparet Blom.

Elna Lenell skriver om nödhjälpsarbetet:

»Under denna nödtid har jag ju ej kunnat vara ute på bibelkurser, och jag skulle vara glad, om jag kunde få arbeta med sådana nu på sommaren. För att nu under våren få hungersnödsmedlen att räcka så långt som möjligt, kokade jag själv hirsvällingen och bakade brödet. Jag kunde ej uppbringa nog stor gryta för vällingkoket (ni kan tänka, vilka väldiga bykgrytor som erfordras!) utan måste fylla i med bröd, när vällingen ej räckte till. Det var ibland ända upp till tvåhundra personer i hopen av utmärglade varelser, som kommo in till utdelningen — somliga av dem kunde knappast stå på benen. Evangelisten Chang Kuei-pao och »doktor» Li togo sina turer att predika för de nödställda först en stund, och sedan kunde ransonerna delas ut...»

— — — —

Gösta Goës skriver om behovet av att resa bort ett slag efter det sista arbetsårets påfrestningar och tillägger att alla draga sig för de orimliga kostnaderna. Han är tacksam att han och de andra äro friska. Tre dagar fick han hålla sig i bädd, angripen av den kända kinesiska »ullhårs»-sjukan, som gick epidemiskt (Bergquist var sjuk två dagar av samma onda — något slags nässelfeber eller dylikt). Han är bekymrad för en gumma, som tror sig själv vara en utmärkt god kristen men som är hårt bunden i girighet: hon lånar ut pengar mot 120 % ränta per år eller tio procent per månad. — Hur innerligt gott för Gösta att få ha sitt hem hos »Tant Gerda», som lägger mycket av energi och tankekraft på sparsamhet i hushållet, som trots allt går till bortåt fyrtio dollar per dag (och person).

Ja visst gör Gerda Carlén änglatjänst av samma slag som ängeln ute i öknen, vilken lagade frukost åt Elia.

*

Nu ha vi ofantligt gott vatten i Yuncheng, som ledes i underjordiska järnrör till åtta platser i staden och får hämtas vid kranarna där, fyra på varje plats, mot en avgift av två cent per ämbar. För erhållande av tryck är ett högt vattentorn av cement uppfört innanför den nya norra stadsporten vid Lu-chia-hangs förlängning (den gamla norra porten hålles ej längre öppen), och det tornet fylles medelst pumpning från en artesisk brunn. Lika friskt och härligt är vattnet därifrån som det från vår västra grannstad, vilket ju med all rätt var beryktat såsom förstklassigt. Sagda Lu-chia-hang, vid vilken missionen är belägen, liksom också missionssjukhuset, är numera den förnämsta gatan, på modernt sätt fullt ombyggd med stenunderlag och helt cementad. Präktiga breda vattenrännor murade öppna på båda sidor, så att de lätt kunna hållas i brukbart skick; vid ingången till varje hus ligger en stenplatta ovanpå vattenrännan. Vid gatans norra slutpunkt är stadsmuren öppnad till en bred passage, och väg till järnvägsstationen är ordnad rätt fram utan krökningar. Det är naturligt, att vid gatans utvidgning reglering och modernisering en hel mängd hus utefter gatufasaden måste rivas för att sedan ersättas av nybyggnader. I bästa fall ha husägarna sluppit undan med att såga bort ett stycke av de långt framspringande taken, så att ledningarna för elektriskt ljus, telefon o. d. vila på stolpar inne på trottoaren och alldeles intill husväggarna. Missionsstationen slapp undan med att såga bort en del av taket och att riva bort den gammaldags breda uphöjningen av sten bredvid stora ingången. Ingenstädes ha de gamla stenpelarna med snidade apor, lejon och pumor kunnat bibehållas, och således kan man ej längre binda sitt riddjur vid en sådan — trafiken på gatan medgiver ej sådant, utan djuret får ledas in genom porten och tillses inne på gården.

Malte Ringberg.

Missionärers och hemarbetares adresser.

På fältet.

Carl och Ethel Blom, Malte och Ida Ringberg, Frida Prytz, Maria Nylin.	Swedish Mission, *Yuncheng*, Sha. China, via Peking.
Lisa Gustafsson, Runa Hägg.	Swedish Mission, *Ishih*, Sha. China, via Peking.
Estrid Sjöström, Dagny Nordgren.	Swedish Mission, No. 84, Road 39, *Tientsin*. China.
Åke och Frances Haglund.	Swedish Mission, *Yungtsi*, Sha. China, via Peking.
Arne Bendtz, Ida Söderberg,	Swedish Mission, *Hoyang*, She. China.
Ingeborg Ackzell.	Swedish Mission, *Tali*, She. China.
Olga Styrelius, Arvid Hjärtberg, Hanna Wang, Ebba Vidén.	Swedish Mission, *Pucheng*, She. China.
Carl-Johan och Elsie Bergquist, Gösta Goës, Gerda Carlén, Elna Lenell.	Swedish Mission, *Mienchih*, Ho. China.
Johannes och Ingrid Aspberg, Maja Lundmark.	Swedish Mission, *Loyang*, Ho. China.
Maria Pettersson, Astrid Håkansson.	Swedish Mission, *Sinan*, Ho. China.
L. Hugo Linder.	Swedish Mission, *Kikungshan*, Ho. China.

I hemlandet.

Emma Anderson, Augusta Berg, Dagny Bergling, Dagny-Edla Bergling, Inez Bölling, Selfrid och Hanna Eriksson, Lisa Lundberg, G. A. Österberg.	Missionshemmet Duvbo, *Sundbyberg 2*.

Rich. och Hildur Anderson, *Hovsta*.

Martin och Birgit Bergling, Fältspatvägen 1, *Traneberg*, eller S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, *Stockholm*.

Morris och Carola Bergling, Johannelund, *Ulvsunda*.

Lisa och Hildur Blom, Östbroga, *Älvsjö*, eller S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, *Stockholm*.

Margit Cederholm, S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, *Stockholm*.

Vera Rahm, S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, *Stockholm*.

Nath. och Elsa Engbäck, *Vedum*.

Mimmi Folke, Sigurdsvägen 44, *Nockeby*.

Gerda Tonnvik, S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, *Stockholm*.

Maj Holmström, S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, *Stockholm*.

Maria Hultkrantz, Nockebytorg 17, *Nockeby*.

Judit Högman, Drömstigen 28, *Äppelviken*.

Martin och Anna Lindén, Igeldammsgatan 16, *Stockholm*, eller S. M. K:s exp. Drottninggatan 55, *Stockholm*.

Thyra Lindgren, S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, *Stockholm*.

Astrid Löfgren, Kottlavägen 7, Skärsätra, *Lidingö*.

Erik och Ingrid Malm, Vitså Örlogshem, *Västerhaninge*.

Ella Nilsson, K. F. U. K., Hantverkareg. 23, *Karlskrona*.

Carl-Gustaf Nordberg, Berg, *Hoverberg*.

Svea Pettersson, S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, *Stockholm*.

Henrik och Hilma Tjäder, Nobelvägen 86, *Malmö*.

»För hans namns skull hava de dragit åstad, utan att hava tagit emot något av hedningarna. Därför äro vi å vår sida pliktiga att taga oss an sådana män, så att vi bliva deras medarbetare till att främja sanningen.» (3 Joh. 1:7, 8.)

HANS STJÄRNA I ÖSTERN.

40:e årg.

Redigerad av *Martin Lindén.*

Innehållsförteckning:

»Och ljuset lyser i mörkret.» Av pastor *Arthur Johanson.*

De hemgångna. Av apotekare *Karl Nilenius.*

Doktor Karl Fries. Av kapten *Oscar von Malmborg.*

Nils Styrelius. Av missionsföreståndare *Martin Lindén.*

Ella Dahle. Av fröken *Lisa Blom.*

Barnen och Guds rike. Av fröken *Ingeborg Ackzell.*

Glädjekällor. Av fröken *Hildur Blom.*

Hsie Wen-yü. Av missionssekreterare *Martin Bergling.*

Kan väl Gud duka ett bord i öknen? Av missionär *Åke Haglund.*

Bönemötet i avgudagrottan. Av fru *Hanna Eriksson.*

På bybesök. Av fröken *Astrid Löfgren.*

Outtömliga rikedomar. Av fröken *Maja Lundmark.*

Kalendern rekvireras från Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, STOCKHOLM. Pris: häft., 2:—; kart. 2:50; klotb. 3:50. Vid köp av minst 5 kalendrar lämnas 25 % rabatt. Fraktkostnader betalas av köparen och omsättningsskatt ingår icke i här ovan angivna pris.

Missionstidningen

Sinims Land,

organ för *Svenska Missionen i Kina,*

utkommer 1943 i sin 48:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2:50,* halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90.

Till utlandet kostar den kr. 3:— pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men det ställer sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Provnummer sändas på begäran *gratis* och portofritt.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

»Han ville leda dig på den rätta vägen.» — † Anna Janzon. — En hälsning från fröken Anna Janzon. — Joh. Rinman 70 år. — Från Red. och Exp — Från missionärerna. — Missionärers och hemarbetares adresser. — Hans Stjärna i Östern. — Missionstidn. Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: »Sinim», Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr., Sthlm 1943

Med detta nummer följer som bilaga ett inbetalningskort.

N:r 17. 48 ÅRG. 10 NOV. 1943 PREN.-PRIS 2: 50

ANSVARIG UTGIVARE: M LINDÉN

Gemenskap i anden — enhet inbördes.

Av Fr. Hammarsten.

"Finnes någon gemenskap i Anden?" (Fil. 2:1.) Att här talas om delaktigheten i den Helige Ande giver grundspråkets ord tillkänna. Annars kunde man ju tänka sig, att det kunde betyda andegemenskap mellan den ena och den andra människan. Men det gör det icke. Detta ord kräver i sanning självprövning. När aposteln kan skriva till en församling av troende och fråga: "Finnes någon gemenskap i Anden?" så innebär det, att denna gemenskap kan saknas. Ja, det är möjligt. Men det är icke möjligt hos Guds församling i stort, för så vitt det är en Guds församling. Inom den måste finnas en Andens gemenskap. Men det är på samma gång möjligt, att enskilda, många, ja, till och med flertalet inom en församling kunna sakna Andens gemenskap. Det är detta, som är det förfärliga, att man själv kan tro sig vara en kristen och av andra hållas för en kristen, medan Anden, Andens delaktighet saknas. Man är en torr gren. För människors ögon hör man ännu till vinträdet, men i Guds ögon hör man icke längre dit.

"Finnes det", frågar aposteln vidare, "någon hjärtlig godhet och barmhärtighet?" Finnes, menar han, det där ömma, förbarmande sinnet mot trossyskon, icke det där klandrande, dömande, bittra sinnet? Är det så, att där det är en broder, en syster i Herren, dessa må f. ö. tillhöra vilken avdelning av hjorden som helst, du mot dem bevisar en hjärtlig barmhärtighet? Det är denna kärlekens ömhet, som gör, att man är rädd om var-

andra. Och är Herren rädd om de sina, så behöva vi i sanning vara rädda om varandra. Kära vänner, för så vitt vi äro vänner i Herren, låtom oss vara rädda om varandra och älska varandra med den ömma, förbarmande kärleken!

Om allt detta betyder något, fortsätter aposteln, "gören då min glädje fullkomlig, i det att I ären ens till sinnes". Här kommer han till det som är allra viktigast, nämligen enheten mellan Guds folk. Och den som vet, att denne apostel bär inom sitt hjärta Kristi kärlek, kunde nästan ana, att något sådant skulle komma. Ty överherdens innerligaste önskan var ju, att hans lärjungar skulle vara ett. Det var om detta, han i bön upplyfte sitt älskande hjärta till sin Fader under de sista, mörka, ja, nattsvarta stunderna av sitt liv. Det var just då, han bad, att hans lärjungar måtte bliva ett. Han vädjade icke till lärjungarna själva, utan till sin himmelske Fader, till den kärlek, som Fadern haft till honom före världens begynnelse. I kraft av denna kärlek bad han Fadern se till, att den lilla hjorden slöte sig tillsammans. Det var också i denna herdekärlek, som han efter uppståndelsen sade till Petrus: "Föd mina lamm!" Han vädjade då till lärjungekärleken, den prövade, tuktade, renade lärjungekärleken, och bad sin lärjunge, att han i denna kärlek ville hålla lammen tillsammans och föda dem såsom en hjord. Det var i samma kärlek, den gamle aposteln Petrus sedermera skrev till sin församling och lade den just detta på hjärtat. Så går då genom frälsarehjärtat och genom sanna lärjungahjärtan på jorden denna bön till Gud, denna djupa suckan, att hans barn må bliva ett.

Denna enhet giver sig enligt apostelns ord i det följande ett tvåfaldigt uttryck, i det han tillägger: "uppfyllda av samma kärlek, endräktiga, med ett sinne" eller "samsjälade", såsom ordet egentligen heter, så att edert sinne går ut på ett och detsamma.

"Uppfyllda av samma kärlek." Vi veta icke rätt, huru vi skola förstå dessa apostelns ord. De kunna betyda, att om den ene brodern giver kärlek åt den andre, denne andre skall giva tillbaka samma kärlek. De kunna ock betyda, att man skall älska utan anseende till personen, att man skall älska den ene såväl som den andre med samma kärlek.

Det andra uttrycket "samsjälade" häntyder på andegemenskapen mellan de troende inbördes. Denna andegemenskap består däri, att man har liksom ett hjärta och en själ, när det gäller det ena nödvändiga. Man missuppfattar mången gång i Guds församling ordet "andegemenskap", därmed menande blott den sympati, som den ene kristne kan känna för den andre. Sådan sympati kan emellertid vara ganska tvetydig. Det är ofta så, att en kristen, som lever ett matt och ljumt liv, är skygg för att komma i närheten av den, som lever ett rikare och fullare liv i Gud, och därför i stället sympatiserar med andra, som stå på samma lägre ståndpunkt som han själv. En sådan sympati menar icke aposteln, när han talar om att vara "samsjälad". Att vara samsjälad betyder, att sinnet går ut på ett och detsamma. Vi finna samma uttryck och

tankegång i Fil. 3:15, 16, där det heter: "Må därför vi alla, som äro 'fullkomliga', hava ett sådant tänkesätt. Men om så är, att I i något stycke haven andra tankar, så skall Gud också däröver giva eder klarhet. Dock, så vitt vi redan hava hunnit något framåt, så låtom oss vandra vidare på samma väg."

Det kan även finnas en andegemenskap beroende på att man har lika åsikter. Man känner sig tilltalad av den och den personens framställning och åsikter. Man läser t. ex. gärna en författare, som överensstämmer med ens egen uppfattning i vissa frågor. Men i vår text är det icke fråga om en andegemenskap, på grund av att man tillhör samma kyrkosamfund eller har samma bekännelse, utan om den andegemenskap, som uppstår, då man känner, att man med själens hela energi är riktad på det ena nödvändiga, så att man med hela sin varelse jagar mot målet, och så finner en broder, som vid ens sida jagar mot samma mål, uppfylld, även han, av Jesu Kristi sinne. Om en sådan enhet är det aposteln talar, en enhet, där det blir liksom en kärlekens tävlan mellan de kristna, där den ene icke står efter den andre i att älska, då de äro samsjälade med avseende på löpandet för att vinna segerkransen.

Huru skall nu denna enhet vinnas? Det är den stora frågan. Det allra bästa sättet är, att var och en begynner, så att säga, i sin vrå, begynner med att ropa: "Herre Jesus, börja med mig!" Sedan skall nog Herren giva ljus i det andra.

(Ur "Kristi rikedomar. Korta föredrag över Filipperbrevet".)

Maria Pettersson 70 år.

Fröken *Maria Pettersson,* S. M. K:s missionär i Sinanhsien Ho., fyller den 17 nov. 70 år.

Om man frågar efter något som är utmärkande för fröken Pettersson såsom missionär, går tanken osökt till den kärlek, varmed hon omfattar gärningen därute. Då hon varit hemma på semester i hemlandet, har hon alltid haft så bråttom att komma ut till arbetet igen. Hon har mycket fruktat för att vägen ditut skulle stängas, och då det blivit möjligt att resa, har hon jublat: "Herren, min Gud, gör mitt mörker ljust." Väl har hon ibland, då ensamheten varit tung och svårigheterna stora, gått upp på stadsmuren och funnit en tröst i att se på järnvägslinjen, förbindelsen med yttervärlden och hemlandet, men på samma gång har hon varit färdig att utbrista: "Här är den enda plats, där jag kan vara. Huru skulle jag kunna klara mig hemma i Sverige?" —

Denna hennes kärlek till gärningen i Kina och till alla dem som lida där har ej blivit utan frukt: Hon har vunnit stort inflytande i alla samhällsklasser och hon har genom Guds nåd fått utföra en stor och välsignelserik insats i missionsarbetet. Barnhemmet i Sinanhsien, som hon alldeles särskilt vårdat sig om, har fått varmt erkännande av

både kineser och utländska resenärer, som besökt hemmet. Där har ett stort antal utkastade barn omhändertagits och fostrats till nyttiga medborgare. Dit ha också sjuka och nödlidande vänt sig för att få hjälp, och Maria Pettersson har haft hjärta för dem alla. Nog har det ofta varit svårt att kunna räcka till, och nog är det svårt under nuvarande nödtider. Men förunderligt långt har Gud givit fröken Pettersson nåd och möjlighet att nå med sin hjälp. På högtidsdagen komma säkert många vänner, som hon vunnit därute, att sluta upp omkring henne och visa sin tacksamhet. Och även vi härhemma tacka Gud för hennes välsignelserika missionsgärning och bedja Gud alltfort kröna henne med nåd och barmhärtighet. Må tidningens läsekrets bära fröken Maria Pettersson i förbön med tacksägelse!

Martin Lindén.

Hilma Tjäder 80 år.

Fru *Hilma Tjäder f. Blomberg* fyller den 23 nov. 80 år. Hon är bosatt på Nobelvägen 86, *Malmö.*

Till Kina utreste fru Tjäder såsom missionär inom Svenska Missionen i Kina år 1892, och hon återvände för sista gången till hemlandet 1933. Fyrtio-ett år av sitt liv har hon alltså givit i aktiv tjänst för missionsarbetet i Kina, och nu ha dessutom tio år förflutit, sedan hon på grund av klenhet nödgades draga sig tillbaka från det aktiva missionsarbetet, tio år fyllda av kärleksfullt och troget intresse samt uthållig och nitisk bönetjänst. "Smyckad med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende" (1 Petr. 3:4) har hon självutgivande tjänat missionens Herre, och "detta är dyrbart inför Gud." På detta sätt har hon också vunnit vänner både i Kina och i Sverige, och dessa komma säkert att på högtidsdagen bära fru Tjäder i tacksägelse och förbön.

För de femtioett åren av tjänst inom S. M. K. vill också denna missionsorganisation med anledning av högtidsdagen här ge uttryck för sin tacksamhet. Må Herren själv löna sin tjänarinna och på den del av levnadsvägen, som ännu återstår, giva henne den kraft, som hon behöver, samt lycka och välsignelse i rikt mått!

Martin Lindén.

Våra bönemöten.

Vi påminna om våra bönemöten, som hållas på S. M. K:s expedition, och uttala ett varmt välkommen till dem, som ha tillfälle att deltaga i dessa stunder för tacksägelse och bön.

På *tisdagskvällarna* börjar bönemötet *kl. 7 e. m.* och på *fredagarna kl. 2.* Expeditionens adress är som bekant Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm.

Kinalänkarna i Stockholm

samlas på S. M. K:s expedition *torsdagen den 18 nov. kl. 7.30 e. m.* Bröd och socker för eget behov torde medtagas. Välkomna!

Försäljning för S. M. K.

anordnas på K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35 (ingång från Snickarbacken),

Stockholm, *onsdagen den 1 dec.* Utförligare meddelande lämnas på annat ställe i detta nummer av vår tidning. Må så många som möjligt besöka försäljningen och medverka till ett gott resultat, och må den ihågkommas med gåvor och i förbön!

Missionstidningen Sinims Land.

Med detta nummer av vår tidning medföljer ett postgiroinbetalningskort, som lämpligen kan användas vid prenumeration på vår tidning. Priset är detsamma som föregående år, och tidningen kommer att utgivas enligt samma plan som föregående år.

Det betyder mycket för vårt arbete att tidningen får så stor spridning som möjligt, och vi vädja därför innerligt till alla våra vänner: *Gören vad I kunnen för att skaffa prenumeranter på vår tidning!*

Bedjen också för den! Behovet av Guds välsignelse, kraft och ledning även i detta vårt arbete är stort. Bedjen därför för oss och mottagen vårt innerliga tack för stöd och hjälp, som så kärleksfullt ges åt oss!

"Hans Stjärna i Östern".

Svenska Missionens i Kina illustrerade missionskalender "Hans Stjärna i Östern" föreligger nu färdig att expedieras, och rekvisitioner mottagas tacksamt på Svenska Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm. Priset är för häft. ex. kr. 2:—; kart. kr. 2:50 och klotb. kr. 3:50. Då minst 5 ex. rekvireras lämnas 25 % rabatt. Frakt och omsättningsskatt ingå icke i ovannämnda priser utan betalas dessutom av köparen.

Må tidningens läsare hjälpa oss att få upplagan slutsåld!

Inackordering på Missionshemmet.

Gäster mottagas för längre eller kortare tid på Missionshemmet i Duvbo.

Närmare upplysningar lämnas av husmodern: Fröken *Lisa Lundberg*, adr. Missionshemmet Duvbo, *Sundbyberg 2*. Tel Stockholm 28 20 13.

FRÅN MISSIONÄRERNA

Kvällsmöten för körkarlar.

(Utdrag ur privatbrev, daterat Yungtsi den 2 juni 1943.)

Förra året höllo vi kvällsmöten för körkarlar under några månaders tid. De voro uttagna från olika byar, och varje gång var det nya mannar. Ibland kunde vi samla nära hundra män. Det blev sena möten, ty de voro ej fria, förrän skymningen inträtt. Vi sågo icke då någon frukt av det arbetet, men vi höllo likväl på. En enkel musikförening, om jag så får kalla den, satte kineserna ihop. En spelade orgel med två fingrar, en annan slog på en ringklocka med en matpinne, en tredje slog trumma, medan en fjärde ledde det hela. En västerlänning skulle nog ha ansett det hela vara löjligt och opassande, men här gjorde det sig riktigt bra. Så snart männen hörde »musiken», kommo de in i kapellet den ene efter den andre. Hade vi ej haft denna musik, hade det varit svårt att samla dem. De voro trötta efter dagens ansträngande arbete. Men kinesen älskar musik. Och tonerna kommo såsom havets vågor, i stigande och fallande rytm, med sång på deras eget tungomål och efter deras eget sällsamma sångsätt. Efter skörden upphörde de att komma. Men glada voro vi, som ej försummat detta tillfälle att nå detta vägarnas folk, som annars så sällan kommer inom hörhåll för evangelii budskap. För några dagar sedan kom en av våra medarbetare tillbaka från en by, där de hållit en serie möten för byfolket. Han berättade om deras arbete samt om en man, som sagt sig ha kommit till tro under ett kvällsmöte här ifjol. Huru gladde inte detta oss! Och kanske det finns flera än han, som kommit till tro? Ja, må Herren rikligen lägga sin välsignelse till vårt vittnesbörd, så att vi må vinna många, många, innan Herren Jesus kommer på himmelens skyar! Bedjen med oss därom! Veteskörden håller

nu på att inbärgas. Måtte också en rik andlig skörd samlas in! Församlingen behöver också mycken förbön. Väckelse inom och utom den är av nöden, så att församlingen ej går under av det tryck, som jagandet efter det dagliga brödet utövar på den. Oenighet och annan synd råder ofta inom den, och endast Guds Ande kan göra allting nytt. Yttre hinder och svårigheter göra sitt till för att hindra. Låtom oss bedja för församlingarna!

Våra förenade hjärtliga hälsningar till Eder alla!

Eder i Herren tillgivne

Åke Haglund.

Hälsning från Malte Ringberg.

Utdrag ur brev, daterat den 20 juli 1943:

»Alla eleverna i Kina Inlandsmissionens stora skola härute och deras lärarpersonal äro internerade i skolstaden, dock icke i de ursprungliga skollokalerna och bostäderna utan på ett annat område under synnerligen reducerade förhållanden. De som avslutat skolgången ha ingen möjlighet att nu få resa hem eller att få träffa sina i Kina bosatta föräldrar. Det är ofta vårt böneämne, att Herren ville i nåd ordna för de missionärsbarn, som på grund av nu rådande förhållanden hindras i utvecklingen och utbildningen för framtida levnadsbanor. Detta gäller även de svenska barnen i norra delen av vår egen provins.

Hela långa raden missionsstationer norrut från Yuncheng till provinshuvudstaden äro nu helt lämnade åt de infödda kristna, och ingen utländsk missionär finnes kvar. Utom svenskarna är det blott två tyska kvinnliga missionsarbetare kvar i hela provinsen. Vad oss inom S. M. K. beträffar, äro vi ej tillåtna att utan särskilt pass begiva oss utanför stadsporten, och sådant pass är svårt att utverka. Sedan min hustru och jag kommo åter från en resa till tand- och ögonläkare i oktober 1940, ha vi ej varit utanför stadsporten här. Vi äro emellertid tacksamma för att vi ej nödgats lämna våra stationer, vilket varit fallet med alla norska missionärer. Förutom denna fördel ha vi en mängd andra bevis på Guds godhet att vara tacksamma för, och vi känna oss inneslutna i Hans hands gömma. Pausen är en del av musiken; men paus betyder för vårt vidkommande ej alls detsamma som overksamhet. Vi sakna ej arbetsuppgifter, även om en omläggning helt naturligt ägt rum.

Det har känts rätt tråkigt, att mycken post, både till oss och från oss, gått förlorad. Vi skriva emellertid rätt så ofta hem i tanke att ett och annat meddelande kommer igenom. Även den detaljen övervakas som allt annat av Herren Gud.»

Malte Ringberg.

Ett par uttalanden om missionsarbetet i Kina.

I senaste numret av *Svensk Missionstidskrift* har professor *Knut B. Westman* i en artikel under rubriken "Nytt utifrån" bl. a. citerat ett par uttalanden om missionsarbetet i Kina, vilka säkert äro av intresse för vår tidnings läsekrets. Vi meddela dem därför här.

Vid Kyrkomissionssällskapets årsmöte i London den 4 maj yttrade sekreteraren, Rev. M. A. C. Warren: "Kina träder in i den nutida världen under kristna ledare och kommer att bli dominerande i Asien. Där behöver man alla män och kvinnor som sällskapet kan sända ut."

Kinas nyvalde president, generalissimus Chiang Kai-shek, talade nyligen vid ett möte av Kinas Kristna Nationalråd. Han sade därvid om missionärerna: "Vi behöva alltjämt kristna från andra länder, som äro beredda att med kärlek och hängivenhet tjäna Kinas folk. Mena inte, att ni äro våra gäster; ni äro kamrater, som arbeta med oss för att rädda vårt folk och uppbygga en ny nation." — Han betonade nödvändig-

heten av närmare förbindelser mellan västerländska och kinesiska kristna och manade den kinesiska kyrkan att ge uttryck åt sin tro och lära på alla livets områden och ge ett föredöme i socialt tjänande.

*

I samband med dessa båda uttalanden införa vi också ett uttalande om Kinas ledare, hämtat ur *Svenska Kyrkans Missionstidning,* som citerar vad en amerikansk kännare av läget, professor *van Dusen,* skrivit: "I spetsen för Kinas regering och i själva hjärtpunkten av dess nationella existens, som på en gång ansvariga härskare och av hela folkets förtroende omfattade andliga ledare, står en grupp av knappt mer än två dussin män och kvinnor, vilka fått de viktigaste uppgifterna i denna tid av yttersta nationella nödläge. Drygt hälften av dem äro kristna. Man kan fråga: Äro de blott kyrkomedlemmar, namnkristna liksom många i spetsen för de s. k. kristna folkens regeringar? Utan tvivel gäller det om några av dem. Men de flesta äro allvarligt fromma, gripna och ledda av en djup, personlig religiös erfarenhet, en hängivelse, som är nästan okänd bland personer i motsvarande ställning i västerlandet. Många av dem finna det nödvändigt att mitt under sitt ansvarsfyllda arbete varje dag avskilja åtminstone en kort stund till bibelläsning, eftertanke och bön. De söka Guds visdom och hjälp i sina överväldigande uppgifter, och inför varje större avgörande i fråga om den nationella politiken ställa de till sig själva den frågan: 'Vad föreskriver den kristna etiken här?' Det kristna inflytandet har betytt mycket för Kinas motståndskraft i kriget, men framför allt för den ande, som präglat detta motstånd, en ande, som vägrar att ge vika för frestelser till hat och hämndbegär och som endast söker en internationell ordning av rättvisa och fred, i vilken både Kina och Japan få taga sin rättmätiga andel."

*

I professor Westmans ovan omnämnda artikel meddelas också: "Det finns 13 kristna högskolor i Kina; 12 av dem ha fått flytta från sina ursprungliga lokaler. De ha över 9.000 studenter — ett icke ringa procenttal av de 52.000 högskolestudenterna i landet."

Höstmötet den 12 okt. 1943.

Återigen ha vi fått samlas, i fred och ro, till möte, denna gång på Hushållsskolan Margareta (Fenix). Festvåningen fylldes av en stor skara vänner, och det blev en verklig högtid.

Mötet inleddes med sången: "Vem är skaran som syns glimma." Det kan synas underligt, sade vår missionsföreståndare, att vi börja mötet med denna sång, men idag på middagen fick vår kära *Anna Janzon* hembud. Sin ansökan att få gå ut som missionär inom S. M. K. slutade fröken Janzon med orden: "Att leva för Jesus, vara hans vittne, är och förblir mitt livs mål, och att mer och mer kunna förhärliga hans namn är min innerligaste önskan." Det målet har hon fått förverkliga, och vi tacka Gud för vad han givit genom sin tjänarinna.

Ännu ett meddelande hade missionsföreståndaren att lämna. Vid Kommitténs sammanträde på f. m. hade till Missionens ordförande enhälligt valts kapten *Oscar von Malmborg.* Nu hälsades han varmt välkommen.

Ordet lämnades därefter till kapten von Malmborg, och han yttrade bl. a.: Det är i en tid av största allvar, som vår mission nu enats om att kalla mig till ordförande, och jag vågar icke säga nej. Då jag för 24 år sedan invaldes i kommittén yttrade någon något om "villighet att tjäna", och det är vad jag önskar få göra: Tjäna. Så vill jag göra Hudson Taylors ord till mina: "Jag kan lita på Gud." Det är vad jag vill säga till er alla. Vi kunna lita på Gud, ty *Han är trofast.*

Det nu sagda blev en "extra inled-

ning". Som inledningstalare var missionär *Richard Anderson* annonserad. Han talade om Abraham och hans vandring upp till Moria berg, berget där Herren låter se sig. Ingen av Guds tjänare har väl blivit ett sådant föredöme som just Abraham. Varför blev han det? Vi se svaret i Abimeleks ord: "Gud är med dig i allt vad du gör." Det var hemligheten. Abraham var aldrig ensam, Gud var med honom. Kan det sägas något högre och härligare och mera inspirerande om oss som mission, än att Gud är med oss? O att det kunde sägas om oss alla!

Gud satte Abraham på ett svårt prov, han skulle offra sin ende son. Abraham lydde, och så vandrade de båda upp till det berg som kallas "Där Herren ser" — "där Herren utser" — "där Herren förser"! Det var en lång vandring och säkert full av frågor och undran, men Abraham gick vägen fram, han litade på Gud och Gud litade på honom. Abraham kom fram till berget, och där fick han uppleva sanningen av alla dessa tre namn. Han fick genomgå provet till slut, men i rätta sekunden grep Gud in. På samma sätt handlar han med oss. Även i våra prövningar griper Gud in, och vi kunna lita på honom. Även vi få uppleva sanningen i orden: Herren ser, Herren utser och Herren förser. Give så Gud att det i kväll kunde sägas om oss, att Herren var med oss!

Två ämnen, i frågoform voro uppsatta, ett skulle besvaras av tre äldre, ett av tre ungdomar.

Frågan: *"Vad har missionen betytt för mig"*, var för de äldre. För fru *Judit Högman* hade missionen varit som en fyrbåk, vars strålar upplyst hela hennes liv ända från barndomen. Redan vid 15 års ålder kände hon kallelsen till Kina. Så småningom öppnades vägen också ditut. Inte fick hon stanna så länge där, och inte blev hon den strålande missionär som hon drömt om, sade hon, men hon tackade Gud för att hon fått komma in i missionen och för allt hon fått genom den.

Fru *Karin Wennerström* yttrade, att missionen givit henne de allra bästa vänner, hennes kära kineser, som hon kallade missionärerna. Tillsammans med dem hade hon haft många solfulla, ljusa stunder inför Herrens ansikte, på Duvbo, vid syföreningar och på möten.

Tandläkare *Josef von Malmborg* hade också fått kärleken till missionen med från hemmet. En gång hoppades också han att få bli missionär. Då han inte fick det, gav Gud honom i stället rika uppgifter inom missionen här hemma. Det arbetet hade berikat hans liv och fyllt det med glädje och tacksamhet.

*

Sedan var det de ungas tur. *"Vad kan jag göra för missionen"*, så löd deras ämne. Det blev klara kampsignaler och ungdomlig hänförelse. Kandidat *Gustav Haglund* började med att förklara, att missionen är en stor härlig uppgift. En del människor säger med en suck: Livet måste levas. Så säger inte missionens vänner utan: Det är härligt att få leva, leva för Gud och den uppgift han givit, missionen. Ha ni tänkt på att vi i vår skröplighet fått medverka till, att i den lovsjungande skaran inför Guds tron kanske finns någon, som prisar Gud därför, att vi offrat något, så att han fått lära känna sin Frälsare? I oss själva förmå vi intet, men i Gud förmå vi allt. Jesus har fått *all* makt, därför förmå vi också allt med honom. Det är på den grunden vi få arbeta inom missionen. Vad kunna vi göra? Vi kunna och vi skola bedja och offra, men det kan hända, att då vi komma med vår gåva, vill Gud ha något annat. Han vill ha vårt liv för att föra ut budskapet om Gud, om hans kärlek, makt och kraft. Missionen är Guds verk, i det verket vill han hava oss med. Gud hjälpe oss att i trohet och i ödmjukhet följa dem efter i arbetet, som gått före oss!

Fröken *Anna von Malmborg* började med att fråga: Har Du tänkt Dig in i den frågan, vad Gud vill att *Du* skall göra för missionen? Har Du tänkt på,

att Gud begär av oss att vår insats i missionen skall vara en *vardagsgärning,* något som skall gå in i vårt dagliga liv och inte bara komma fram eller ta sig uttryck vissa dagar eller möten? Jag har en känsla av att vi alltför mycket låter vårt arbete för missionen gå i de gamla banorna. Inte något ont om dem, de ha varit och äro goda. Men kunna vi inte försöka nya vägar också? Varför hålla vi oss enbart till syföreningar? Kunna de unga männen inte också arbeta för missionen? Släpp missionsfantasien lös! Låt oss finna nya möjligheter! Det finns trädgårdsland, fruktträd och mycket annat, som kan ställas i missionens tjänst. Gud väntar på vår insats. Vad gör Du, vad gör jag? "Gör det lilla Du kan, gör det villigt och glatt... Se, han själv gör ju allt. Vad betyder det då, om han ställt Dig i led med de små?"

Missionärskandidat *Curt Svenssons* svar på frågan i det angivna ämnet formulerades så: "Vi måste bedja mer, älska mer, lita mer på Gud, som segern ger". När Gud har lagt ned kärleken till missionen i vårt hjärta, då kunna vi också bedja. Det lönar sig. Gud gör underverk, då vi ställa oss till förfogande för bönetjänsten. Det lönar sig att bedja, även om vi inte få se några bönesvar nu; en gång skola vi få se dem. Vi kunna också offra, och det tror jag vi göra, när vi lärt oss att älska. Men jag fruktar, att vi tänka för mycket på pengar. Gud vill ha Dig och mig! Och vi få gå in i tjänsten på det sätt han finner bäst. Vi få gå ut och tala om för människorna vad missionen är och vad Gud vill göra genom den. Vi få dock inte lita bara på vad vi kunna göra, på vad vi förmå, men vi kunna lära oss att älska mer, så att vi med glädje offra mer, och vi få lita på Gud. Det är han som utför verket och giver segern!

Missionär *Henrik Tjäder* framförde en hälsning från Kina-syföreningen i Malmö, som under många år arbetat, offrat och bedit för Missionen. Han påminde också om fru *Anna Wisborg* och om den kärlekens tjänst hon utfört för vår mission. Nu har Gud tagit henne hem till sig, och hon har fått möta sin Herre och Gud.

Missionssekreterare *Martin Bergling* gav därefter en kort resumé av de senaste nyheterna från fältet. Mitt under denna fruktansvärda nöd stå de våra därute, icke missmodiga eller försagda, utan frimodiga och tacksamma för de möjligheter, som Gud ger dem, för att sprida det "glada budskapet".

Efter samkvämet avslutade missionsföreståndare *Martin Lindén* med en kort bön.

H. B.

Fru Anna Wisborg.

Att fru Anna Wisborg fått hembud den 26/9 var ett smärtsamt meddelande för varje Malmö-länk. Det är alltid smärtsamt när en länk löses från kedjan härnere för att införlivas med den stora syskonkedjan däruppe, men djupare än eljest gick detta budskap till våra hjärtan. Ty som en mamma var hon för oss allesamman, en glad och vänlig "länkmamma". Många äro de "länkar", som i det Wisborgska hemmet på bästa sätt omhuldats. Det tycktes alltid för fru Wisborg vara en särskild glädje att få taga emot kinalänkarna, såväl enskilt som när länkmöte hölls i hemmet där. Hennes hjärtevarma intresse för missionen och isynnerhet S. M. K:s mission smittade ifrån sig. Svag till kroppen, som hon var, brann själen så mycket varmare för Herrens rikssak, missionen, och hade så gjort sedan mycket unga år, då hon blev vunnen för Gud.

Och nu har hon fått hembud. Det var med känslor av stor saknad och djup tacksamhet som "länkarna" samlades lördagen den 9 okt. till en minnesgudstjänst efter henne. Och det blev en stilla, högtidlig stund, då den kära avlidnas minne levde rikt ibland oss. Och genom allt, sång och vittnesbörd gick samma

saknadens och tacksamhetens ton, grundad på allt hon varit för oss "länkar". Ty älskad och saknad är hon av varje Malmö-länk, och ljust och rikt skall hennes minne leva kvar ibland oss. Det kände vi i den stunden, och ord kunna så litet och fattigt uttrycka sådana känslor, de ha föga att ge av tröst och hjälp. Men då fru Wisborg alltid tyckte mycket om att höra verser läsas, så gjordes ett försök att tillägna hennes minne en dikt, som här nedan återges:

Vi ställas inför gåtor här,
Som svårlösta så ofta är.
Vi svar på mycket icke fått.
Vi ha att tro och bida blott.

Så får vi göra även när
Det svåraste oss möter här
Att våra kära hembud få
Och vi i sorgen måste gå.

Vi ville tala — ack, så varmt,
Men språket är så fattigt, armt,
Att ej det något tolka kan
Av det som hjärtat djupast fann.

Jag vet, vi känner alla att
Vi mistat har en dyrbar skatt
För varje "länk", som hem får gå —
Och dock vi icke sörja må.

Vi veta ju fru Wisborg är
Nu fri och lycklig hemma där
All strid och lidande är slut
Och barnet trött får vila ut.

Och må vi tacka att vi har
Ett minne ljust av henne kvar.
Så trogen "länkarna" hon var
Och deras väl på hjärtat bar.

Ja, för missionens sak hon brann
Och glädje blott hon alltid fann
Att gästfritt öppna hemmet här
För mången, mången missionär.

Ja, hon mot *alla* gästfri var.
Så månget minne ljust *jag* har
När gott och hjärteligt hon log
Och varmt och vänligt emottog.

Jag tänkte ofta — till besvär
Man aldrig tyckes komma här.
Jag när som helst kan för mig se
Fru Wisborg vänligt tala, le.

Och på intresse var ej brist
För "länkarna", ty först och sist
Så var det dem hon tänkte på.
Vi tacksamt detta minnas må.

Nu hon från "kedjan" tagits ut
För att få vila skön till slut
Och som en "länk" där hemma få
Oss andra "länkar" vänta på.

Och må vi mötas där en gång
Och sjunga glatt vår segersång
Uti en salig syskonring
Som ej har brist på någonting!

B. W.

Peter Lorenz Sellergren — en svensk folkväckare för hundra år sedan.

Av pastor *Åke Kastlund.*

Likt en bred och lugnt framvällande flod drog den stora folkväckelsen genom vårt land under mitten av förra århundradet. Från skilda delar av landet flöto brusande rännilar och strida bäckar samman till en hela landet översköljande väldig flodvåg. Lokalt begränsade mer djupgående andliga väckelserörelser från slutet av 1700- och början av 1800-talet beredde på samma sätt väg för och gingo över i den stora väckelsens folkförnyande och riksomfattande offensiv. Bakom dessa lokala andliga rörelser stodo präster, vilkas gärning ännu i dag lever och gör sig förnimbar i de trakter där de verkade. Man behöver bara tänka på Henrik Schartaus betydelse för Göteborgs stift. Andra sådana folkpredikanter från det förra sekelskiftets tid, »ringare i stormklockan», voro Jakob Otto Hoof, verksam i Västergötland, och Lars Linderoth, död 1811, som komminister i Tölö i Bohuslän. Ännu i dag sä-

ges befolkningen i deras församlingar förse deras gravar med friska blommor.

Till raden av dessa väckelsepredikanter i främsta frontlinjen slöt sig 1814 ock den man, vars namn står som överskrift till denna lilla minnesteckning. Hans betydelse blev mycket stor, inte bara för den trakt där han själv verkade, utan för hela vårt land. Hans oansenliga komministergård blev en vallfartsort för nådesökande själar från hela södra Sverige, och hans väckande Johannesröst nådde ut över hela landet. 100-årsminnet av hans död den 1 maj 1843 har nyss firats under flera dagars högtidligheter i hans församling Hälleberga i Växjö stift, hans bild har också tecknats i radio och i en nyutkommen biografisk skildring. Få själasörjare och predikanter ha som Sellergren blivit föremål för kärlek och beundran både av samtid och eftervärld. Men så genomgick han också en icke vanlig utveckling och utförde en väldig väckande och fostrande gärning. Hans liv blev händelserikt. En mera sällsam levnadssaga får man leta efter.

Peter Lorenz Sellergren föddes i Jönköping den 9 april 1768. Hans far var pistolsmed från Stenbrohult, Linnés hembygd, men dog liksom modern få år efter gossens födelse. Sonen fick dock tillfälle att studera i stadens »trivialskola» och säges där ha varit en av de bästa eleverna. 1788 blev han student i Lund. Vid mognare år — efter hans livs revolution — tecknar han sitt ungdomsliv i de mörkaste färger. I en självbiografisk dikt, »En blick i mitt hjärta», skriver han, att »ögat var av ymnig grannlåt dårat, sinnet starkt av egenkärlek sårat, smak för läckerhet på tungan lekte, jordiskt nöje dina känslor smekte». Tidigt upptog världens fröjder hans sinne, »sådan blev jag strax i barnaåren, sådan nalkades jag ungdomsvåren». För att kunna studera vidare till präst måste han skaffa sig medel genom informators- och predikokonditioner. Snart vann han en sällsynt förmåga att kunna predika formfulländat utan koncept över vilket ämne som helst. Så småningom drogs han i Lund in på de studentikosa frestelsernas väg och blev — som någon säger — en vän av »skålarnas poesi och bålarnas prosa». Han började förfalla, men hänförde samtidigt som strålande predikant.

Wieselgren berättar om honom, att han en söndagsmorgon efter en på krogen tillbragt natt oförberedd höll en gripande predikan i domkyrkan. Gamla kyrkobesökare sade sig aldrig ha hört en dylik av djupaste ånger präglad förkunnelse. Året 1794 prästvigdes Sellergren i Växjö domkyrka av biskop Wallquist. Under sju års tid sändes han nu omkring som ämbetsbiträde åt äldre prästmän i stiftet och under denna tid fick han namn om sig att vara stiftets störste predikant och poet. Poetisk lyftning och träffande bilder kännetecknade hans förkunnelse. I Växjö, dit han förordnats som domkyrkoadjunkt 1801, trots det dåliga rykte han hunnit förvärva, kom han alltmera på det sluttande planet. Den stora folkgunst han åtnjöt berusade honom i inre måtto i samma grad som starka drycker ödelade hans kroppsliga hälsa. Efter ett par år måste domkapitlet för att undvika offentlig skandal åter missivera honom ut på landsbygden. Hans olycka beklagades av de flesta av hans vänner, men — skriver han senare — »knappt en hade ett straffande ord eller ett faderligt råd åt det gynnade snillet, den älskade, glade levnadsbrodern».

Nu började på allvar förnedringstiden. På några år hade han åtta missiv på skilda platser i stiftet. Från plats till plats gick färden på »konsistorii skjutskärra». Wieselgren skildrar honom så: »Veckan levdes i sus och dus. Han var själen i alla samkväm . . . Men med lördagens aftonringning ingick allvaret. S. nedtog nu sin Luther, genomläste där en predikan, antecknade ett utkast för en egen och predikade som en prest egnade följande dagen.» Men Sellergren var ändock ärlig. Han kände själv sitt elände och sökte förgäves resa

sig. Kommo människor i nöd för sin själ och uppsökte Sellergren, erkände han samvetsgrant sin egen blindhet och gav anvisning på författare, som kunde hjälpa »den om frälsning både från samvetets oro och begärens styrka bekymrade personen». Året 1812 blev han ordinarie komminister i Hälleberga församling, belägen på gränsen till det gamla Kalmar stift. Här fann han snart på bruken och herrgårdarna vänner, vilka gärna sågo honom som en broder vid dryckeslag och spelbord. Han förföll alltmera och man undrade allmänt i stiftet huru länge han ännu skulle kunna sköta sin tjänst. I november följande år anmälde brukspatronen Barchæus i en skrivelse till kyrkoherden i pastoratet, att församlingens »eländige Pastor» tjänstgjort berusad vid några prästerliga förrättningar. »Denne olycklige warelse» borde aldrig mera få uppträda på predikstolen. Saken gick nu till domkapitel och länsstyrelse och Sellergren instämdes till häradstinget i Lenhovda i januari följande år. Han kunde dock ej inställa sig, utan sände i stället sin adjunkt — sedermera en av hans mest hängivna lärjungar — som vid tinget förtalte att hans förman inte längre vore vid sina sinnens fulla bruk. Då vittnesmålen betygade detsamma och brukspatronen själv numera var övertygad om svarandens fullkomliga vansinne, nedlades målet mot Sellergren. Han vore snarare i behov av »öm omvårdnad . . . därhän att hans förstånd bliver räddat». Sellergren har själv berättat om denna sin sjukdomstid, som utmärktes av oro, orediga tankar, sömnlöshet och hallucinationer av olika slag. Helvetets lågor slogo emot honom och den djupaste ångest inför den stundande domen uppfyllde honom. »All kraft vek ifrån mig. Min nattro och hwila var borta. Jag war nära förtwivlan.» Han flyttade nu över till Växjö för att leva i stillhet. Här genomgick han under de närmaste månaderna sitt livs stora kris, omvändelsens allt omgestaltande revolution, en hjärtats och livets pånyttfödelse, som till sina verkningar kan spåras ännu i dag. »Tid och nåd följas åt» — de orden ur en gammal postilla grep han i sin förtvivlan om och de ledde honom fram till en »första insigt i Evangelii hemlighet».

Hans omvändelse betraktades av samtiden som ett fullkomligt underverk. En av hans mest kända lärjungar skriver: »Man skulle ej kunna uppskatta fullheten av den Guds nåd, som gjorde honom till en ny menniska, kände man ej, till hwilken grad hans gamla menniska genom lustar i willfarelse sig fördärvat». Hans kroppsliga och själsliga hälsa återställdes nu hastigt. Redan på långfredagen samma år kunde han hålla sin mycket berömda och uppseendeväckande ottesångspredikan i Växjö domkyrka över ämnet: »Jesu blod till förderf öfwer obotfärdige syndare.» Runt om i de småländska bygderna väckte denna skakande botpredikan stort uppseende och utkom snart i tryck. Under högsommaren återvände S. till sin församling Hälleberga och predikade första gången på 10:de söndagen efter Trefaldighet.

Sellergrens verksamhet här i Hälleberga från omvändelsen 1814 till hans död 1843 blev en utomordentlig betydelse, särskilt för fromhetslivet i Småland, Blekinge och Skåne. Komministergården Högelycke blev snart nog samlingsplatsen för människor av alla åldrar och stånd, som kommit i själsbekymmer och som beslutit sig för att »höra och tala med Sellergren». Enligt levande folktradition och samtida skildringar drogo ständigt stora skaror av frälsningssökande, sjungande och bedjande, fram och åter på vägarna till Hälleberga. Mycket omfattande blev också Sellergrens enskilda själavård. Många yngre präster fingo här i »Högelycke Prophetskola», där Sellengren var »deras doctor», mottaga intryck för livet. Den store mannens ödmjukhet förblev dock under hela hans liv likadan.

Mot slutet av sitt liv biträddes Sellergren i sitt ämbete av adjunkter, bland vilka den främste var Pehr Nyman, som

sedan i sin tur blev till stor välsignelse för smålandsbygderna. Under den store väckelsepredikantens livsafton vilade enligt samtida besökande en stilla och välsignad frid över den fordom så uppsökta prästgården. Men ännu var den åldrige själasörjaren ivrigt sysselsatt med att skriva sina »brev i andliga ämnen», till välsignelse för tusenden samtida. Genom dem talar han ännu i dag. Under det hans närmaste sjöngo den gamla Eber-psalmen »I Kristi sår jag somnar in» slocknade den outtröttligt verksamme mannens livslampa, och med honom bortgick i sanning som det sagts »en apostolisk man, en fader i Christo».

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under okt. 1943.

Allmänna missionsmedel.

1474.	Förbundet o. Föreningen Soldaternas Vänner, till Selfrid Erikssons underh.	550: —
1475.	B. o. M. B., Sthlm, »ett löfte»	18: —
1476.	E. F., V-Vik	200: —
1477.	E. G., Ängelholm	100: —
1478.	K. B., Älvdalen	10: —
1479.	K. F. U. K., Kristianstad, till Ida Söderbergs underh.	450: —
1480.	H. T., Boden, till Joh. Aspbergs d:o	50: —
1481.	L. o. H. B., Sthlm, i st. för blomor vid Anna Wisborgs bår	5: —
1482.	N. B., Tranås, »missionärsäppelträdet»	25: —
1483.	»Missionsbågen», St. Sköndal	250: —
1484.	Del av koll. på St. Sköndal 3/10	36: —
1485.	H. o. H. T., Malmö, en tacksamhetens blomma på Anna Wisborgs grav	5: —
1486.	R. J., Falköping	20: —
1487.	B. G., Sollefteå	12: —
1488.	E. o. K. R., Jkpg, i st. för blommor vid vännen Anna Wisborgs bår	10: —
1489.	S. o. S. L., Vetlanda, till vår älskade systers minne, gm E. J.	100: —
1491.	Jubileumsoffer 19/9, Uppsala	410: —
1493.	A. Å., Sandviken, resebidr.	20: —
1494.	P. P., Östersund	100: —
1495.	T. R.	10: —
1496.	D. o. C. A., Nockeby	25: —
1497.	L. M. F. till Frida Prytz o. Maria Nylins underh.	900: —
1498.	Ö. H. K. U-d, del av koll. vid årsmötet i Vetlanda....	50: —
1500.	Av Patrick Grahams sterbhus, legat enl. testamente av den 13/3 1906	5.000: —
1502.	D. S., Blidsberg	15: —
1503.	A. M., Hemse, »en del av blommorna på 70-årsdagen»	15: —
1504.	H. H., Virserum, »Herrens tionde»	50: —
1505.	Holsby Mfg, Holsbybrunn..	125: —
1506.	C. N., »tack för rosorna på vägen», gm A. B., Skellefteå	5: —
1507.	E. S., Mariestad, en liten blomma på bror Nils grav 16/10	25: —
1510.	Östra Härads juniorförbund	25: —
1511.	G. L., Sillerud	10: —
1512.	E. S., Uppsala, »i tacksamhet för Vindhemsaftonen 19/9»	5: —
1513.	M. N., Virserum	25: —
1514.	H. W., Höganäs, gm J. E. L.	5: —
1515.	A. L., Älvsbyn	5: —
1516.	M. M., Sthlm	20: —
1517.	H. o. I. J., Gbg	20: —
1518.	I. G., Billdal	30: —
1519.	G. W., Gbg	10: —
1521.	S. o. G. B., Bromma	50: —
1523.	Kinalänkarnas i Klippan sparb.-tömning, till Hanna Erikssons underh.	94: 60
1524.	Missionsoffer vid Olle Magnussons, Orrviken, begravning	126: —
1525.	V. o. H. J., Husaby	100: —
1526.	Kinalänken, Trelleborg	61: 50
1527.	I. B., Enskede, i tacksamhet för vad Olle Magnusson varit	10: —
1528.	Vänner i Boden o. Överluleå, i st. för blommor vid Emy Johanssons bår	638: —

1529. Koll. i Mossby 18: 50
1530. D:o i Tibro 15: 10
1531. D:o i Skövde Mfg ..... 100: —
1532. A. H., d:o ..... 10: —
1533. H. L., d:o ..... 10: —
1534. Koll., Häggum ..... 50: —
1535. D:o i Fullösa ..... 20: —
1536. F. J., d:o ..... 10: —
1537. E. B., Kinnemalma ..... 50: —
1538. A. B., d:o ..... 25: —
1539. Koll. i Storeg. d:o 22: 20
1540. Ur söndagsskolbarnens i Brobacka sparb. ..... 15: —
1541. D:o syföreningens sparb. d:o ..... 65: —
1545. Fagersta—Västanfors K. F. U. M., resebidrag ..... 22: —
1546. E. o. E. A., Alingsås ..... 50: —
1550. N. o. T. F., Sthlm ..... 50: —
1551. A. o. J. H., Sthlm ..... 50: —
1554. Syster Lina, »Tackoffer, Ps. 103» ..... 100: —
1555. En länk ..... 30: —
1556. »Tackoffer» gm A. M., Flisby ..... 10: —
1557. L. o. O. F-t, Bollstabruk.. 500: —
1558. G. L., i st. för blommor vid Anna Janzons bår ..... 5: —
1559. G. T., d:o ..... 5: —
1560. M. C. o. M. H., d:o ..... 5: —
1561. M. A., d:o ..... 5: —
1562. Onämnd vid möte d. 12 okt. 5: —
1563. Malmölänkarnas minnesstund efter Anna Wisborg 9/10 ..... 56: 25
1564. I. B., Boden, blommor vid Ida Lundbergs bår ..... 5: —
1565. E. H., Gbg ..... 5: —
1566. E. T., Sthlm, i st. för blommor vid Anna Janzons bår 20: —
1567. L. U., d:o ..... 5: —
1568. R. H., Nockeby, en blomma på kära Anna Janzons grav 10: —
1569. L. T., Storängen, i st. för blommor vid d:os bår .... 10: —
1570. M. o. J. M., Sthlm, d:o .... 10: —
1571. S. o. R. N., Sthlm, d:o .... 10: —
1573. S. S., Sthlm, d:o..... 10: —
1574. »Jes. 25: 8» ..... 200: —
1575. S. o. T. S., Tranås, i st. för blommor vid Anna Janzons bår ..... 30: —
1576. M. N., Sthlm, d:o ..... 10: —
1577. A. L., Tyringe ..... 50: —
1578. Kinalänkarna, Malmö 24/9 20: —
1579. D., Karlshamn ..... 10: —
1580. Kamrater o. Vänner på Missionshemmet, Duvbo, till »Anna Janzons minne» .... 20: —
1581. E. S. H. ..... 5: —
1582. S. M. K:s syfören., Malmö 85: —
1583. R. S., en blomma vid Anna Janzons bår ..... 5: —
1584. A. J., Jkpg, till Olle Lindéns minne ..... 20: —
1585. Syfören. n:r 3, en sista kärlekens o. tacksamhetens hälsning vid Anna Janzons bår. Dan. 12: 3 ..... 50: —
1586. B. E., i st. för blommor vid vid d:os bår ..... 10: —
1587. Vänner i Mariestad, till d:o gm E. E. ..... 50: —
1588. Personalen på Exp. till d:o 8: —
1589. Länkar i Sävar, en liten blomma vid Olle Lindéns bår ..... 15: —
1590. E. N., Köping, »födelsedagsgåva» ..... 25: —
1591. Kinakretsen, Köping ..... 25: —
1592. K. F. U. M:s missionskrets, Örebro, till M. Ringbergs underh. ..... 250: —
1593. »Esther o. Naemi, en liten blomma vid kära tant Annas bår» ..... 15: —
1595. D. A., Nockeby, i st. för blommor vid Anna Janzons bår ..... 5: —
1596. E. A., till d:o ..... 5: —
1597. I. o. E. M., d:o ..... 10: —
1598. E. H., d:o ..... 5: —
1599. M. H., o. E. F., d:o ..... 5: —
1600. M. F., d:o ..... 5: —
1601. O. H., d:o ..... 15: —
1602. M. D., d:o ..... 10: —
1603. Onämnd, d:o ..... 5: —
1604. B. F., d:o ..... 5: —
1605. E. R., d:o ..... 5: —
1606. O. S.-Å., i st. för blommor vid Olle Lindéns bår .... 5: —
1607. M. B., Hjo ..... 250: —
1610. L. J., Sthlm, till »Fars minne» ..... 50: —
1611. D:o, en blomma på Anna Janzons bår ..... 5: —
1612. J. G., Hbg, till minne av kära Anna Janzon ..... 25: —
1613. Snarås Mfg ..... 75: —
1614. Koll. vid länkmöte 14/10, Huskvarna ..... 60: —
1615. K. F. S., Vinslöv, »åt Herren» ..... 20: —
1616. L. L., Skarvsjöby, till D. Nordgrens underh. ..... 15: —
1617. D. Ö., Uppsala ..... 5: —
1618. B. o. K. L., Sthlm ..... 35: —
1619. V. P., Nkpg 6: 75
1622. Syfören. nr 2, till Anna Janzons minne ..... 28: —
1623. H. C., Flugeby ..... 5: —
1624. J. o. M. M-g, Sthlm ..... 100: —
1625. »Avbet. å skuld» ..... 100: —
1626. A. O-n, Aspudden, »del av en lotterivinst», gm I. H., Skelleftehamn ..... 5: —
1627. I. K., Katrineholm ..... 100: —

1629. En sparbössa från Grycksbo —: 85
1630. F. o. E. M., Mörby, »en blomma vid Anna Janzons bår» ..... 5: —
1631. L. L., d:o ..... 10: —
1632. K. G., Sthlm, d:o ..... 5: —
1633. Kinesernas Vänner, Jkpg .. 550: —
1634. K. B., Duvbo ..... 10: —
1635. F. S., Kumla, »Den 25 okt. Kärleken dör aldrig» ..... 20: —
1636. H. S., Sthlm, sparbössemedel 13: 09
1637. C. V., Sthlm ..... 30: —
1638. E. A., Bäckaby ..... 10: —
1639. Gåva o. koll. vid fru Maria Anderssons 70-årsdag, gm. H. H., Kättilstad ..... 45: —
1640. E. L., Umeå ..... 50: —
1641. »Till Mors o. Fars minne» 75: —
1644. Överskott på livränta 1.380: 02
1645. B. T., Linköping ..... 100: —
1646. F. J., Karlskoga ..... 15: —
1647. »En länk» ..... 20: —
1648. N. N., Sthlm, en blomma vid Anna Janzons bår ..... 10: —
1650. L. H., Uppsala, till E. Viléns underh. ..... 50: —
1651. E., Örebro ..... 100: —
1652. Offer i Marieby missionshus ..... 100: —
1653. Koll. på Mariahemmet, Ersta, Sthlm, 28/10 ..... 60: 40
1654. N. A., Jkpg, till Anna Janzons minne ..... 5: —
1655. »En länk» ..... 30: —
1658. »Norrbotten» ..... 51: —

Kr. 15.828: 86

Särskilda ändamål.

1490. E. J., Vetlanda, till G. Carlén, att anv. enl. överensk. 30: —
1492. H. E., Duvbo, till L. Gustafsson, att anv. enl. överensk. ..... 20: —
20: —
1499. A. N., Gbg, till d:o, för kindergartens arbete i Ishih .. 5: —
1501. L. Ö., till de nödl. ..... 5: —
1508. M. Ö., till de hungr. i Kina, gm A. B., Skellefteå ..... 10: —
1509. S. E., Vara, till I. Ringberg med anl. av 30-årsdagen, att anv. efter gottf. ..... 15: —
1520. G. W., Gbg, till Maria Petterssons barnh. ..... 10: —
1522. E. N., Sthlm, till D. Nordgren, att anv. efter gottf. .. 20: —
1542. Holmestads Kyrkl. sykrets, Götene, till Maria Petterssons barnh. ..... 55: —
1543. Födelsedagsgåva till d:o, Hebr. 12: 3, att anv. efter gottf. ..... 50: —
1544. T. T. B. G., till Malte Ringberg, att anv. efter eget gottf. ..... 225: —
1547. E. o. E. A., Alingsås, till D. Nordgrens arb. ..... 50: —
1548. A. o. L. W., Gbg, att anv. efter gottf., till E. o. C. Blom, J. o. I. Aspberg, C. J. o. E. Bergquist, G. Goës, A. Håkansson, Å. o. F. Haglund, G. Carlén, H. Linder, D. Nordgren, M. o. I. Ringberg, O. Styrelius, 20:— vardera ..... 220: —
1549. D:o, till Maria Petterssons barnh. ..... 280: —
1552. M. o. B. G., Ersnäs, en blomma på Emy Johansson, Boden, grav, till Maja Lundmark, att anv. efter gottf. .. 20: —
1553. Fören. »Morgongryningen» i Fjällbohedens skola, till en gosses underh. i Maria Petterssons barnh. ..... 8: —
1572. Barnhemsvänner, Älgarås, till d:os barnh., gm H. I... 12: —
1594. E. B., Äppelviken, till de nödl., gm S. B. ..... 100: —
1608. M. B., Hjo, till Estrid Sjöström, att anv. efter gottf. 10: —
1609. I. o. E. M., till Maria Pettersson för d:o ..... 10: —
1620. Ps. 23, till Elna Lenell för d:o ..... 50: —
1621. Mossby kyrkl. syfören. till Maria Nylin för d:o ..... 20: —
1628. I. K., Katrineholm, I. Ackzell, att anv. efter gottf... 100: —
1642. »Till mors o. Fars minne», till F. Prytz för de nödl. .. 25: —
1643. L. S., en gammal skuld till missionen, till Maria Petterssons barnh. ..... 10: —
1649. Daggryningen i K. M. A., till Daggryningens skolor i Kina ..... 3.000: —
1656. A. B., Duvbo, till I. Ackzell för kvinnoarb. i Tali ..... 10: —
1657. E. A., Borås, till barnh. i Sinan ..... 20: —

Kronor 4.390: —

Allmänna missionsmedel	***15,828: 86***
Särskilda ändamål	***4,390: —***
Summa under okt. 1943	***Kronor 20,218: 86***

Med varmt tack till varje givare!

»Herre, upp i himmelen räcker din nåd och din trofasthet allt upp till skyarna.»

Ps. 36: 6.

Försäljning.

Syföreningarna för *Svenska Missionen i Kina* anordna försäljning till förmån för Missionen onsdagen den 1 december å *K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35, Stockholm*, ing. från Snickarbacken.

Försäljningen börjar *kl. 10.30 f. m.* Andaktsstunder kl. 12 m. och kl. 7.30 e. m. Kl. 12 talar pastor *Arthur Johanson* och kl. 7.30 missionssekreterare *Martin Bergling*.

Gåvor, även in natura mottagas tacksamt under nedanstående adresser samt på *S. M. K:s expedition*, Drottninggatan 55.

De som önska giva ylle-, linne- eller bomullssaker, vilka äro belagda med kuponger, *torde godhetsfullt meddela detta till S. M. K:s exp. ett par veckor före försäljningen*, enär licens måste sökas för att få sälja dessa varor utan kupong.

Vi bedja att särskilt få påminna om buffén i dessa ransoneringstider.

Doktorinnan *Maria Berg*, Hantverkaregatan 28.

Fröknarna *M. och N. Cavalli*, Östermalmsgatan 72, 4 tr.

Fru *Bell Fries*, Soltäppan, Storängen.

Fru *Judit Högman*, Drömstigen 28, Äppelviken.

Fröken *Lisa Lundberg*, Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg 2.

Fru *Olga Magnusson*, Garvare Lundins Gränd 3.

Fru *Mary von Malmborg*, Engelbrektsgatan 13.

Fru *Beda Redell*, Hälsingehöjden 9.

Fröken *Thyra Sandstedt*, Vesslevägen 40, Ålsten.

Fröken *Sigrid Sucksdorff*, Igeldammsgatan 16.

Överstinnan *Louisa Tottie*, Storängen.

Fru *Lisbet Welin*, Bellmansgatan 15.

Fru *Karin Wennerström*, Lidingö.

Doktorinnan *Lilly Wester*, Artillerigatan 58.

Gåvor avsedda för "Kinalänkarnas bord" mottagas på *S. M. K:s exp.*, varvid särskilt bör angivas, att gåvorna äro avsedda för detta bord.

Missionstidningen Sinims Land,

organ för *Svenska Missionen i Kina*,

utkommer 1943 i sin 48:e årgång.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2:50*, halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Gemenskap i anden — enhet inbördes. — Maria Pettersson 70 år. — Hilma Tjäder 80 år. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Ett par uttalanden om missionsarbetet i Kina. — Höstmötet den 12/10 1943. — Fru Anna Wisborg. — Peter Lorentz Sellergren — en svensk folkväckare för hundra år sedan.— Redovisning för oktober. — Försäljning. — Missionstidn. Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: »Sinim», Stockholm. Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr., Sthlm 1943

N:r 18. 48 ÅRG. 25 NOV. 1943 PREN.-PRIS 2: 50

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: M LINDÉN

»SE, DIN KONUNG KOMMER!»

"Sägen bland hedningarna: 'Herren är konung! Därför står jordkretsen fast och vacklar icke; han dömer folken med rättvisa'." Denna adventshälsning läsa vi i Ps. 96: 10. Skulle den skenbara herrelösheten hava bestånd, som nu kommer hedningarna, d. v. s. de utan Gud i världen levande människorna, att med hjärta och gärningar säga: "Det finnes ingen Gud", då skulle för den överhandtagande tuktlöshetens skull alla grundvalar för mänsklig samhällsbyggnad och sammanlevnad instörta och ett hopplöst mörker taga överhanden. Men det finnes, ehuru osedd, en konung lika stark i makt som rättvis i dom. Och han är icke långt borta. Det är uppenbarelsens Gud, som själv ingått såsom lem i vårt släkte. Det är han, vilken såsom människoson på den tjänande kärlekens väg enligt frihetens lag blivit upphöjd till världens oinskränkta huvud och härskare. Och såsom i honom all makt är stadd i kärlekens tjänst, så i hela hans rike. Den som fattar det, han må fröjda sig och lova Gud. Men den fullständiga uppenbarelsen därav, att Herren är konung och dömer med rättvisa, är ännu icke given. Det måste anstå därmed men icke tigas därom, om eljest det egentliga syftet med den konungavärdighet, som uppenbarelsens Gud har iklätt sig, icke skulle förfelas. Allt har sin förberedelse och sin tid. I frälsningens anbud utsträcker nu den kommande domaren sin hand. Må vi fatta handen och upplåta hjärtedörren, innan världens portar upplåtas för honom såsom den hämnande Domaren. ..Vad är nu huvudsumman av det, varav Gud härigenom vill göra oss delaktiga? Jo, den rikedomen över alla rikedomar att äga Kristus till sin ko-

nung. Ty visst är, att om någon ägde hela världen, men icke ägde Kristus till sin konung, så vore hans lycka och rikedom ett lysande elände, hans makt och välde en träldom och fångenskap. Men så är det, Gudi lov, icke mindre visst, att den som fått Kristus till sin konung, han är rik och fri och lycklig, ja, om han ock här i världen skulle försmäkta i ett fängelse, skulle svälta ihjäl eller frysa ihjäl, skulle av människor dränkas eller brännas eller hängas. Det var denna lycka och frihet och rikedom, som den botfärdige rövaren undfick mitt under korsdödens kval och som han tog med sig till en annan värld såsom en underpant på sin del i Kristi kommande rike och det eviga livet.

(Ur Kristliga Föredrag av C. H. Bergman.)

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Våra bönemöten.

Vi påminna även nu om bönemötena på S. M. K:s exp., Drottninggatan 55, 3 tr., Stockholm. På tisdagskvällarna hållas de kl. 7 och fredagarna kl. 2 e. m.

Tisdagsbönemötena pågå t. o. m. den 7 dec. och fredagsbönemötena t. o. m. den 10 dec. Ett uppehåll göres sedan över nyår, och vi meddela i ett kommande nummer när bönemötena åter börja.

Försäljning i Stockholm för S. M. K.

Vi erinra också om försäljningen, som anordnas på *K. F. U. M.*, Birger Jarlsgatan 35 (ingång från Snickarbacken) *onsdagen den 1 dec.* Utförligare meddelande om den införes på sid. 247 i detta nummer av vår tidning. *Besök försäljningen! Bed för den!*

Försäljning

till förmån för *Barnhemmet* i Sinanhsien anordnas av syföreningen *Ljusglimten å Missionshemmet, Duvbo, lördagen den 4 dec. kl. 5 e. m.*

Tal av hemmavarande missionärer. Alla välkomna!

Inackordering på Missionshemmet.

Gäster mottagas för längre eller kortare tid på Missionshemmet i Duvbo.

Närmare upplysningar lämnas av husmodern: Fröken *Lisa Lundberg*, adress Missionshemmet Duvbo, *Sundbyberg 2*. Tel. Stockholm 28 20 13.

FRÅN MISSIONÄRERNA

»Herrens verk fortgår.»

(Utdrag ur privatbrev.)

Yuncheng den 30 juli 43.

Det är underbart, att Herrens verk fortgår i bygderna, trots nöd och betryck. Pastor Wei och bibelläraren Suen kommo nyss tillbaka från en fjorton dagars kurs hållen i ett familjetempel på bergsluttningen nära Yungtsi, där mellan femtio och sextio personer deltagit och de haft det mycket gott. De hade hållit en liknande sammankomst i Yühsiang stad just förut, och nu ha de rest till en köping i Chüwu distrikt, där i går en annan grupp skulle samlas.

De två unga kvinnliga evangelister, som voro här under senvintern, ha också kallats att hålla möten i Linchin och Ishih distrikt. Vi ha ännu ej hört något från deras möten, men vi tro att Gud skall höra bön för dem. Ju osäkrare allt det timliga blir, desto lättare synes Guds ord vinna insteg i hjärtana. Lisa Gustafsson har skrivit så glädjestrålande brev om avfällingar, som av Guds nåd förts tillbaka, och om därav följande lyftning i deras andliga atmosfär bland medarbetarna. Herren give att det

bleve ett bestående verk! De ha länge haft det så tungt och grått i församlingen där, att det var på tid att de fingo en ljusning och ett glädjeämne.

Här börja nu skolorna snart igen, och vi äro tacksamma att den möjligheten att nå de unga fortfarande ges oss. Det har getts extra billiga ransoner av mjöl för en del av lärarepersonalen, och det är en hjälp. Barnen själva måste ju äta var de äro, och för resten är halva barnantalet från staden och äter hemma.

Vi kamrater äro alla friska och efter förhållandena starka, fastän mycket saknas i näringen. Det går väl igenom, och någon gång skall det väl bli bättre.

Carl F. Blom.

Senaste nytt från Kina.

Från missionär *Malte Ringberg* har ett brev anlänt, vilket var daterat den 3 sept. Missionärerna i Yuncheng voro någorlunda krya. Våra övriga shansimissionärer, missionärsparet Haglund och deras två barn samt fröknarna Lisa Gustafsson och Runa Hägg, hade nyligen varit i Yuncheng, och man förstår att det varit en glädje för dem alla att vara tillsammans. Brevet innehåller också några meddelanden om våra missionärer i Shensi.

Fröken Ebba Vidén hade i ett brev, som var skrivet den 6 juli, meddelat, att hon var kvar på missionsstationen i Pucheng över sommaren. Fru Olga Styrelius och fröken Ingeborg Ackzell tillbringade en del av sommaren på Blomsterbergets västra topp. Fröken Vidén och fru Styrelius hade under maj månad vistats tre veckor i Sianfu. Fru Styrelius hade behövt hjälp mot sin gallstensåkomma, och hon hade också fått sådan hjälp av läkare där utan att behöva undergå operation. Fröken Vidén hade undergått läkareundersökning med anledning av lungsäcksinflammationen för ett par år sedan. Hon befanns vara frisk men behöver sköta sig väl för att ej drabbas av sviter av denna sjukdom. Fröken Maja Lundmark syntes vara ganska kry men var ej ännu stark. Hon skulle vara kvar i Sianfu över sommaren.

I Pucheng går i sommar en epidemi: näsblödning, som medför döden efter någon timme och som är synnerligen smittosam. Det har berättats, att den som skaffat bort blodet efter en sådan näsblödning smittats och avlidit efter någon timme. Sju—åtta personer i staden hade dött dagligen i denna sjukdom.

Fröken Hanna Wang skulle i mitten av juli resa till sin sommarby, en plats där hon förr tillbringat en del av sommaren och där det finns bambulunder utmed en liten ström och vackra stigar, lämpliga för promenader.

I slutet av juni hade fem »stilla dagar» anordnats i Pucheng. Ingen särskild talare hade kallats, men de tretton deltagarna hade fått rik välsignelse genom bibelsamtal, bön och vittnesbörd. I början av juli hade de fått ett härligt vederkvickande regn, så att höstsäden kunde sås och man hade hopp om skörd på hösten efter den skrala veteskörden i juni.

På Blomsterberget njöto Olga Styrelius och Ingeborg Ackzell av den underbart vackra naturen. De många blommorna, björkar och andra lövträds friska grönska, den vackra utsikten och den rena, stärkande luften, allt bidrog till att bereda dem vila efter den tunga tiden nere på slätten, där de haft känning av krig, dyrtid, sjukdomar och dålig skörd. De hade också däruppe tid att läsa goda böcker, genom vilka de kunde få hjälp personligen och förberedelse för arbetet med att hjälpa andra. De fingo alltså tydligen god behållning av sin sommarvistelse däruppe i stillheten och ensamheten.

*

Ett telegram från missionär *Johannes Aspberg*, avsänt den 22 oktober, meddelade att levnadsomkostnaderna voro synnerligen höga, men att allt var väl. Tre nya pastorer hade invigts.

*

Från fröken *Dagny Nordgren* ha vi fått brev, daterat den 25/8.

Hon bor i Peking tillsammans med fröken Estrid Sjöström och berättar att fröken Sjöström nu är mycket bättre, fastän blodtrycket ännu är för högt och hjärtat krånglar vid minsta överansträngning. Hon skriver också: »Ja, det är ett under att hon (Estrid Sjöström) är så pass efter den långa sjukdoms- och svaghetstiden. De sista månaderna på missionsstationen äro såsom en mara för mig. Estrid låg till sängs i sex veckor, och det var en ständig kamp mellan liv och död. Allt gjorde oss så slitna och trötta. Resan till kusten blev en ny upplevelse. Jag trodde icke att Estrid skulle komma hit med livet. Gud vare tack att hon gjorde det! Och hon kom hit i Guds goda tid. Efter operationen berättade den tyske doktorn för mig, att blindtarmen vänt sig uppåt, och att det var det som hindrade den från att brista, när inflammationen var som värst.»

*

»En tillflykt är han, urtidens Gud, och härnere råda hans eviga armar.» (5 Mos. 33:27.)

Fröken Anna Janzons begravning.

Tacksägelsedagen 1943, den 17 okt., var den dag, då S. M. K:s gamla trogna missionär, fröken Anna Janzon, fördes till det sista jordiska vilorummet. En ganska stor skara av Missionens och fröken Janzons vänner hade kommit samman, och det blev en gripande sorgehögtid, rikt bestrålad av ljuset, som lyser klart i dödsskuggans dal.

Samlingen skedde på Missionshemmet i Duvbo, där kaffe först serverades. Sedan följde en andaktsstund under ledning av komminister *Erik Härdelin*, och vi lyssnade alla med tacksamhet och glädje till vad han hade att säga oss. Vi förnummo, att vi ej voro samlade till en sorgehögtid i vanlig mening. Väl saknade vi vår kära Anna Janzon, som efter hemkomsten från Kina 1928 i regel varit med på sammankomsterna i Missionshemmet. Men vi kände också tacksamhet för nåd som kommit henne till del såväl under jordelivet som nu vid hemförlovningen. Och vi tackade Gud för vår vördade vän.

I Duvbo kyrka förrättades jordfästningen av komminister *Torsten Folke*. Han läste därvid dagens aftonsångstext i Upp. 5:8—10, och åter och åter fördes tankarna tillbaka till tacksägelsens stora ämne. Det var som vi varit med och hört den nya sången till Lammets ära: »Du är värdig . . . ty . . . med ditt blod har du åt Gud köpt människor . . . och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster.» — Efter jordfästningen framförde missionsföreståndare M. Lindén de anhörigas tack till fröken Janzon för kärlek och omvårdnad. I samband härmed nedlade han också en krans från Missionen och betygade dess tacksamhet. För vänner och kamrater på Missionshemmet talade fru Augusta Berg och nedlade en krans.

*

Då tiden var inne att följa Anna Janzon på färden ut till Duvbo kyrkogård, nalkades dagen sitt slut. De, som i skymningen följt någon på den sista färden, kunna kanske tänka sig, huru det var på vägen mellan kyrkan och gravplatsen i Duvbo. Genom samhället gingo eller åkte vi i skymningen sakta vägen fram. De vackra höstfärgerna lyste fram överallt, och gravplatsen tedde sig så rofylld och vacker. Där sänktes Anna Janzon ner i sitt sista jordiska vilorum; där sjöngo vi: »O, hur saligt att få vandra Hemåt vid vår Faders hand! — O, må ingen bli tillbaka!» — Vi kände, att över graven kunde skrivas såsom över ingången till gravplatsen i Chiehhsien: »Jesu lärjungars tillfälliga viloplats.»

M. L.

Kyrkorna i de av japanerna ockuperade områdena.

I Nederländska Indien fortsätter det kristliga arbetet under japanska kristnas ledning, meddelar Den evangeliska missionen. Det förefaller som om även här ockupationsmakten ville förmå kyrkorna att sammansluta sig, avstå från utländsk ledning och ekonomiskt understöd från utlandet. Av alla utlänningar (d. v. s. icke japaner) över 17 år kräves trohetslöfte mot Japan under hot om att de annars skulle förlora sina medborgerliga rättigheter. I stället för den kristna tideräkningen inför man den japanska, som börjar med året 660 f. Kr. Två japanska språkskolor för indoneser ha öppnats i Batavia. Allt japanskt skall stå i förgrunden och det japanska språket så fort som möjligt inläras. På Nya Guinea är befolkningens rörelsefrihet till det yttersta inskränkt. De utländska missionärerna kunna i vissa fall fortsätta med sitt arbete, andra ha evakuerats. De infödda föra då själva verket vidare. På Filippinerna ha missionärerna efter tilfällig evakuering fått återvända till sitt arbete, men de japanska myndigheterna ha avskaffat religionsundervisningen i skolorna.

Fortsatt invandring av judar till Palestina.

Myndigheterna i Palestina ha bekantgjort att sedan 1939 till mars 1943 ha 41.167 judar invandrat till Palestina. Från maj i år till slutet av juli fingo 10.000 personer inresetillstånd.

Enligt ett meddelande från Bukarest, återgivet i ett schweiziskt missionsblad, lär 40.000 judar ha döpts av katolska präster.

Kristendomsundervisning införd i Madagaskars skolor.

Efter de allierades besättande av Madagaskar har en viktig förändring införts i skolundervisningen, i det obligatorisk religionsundervisning införts i skolorna. Av eleverna i elementarskolorna tillhöra fyra femtedelar den protestantiska tron, medan katolikerna f. n. äro talrikare representerade i de högre skolorna. Dessa förhållanden ställa stora anspråk på missionärerna, och en förstärkning av missionärskåren samt de infödda lärarnas antal är av nöden.

Tron på Gud skapar värme och liv.

Rektor Gust. Mosesson var huvudtalare vid några dagars stormöten i Norsjö, Västerbotten. På torsdagen och fredagen hade Svenska missionsförbundets predikanter i distriktet konferens, och vid denna talade rektor Mosesson bl. a. över ämnet "Undret i teori och förkunnelse". Talaren inledde med en erinran om hur jämförelsevis skonade Sveriges predikanter i de gamla tiderna voro från de rationalistiska rörelserna i Tyskland och Frankrike. Det var först vid sekelskiftet, som dessa läror började göra sig starkare gällande i vårt land. Då lärarna gripas av tvivel på Bibelns vittnesbörd om Guds under, följer alltid en kylvåg med sömn och död över landet. Det är tro på Gud, som skapar värme och liv, kärlek och sympati, deltagande och intresse för andras andliga och materiella behov. Numera behöva icke evangelii budbärare brottas så mycket med materialistiska och rationalistiska läromeningar, ty dessa ha i stor utsträckning tystnat genom den stora strömkantring som inträffat på naturvetenskapens område. De mest framstående vetenskapsmän ha bekänt att det finnes mycket mellan himmel och jord, som ej kan förklaras, och själva förstå de så ytterst litet av skapelsens under. Det viktigaste i all förkunnelse är att frambära evangelii glada budskap om Guds kärlek uppenbarad i Kristus. — Under lördagen och söndagen höll Västerbottendistriktet av Missionsförbundet årsmöte. Konferensens ledare, distriktsföreståndare Karl Gustafson, avgav en redogörelse över verksamheten i distriktet. Det senaste året har

medfört en betydande ökning i medlemsantalet. Rektor Mosesson talade över "Arvet och arvtagarna". Han betonade särskilt den betydelse som väckelsen under förra århundradet haft för hela vårt folks höjande. I detta sammanhang citerade talaren ett yttrande av en finsk statsman, att grunden till Sveriges kulturella och sociala standard låg i de religiösa väckelserna.

Stormöte i Jönköping.

Kommendör Karl Larsson i Frälsningsarmén var Svenska Alliansmissionens gäst och huvudtalare vid dess stora kvartalsmöte i Jönköping den 2—3 oktober. Kommendörens deltagande i konferensen blev till stor glädje för missionens vänner i de småländska bygderna, och han frambar med värme och kraft sitt friska och evangeliska budskap. Redan inledningsmötet på lördagskvällen hade samlat en talrik skara. Mötet leddes av missionsföreståndare E. H. Skooglund, och förutom kommendör Larsson medverkade i detta möte missionssekreterare G. Wikström, rektor David Hedegård och missionär Edwin Bergman samt en sångartrupp från Fiskebäck. Söndagsförmiddagens gudstjänst inleddes av missionsstyrelsens ordförande, disponent J. Blomdahl, varefter missionssekreterare Arvid Wickström och kommendör Larsson predikade. Sångaren Karl Fransson samt fiskebäckssångarna medverkade med vacker sång. Eftermiddagens sammankomst fick en missionshögtids vackra och gripande prägel och samlade fullsatt lokal. Missionärerna Arvid Almqvist och Esther Aronsson samt kommendör Larsson predikade. På kvällen hölls ännu ett möte, även det mycket välbesökt. Missionskollekterna under konferensen uppgingo till ej mindre än 4.720 kronor, den största summa som på länge insamlats vid ett höstmöte i Stora missionshuset.

Maning till bön för Finland.

En rad av Finlands främsta kyrkomän med ärkebiskop Kaila och fältbiskop Joh. Björklund i spetsen ha utsänt en uppmaning till bön för det finska folket och fosterlandet. Kristna av alla samfund manas att över hela landet samlas i bönekretsar, som en gång i veckan mötas till bön för fosterlandets väl, det finska folkets frihet och självständighet och en rättfärdig fred. Tillika uppmanas de kristna till enträgen bön om väckelse, särskilt bland ungdomen, på det att det ondas ödeläggande makter må trängas tillbaka och godhet, kärlek, sanning, ärbarhet och tukt må växa fram. Slutligen manas till bön för sammanhållning de olika folkgrupperna emellan och till bön för landets försvarare och ledare.

Insänd litteratur.

JAG MÖTTE DEM PÅ VÄGEN. Av *J. E. Lundahl.* Sv. Missionsförbundets Förlag, Tegnérgatan 8, Stockholm. 372 sid. Pris häft. 7:—; inb. 9:50.

I stället för en sammanhängande teckning av sitt levnadslopp har den välkände och högt värderade missionsmannen Jakob E. Lundahl utgivit en samling minnen och personbilder, vilka innehålla mycket av intresse. Fastän han därvid liksom ställer sig själv mera åt sidan får man en god bild även av honom och vägen han fått vandra. Det är ej det minst värdefulla i boken. Vägen har ej varit en lätt väg, men trots alla svårigheter har Herren fört sin tjänare fram på en underbart rik väg, en väg rik på upplevelser och välsignelser. Många äro de som han mött på vägen, och han tecknar bilden av dem utan att dölja deras fel och svagheter men med djup förståelse för deras egenart och särskilda värde. Så blir det en upplevelse att få lyssna till författaren, då han talar om dem som han mötte på vägen. Må många begagna sig av det tillfälle härtill, som givits genom utgivandet av denna bok!

M. L.

Ansgarius. Svenska Missionsförbundets årsbok 1943. Sv. Missionsförbundets Förlag, Stockholm. 160 sid. Pris kr. 3: 50.

En synnerligen intressant bok om Sv. Missionsförbundets inre och yttre mission med omväxlande och gott innehåll.

M. L.

Gulingar. Av Elis Anvill. Svenska Missionsförbundets förlag, Stockholm. 192 sid. Pris häft. kr. 4: 25; inb. 6: —.

Boken innehåller en samling noveller med kinesiska motiv. Förf. är missionär och har själv sett och samtalat med de kineser, vilkas bilder möta oss i boken. Skildringarna äro levande och intressanta och förhjälpa till ökad kännedom av Kinas land och folk.

M. L.

Soluppgången. Illustrerad Missionskalender 1943 utgiven av Sv. Alliansmissionen — Jönköpings Missionsförening, Jönköping. 160 sid. Pris kr. 2: 40.

Tjugo olika författare ha i denna bok givit intressanta och lärorika bilder från arbetet för Guds rike i hemland och på missionsfältet. Bland dem må i denna tidning särskilt nämnas d:r Karl Fries, som skrivit om Robert P. Wildes, en välkänd och inflytelserik missionsman.

M. L.

Under Julhelgen. Svenska Alliansmissionens Förlag, Jönköping. En jultidning på 32 sidor. Pris kr. 1: 40.

En god jultidning med vacker utstyrsel. Bland författarna må nämnas apotekare K. Nilenius, komminister Nils Bolander och kyrkoherde Erik Arbin.

Försäljning.

Syföreningarna för *Svenska Missionen i Kina* anordna försäljning till förmån för Missionen onsdagen den 1 *december å K. F. U. M., Birger Jarlsgatan 35, Stockholm*, ing. från Snickarbacken.

Försäljningen börjar *kl. 10.30 f. m.* Andaktsstunder kl. 12 m. och kl. 7.30 e. m. Kl. 12 talar pastor *Arthur Johanson* och kl. 7.30 missionssekreterare *Martin Bergling.*

Gåvor, även in natura mottagas tacksamt under nedanstående adresser samt på *S. M. K:s expedition,* Drottninggatan 55.

De som önska giva ylle-, linne- eller bomullssaker, vilka äro belagda med kuponger, *torde godhetsfullt meddela detta till S. M. K:s exp. ett par veckor före försäljningen,* enär licens måste sökas för att få sälja dessa varor utan kupong.

Vi bedja att särskilt få påminna om buffén i dessa ransoneringstider.

Doktorinnan *Maria Berg,* Hantverkaregatan 28.

Fröknarna *M. och N. Cavalli,* Östermalmsgatan 72, 4 tr.

Fru *Bell Fries,* Soltäppan, Storängen.

Fru *Judit Högman,* Drömstigen 28, Äppelviken.

Fröken *Lisa Lundberg,* Missionshemmet, Duvbo, Sundbyberg 2.

Fru *Olga Magnusson,* Garvare Lundins Gränd 3.

Fru *Mary von Malmborg,* Engelbrektsgatan 13.

Fru *Beda Redell,* Hälsingehöjden 9.

Fröken *Thyra Sandstedt,* Vesslevägen 40, Ålsten.

Fröken *Sigrid Sucksdorff,* Igeldammsgatan 16.

Överstinnan *Louisa Tottie,* Storängen.

Fru *Lisbet Welin,* Bellmansgatan 15.

Fru *Karin Wennerström,* Lidingö.

Doktorinnan *Lilly Wester,* Artillerigatan 58.

Gåvor avsedda för "Kinalänkarnas bord" mottagas på *S. M. K:s exp.,* varvid särskilt bör angivas, att gåvorna äro avsedda för detta bord.

HANS STJÄRNA I ÖSTERN.

40:e årg.

Redigerad av *Martin Lindén.*

Innehållsförteckning:

»Och ljuset lyser i mörkret.» Av pastor *Arthur Johanson.*

De hemgångna. Av apotekare *Karl Nilenius.*

Doktor Karl Fries. Av kapten *Oscar von Malmborg.*

Nils Styrelius. Av missionsföreståndare *Martin Lindén.*

Ella Dahle. Av fröken *Lisa Blom.*

Barnen och Guds rike. Av fröken *Ingeborg Ackzell.*

Glädjekällor. Av fröken *Hildur Blom.*

Hsie Wen-yü. Av missionssekreterare *Martin Bergling.*

Kan väl Gud duka ett bord i öknen? Av missionär *Åke Haglund.*

Bönemötet i avgudagrottan. Av fru *Hanna Eriksson.*

På bybesök. Av fröken *Astrid Löfgren.*

Outtömliga rikedomar. Av fröken *Maja Lundmark.*

Kalendern rekvireras från Svenska Missionens i Kina Förlag, Drottninggatan 55, STOCKHOLM. Pris: häft., 2:—; kart. 2:50; klotb. 3:50. Vid köp av minst 5 kalendrar lämnas 25 % rabatt. Fraktkostnader betalas av köparen och omsättningsskatt ingår icke i här ovan angivna pris.

Missionstidningen

Sinims Land,

organ för *Svenska Missionen i Kina*, utkommer 1944 i sin 49:e årgång.

Tidningen utkommer med 20 nummer om året. Den innehåller uppbyggelseartiklar, brev från missionärerna, berättelser från missionsfältet, meddelanden om hemarbetet och missionsnotiser från olika fält.

Tidningen kostar: *helt år kr. 2:50,* halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90.

Till utlandet kostar den kr. 3:— pr år.

Prenumeration kan verkställas på posten men det ställer sig fördelaktigare för Missionen om den verkställes på vår Exp., Drottninggatan 55, Stockholm.

Provnummer sändas på begäran *gratis* och portofritt.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

»Se, din konung kommer!» — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Fröken Anna Janzons begravning. — Från När och Fjärran. — Insänd litteratur. — Försäljning. — Hans Stjärna i Östern. — Missionstidn. Sinims Land.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: »Sinim», Stockholm. Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr., Sthlm 1943

N:r 19. 48 ÅRG. 10 DEC. 1943 PREN.-PRIS 2: 50

MISSIONSTIDNINGEN

SINIMS LAND

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA

ANSVARIG UTGIVARE: M LINDÉN.

»SE, HÄR ÄR EDER KONUNG.»

Av Martin Bergling.

När Pilatus en gång sade till judarna: "Se, här är eder konung!" (Joh. 19:14) förstod han ej vad han talade. Därför fästa vi oss ej heller vid vad han själv tänkte då. Kanske var det hån och ringaktning både i tonfallet och utseendet, då han sade de orden. Men icke desto mindre fick han just då gå den Eviges ärenden och bland Jesu fiender proklamera honom såsom konung. Och Jesus är verkligen konung. Må vi i denna adventstid glädjas över och bereda oss för att möta vår konung!

Se, hur han förbereder sin tron! Han lägger grunden till sitt konungavälde genom lidande, död. Kan någon offra mer för att grundmura sitt rike? Och genom det lidande, den vända, han genomgick gör han sin tron till en nådens tron. Nådens tron, dit fridlösa, hjälplösa människor kunna få fly för att finna nåd till hjälp i rätt tid. Genom att Jesus, vår konung, tar del i de troendes sorger öppnar han vägen för dem fram till nådens tron. Må vi tro på en tron, som grundats så!

Se, hur han väntar vår tillbedjan! Han begär och vinner vår tillbedjan genom kärlekens rätt. Han visar för oss huru mycket vi små människovarelser betyda för honom. Och när vi uppfatta det, kunna vi ej annat än börja älska honom, som betyder så mycket för oss. — Men han har rätt att vänta vår tillbedjan, ty vi ha kostat honom så mycket. Det är ej med silver eller guld utan med sitt dyra blod han köpt oss. På grund av detta köp har han rätt att vänta vår tillbedjan. Och

likaså, när vi se huru han, som i oss har begynt det goda verket, arbetar med oss för att helga oss för sig. Skulle vi ej då tillbedja honom för all hans kärlek och gränslösa tålamod?

Se, hur han tar vara på sin makt! För judar och hedningar uppenbarar han sin härlighet, så att de böja sig under hans spira. De se, huru han lidit för dem. Samma upptäckt förenar hans utvalda överallt. Men han är även ytterligt mån om att bevara det som anförtrotts åt honom. Hur ofta upprättar han ej fallna, som människor för länge sedan givit upp hoppet om! Och dem han fått grepp om, dem håller han fångna genom sin kärleks betvingande makt. — Ja, omsider skall han foga allt under sig. Därför, låt oss böja oss djupt för honom!

Se, huru hans konungadöme bygges upp! Själv är han profeten och urtypen för sitt rike. Vad han sagt består och sådan han är förbliver han i evighet. Det rike han bygger upp är ej ett jordiskt rike, ty alla sådana skola förr eller senare förgås, men hans rike består. Hans rike är besläktat med lidande både när det gäller Konungen själv och hans folk. Det är på offervägen den lidande kärleken bygger upp detta rike.

Se, fastheten i hans konungadöme! Är han konung redan under förnedringens tid, huru mycket mer då sedan han uppstått och lever! Ja, han lever i evighet för de sina. — Är han konung i lidandet? Ja, och därför kan han hjälpa oss i all vår nöd. — Är han konung, när han betalar återlösningspriset? Ja, ty en mera rikligt tilltagen lösepenning kunde ej ges. Med konungsligt pris äro vi köpta, och han väntar att dem han vann skola helt och frivilligt ge sig i hans vård. — Är han konung inför Pilatus? Ja, Pilatus var nödd att säga det redan medan han sitter såsom domare. Men en gång skall Jesus, Konungen, döma Pilatus och hela världen.

Låt oss nu i tillbedjan blicka upp till vår konung, evigheternas konung! Låt oss hälsa honom välkommen såsom konung i hem och hjärta, när vi gå att fira hans ankomst till jorden!

"Böj dig för din Konung, själ! Tidens store, böjen eder
För den störste, som jämväl Tiden själv vid handen leder!
Över andars stora land bär han spiran i sin hand.
Mörkrets makt för honom vike.
Hans är salighetens rike.

I de återlöstas land Har han rest sin tron och dömer,
Han har makten i sin hand, Men för makt ej kärlek glömmer.
Stämmen upp inför hans tron Eder lovsångs glada ton!
Gamla, unga, delen fröjden: Hosianna uti höjden!"

(Uppåt 29: 3, 4.)

Bedjen för vår konung, vårt land och folk! Glömmen ej heller att bedja för dem, som sakna mycket av det som Gud av nåd låter oss äga!

De tre invändningarna.

Varföre missionera vi? Frågan behöver näppeligen besvaras, om vi understryka ordet *vi*. För oss, som verka för missionen och anse den som något ofrånkomligt, något som hör samman med all äkta kristendom, är den meningslös. Varföre predika vi? Varföre idka vi själavård? Varföre undervisa vi i kristendom? Varföre syssla vi med kristen kärleksverksamhet? Sådana spörsmål ställer man överhuvudtaget icke i en kristen kyrka och inom en kristen församling. Men alldeles på samma linje ligger arbetsplikten för den yttre missionen. Det råder ett så intensivt och organiskt sammanhang mellan det kristna arbetets alla grenar, att ingendera får åsidosättas eller skjutas fram på någon annans bekostnad. Lider en lem, lida de andra med. Därföre får aldrig vad som göres för den yttre missionen betecknas såsom något »särskilt» eller »utomordentligt». Från reformationens och ortodoxiens inställning till missionen erinra vi oss, att man då stod tvekande inför uppgiften, alldenstund den måste betraktas som ett »apostlarnas utomordentliga privilegium» och att vi därföre borde vänta, till dess Gud ville giva oss ett nytt apostolat. Resonemanget var alltigenom felaktigt. Nog är det ett "privilegium" att få verka i missionens tjänst, men detsamma kan väl sägas om allt kristet arbete, och ett »utomordentligt privilegium», ett »apostolat» kunna vi ej tala om. »Sammanlunda, när I haven gjort allt som har blivit eder befallt, då skolen I säga: 'Vi äro ringa tjänare: vi hava endast gjort vad vi voro pliktiga att göra.'» Och skulle det till äventyrs finnas präster eller församlingsledare, som ej anse sig ha tid eller möjlighet att på sitt arbetsprogram upptaga den yttre missionen, då föreligger onekligen en brist på ansvarskänsla eller ock den underliga mentalitet, som likaledes under ortodoxiens tid kom till uttryck, när man som en invändning mot missionen framförde ordet i 1 Petr. 5:2: »Varen herdar för Guds hjord, som *I haven i Eder vård*», alltså: nöjen eder med lokalförsamlingen och arbetet där!

Frågan: varföre missionera *vi?* behöver följaktligen ej sysselsätta oss. Men en annan sak är, om spörsmålet får denna formulering »Varföre missionera *ni?*» Här ställs alltså frågan av den utomstående, den kritiske, vare sig nu kritiken är av det mera vulgära slaget eller har formen av mer eller mindre vetenskapligt betonade inlägg. Den återkommer inte så ofta nu som förr — missionen har onekligen tilltvingat sig respekt eller motvilligt erkännande — men den dyker upp då och då, och i denna tid blir kritiken en del av de allmänna förebråelser, som riktats mot kyrkan och kyrkorna, därföre att de ej kunnat hindra eller mildra den stora förstörelsen. Man tar då åter gärna fram de gamla klichéerna och pratar om alla hedningarna här hemma, som först borde omvändas, innan vi gå ut över våra egna gränser, vilket allt röjer fullständig okunnighet om ett andligt arbetes lagar. Nu kanske någon menar, att det är föga gagneligt att på nytt taga upp denna kritik och rada upp välkända argument. Men å andra sidan hör man ju ofta missionens vänner klaga över att det är vanskligt att i hast finna de lämpliga svaren, när kritik framföres i vardagsdiskussionen. Det är ock möjligt att de i missionens arbete härhemma nykomna kunna ha en viss nytta av ett sammanförande av repliker på gängse invändningar.

Vi ha visserligen redan en förträfflig handledning i dessa ting i Permans »Svar på tal om missionen». Men jag dristar mig i alla fall att framföra några synpunkter på problemet. Det kan ju vara av betydelse, att missionens vänner i denna svåra tid, i vissa avseenden en väntetid för missionsarbetet, fördjupa sig i de motiv, som för dem äro dominerande, och därvid även beakta den

apologetiska synpunkten. Det kan göra dem bättre rustade för framtiden. En särskild anledning att ta upp saken erhöll jag vid studiet av en i en schweizisk missionstidskrift införd artikel, där frågan »Varföre mission i denna tid?» uförligt belystes. Här mötte en i vissa avseende rätt originell sammanställning av synpunkterna, vilken förtjänar komma till allmän kännedom. I det följande lägger jag alltså denna artikel till grund för min framställning. Skulle det bli för mycket av det »välkända», får jag be den sakkunnige läsaren om överseende!

» De tre invändningarna.» Naturligtvis kan det tänkas fler än tre, men de viktigaste torde i alla fall kunna rymmas under de rubriker, som i det följande användes.

1) Först ha vi då vad man kallat den *idealistiska* invändningen. Termen kan synas överraskande i detta sammanhang. Kan man verkligen av ideella skäl vända sig mot en rörelse, som uppbäres av den väldigaste idealism? Men vår kritiker förklarar sig gå *fördragsamhetens* ärenden. Med budskapet om Kristus väcka vi oro och missnöje hos människorna istället för att föra dem till frid. Ni kommer till dem med problem och konflikter, som de ej ha förutsättningar för att kunna bemästra. Deras liv skulle förflyta mer harmoniskt, om ni lämnade dem i fred. Här möta vi ju den vanligaste bland de vanliga anmärkningarna. Låt folken vara i fred! Låt dem få sova! Väck icke deras längtan efter något annat! När de äro lyckliga i sitt andliga tillstånd, varföre då störa dem!

Det är ju fullkomligt riktigt, att evangelii predikan väcker anstöt och förargelse. Man skulle kunna önska, att det skedde i än större utsträckning. »Fred till varje pris» — det är en paroll, som inte sällan har ljudit under historiens stora konflikter, och vi ha nog hört den även under detta världskrig. I den andliga kampen måste ett sådant lösenord vara bannlyst. Missionen skall självfallet icke väcka onödig irritation eller komma med bryska, av okunnighet eller fanatism dikterade angrepp på främmande religion och sed. Det väcker endast en »ytlig» och föga önskvärd anstöt. Men någon avprutning på budskapets fasthet och klarhet och vittnesbördets äkthet känner ej den verklige missionären, och därigenom uppkallar han till häftig gensägelse, och martyriet blir ej sällan hans lott. Men kristendomen vill ju framkalla avgörelse, och detta stora antingen-eller kan icke annat än skapa konflikter. Vi behöva som exempel endast erinra om den våldsamma reaktion, som missionen framkallat bland Indiens braminer och i den muhammedanska världen. Och när detta »fredliga» tillstånd får sin färg av frätande vidskepelse, sedlig begreppsförvirring och förakt för människovärdet, då vore det varken mänskligt eller kristligt att stanna utanför som tolerant observatör!

Den nämnda artikeln understryker med rätta, att här framför allt är fråga om *vår skuld* inför Gud. Även utomkristna religioner tala om skuld och söka efter en väg, som för bort från denna. Men hur stor och väsentlig är här icke skillnaden mellan kristendomen och hedendomen! Är det icke kännetecknande för alla utomkristna religioner, att man där försöker visa människan en väg, på vilken hon kan hjälpa sig själv, befria sig själv från sin skuld? Människan skall själv kunna stiga upp till en godhetens och renhetens himmel och där vinna frihet från allt, som binder henne. Men kristendomen lär oss, att befrielsen allenast vinnes genom att den evige stiger ner till oss, går in under vår skuld och genom förlåtelsen befriar oss från denna. Och med denna utgångspunkt har man sannerligen inte plats för någon »idealistisk tolerans» mot utomkristna religioner. Idealistisk självfrälsning och evangeliet stå mot varandra som eld och vatten. Från mig själv kan räddningen icke komma. Detta är det oharmoniska, det fridstörande i

evangeliet. Och det uppkallar »idealisten» till motstånd och kamp. Men missionen vill ej lämna honom i fred: det skulle vara obarmhärtigt att så göra, och det skulle innebära ett förräderi mot missionens Herre.

»Skuldfrågan» belyser vår författare genom ett exempel, hämtat från en bok av Pearl Buck. Det har sagts om denna författarinna, att hon på ett oförlikneligt sätt förstår att teckna den kinesiska människotypen. Hon berättar om en kinesisk kvinna, som befann sig i en svår situation. Hon stod i begrepp att hänge sig åt en främmande man. Men hon frågar sig själv: är det rätt att handla så? Hon fruktar för husgudens hämnd. Men då tar hon resolut ett täcke och kastar det över gudabildens huvud, för att han ej skall se vad hon står i begrepp att göra! »Frågan om skulden har blivit aktuell för henne. Man håller andan, då man läser därom. Man vill kalla denna kvinna tillbaka från hennes väg. Man skulle vilja tillropa henne: Vad hjälper det, att du höljer över gudabilden! På det sättet blir du icke färdig med din skuld. En ser dig dock! Gud ser dig, den sanne, levande Guden. Men nu gives det en helt annan väg, som vi skulle vilja visa dig. Vi vilja visa dig, hur denne Gud, den levande, ser på skulden, hur han förlåter denna. Vi ville visa dig Jesus Kristus, som säger till dig: dina synder äro dig förlåtna, gå och synda icke härefter!»

Det är så missionen vill säga och göra. Den måste förkunna förlåtelsen. Den måste taga ifrån dem deras gud, som ej är den ende sanne Guden. Vi »störa» dem, när vi beröva dem alla falska utvägar och ställa dem inför Kristus, Kristus allena. Då kunna vi lugnt möta våra vedersakares invändningar.

2) Den andra invändningen har man kallat den *defaitistiska*. Defaitisk kommer av det franska ordet défaite = nederlag och brukades först i Frankrike under förra världskriget som benämning på de fransmän, som ej trodde på någon fransk seger utan räknade med nederlag. Under nu pågående krig har ordet varit flitigt i bruk och har närmast fått en föraktlig klang, då man därmed vill karakterisera personer, som söka skapa en pessimistisk stämning inför utsikterna till försvar mot fienderna, alltså denna »Det-tjänar-ingenting-till» mentalitet, som är ett svaghetstecken såväl hos enskilda som hela folkgrupper. Ifråga om missionen skulle man då med defaitism mena den uppfattning, som håller före att det hela är utsiktslöst, varvid man då åberopar dels det gigantiska i uppgiften, dels de till synes mycket obetydliga framstegen. Här kommer alltså kritikern rustad med historiska fakta och siffror. Han efterlyser resultaten. Det kan hända, att vårt svar på denna punkt blir matt. Vi skulle visserligen kunna peka på dessa ganska ansenliga folkkyrkor i Afrika eller Holländska Indien och erinra om att bakom dessa märkliga kyrkobildningar ligger en missionsperiod av kanske inte mer än några årtionden. Vi skulle vidare vara i stånd att låta en mäktig skara färgade kristna träda fram och avlägga sin bekännelse om vad de mött i kristendomen och ge uttryck åt sin tacksamhet för vad de mottagit. »Hälsa dem där på andra sidan havet, att arbetet inte varit förgäves», yttrade en afrikansk kristen till en hemresande missionär. Generationer av hedningkristna ha kunnat instämma häri. Men å andra sidan kunna vi ju ej komma ifrån, att framstegen på sina håll varit mycket små. Ringa är skaran av kinesiska och japanska kristna och ännu mindre den lilla gruppen av f. d. muhammedaner. Och de som vid bedömandet av ett andligt arbetes framgång endast räkna med siffror, kunna alltså med en viss rätt tala om blygsamma resultat.

Men »nederlagsstämning» kunna vi minst av allt tala om hos missionens folk. De äro nog djärva att sjunga segersånger och leva i segerstämning trots alla besvikelser och motgångar, som möta inom varje missionsperiod

och icke minst i denna tid verka tryckande. Mycket vore ju här att anföra, men vi vilja endast framtaga en synpunkt, hämtad från den citerade artikeln. Den är ingalunda ny men må infogas här som ett svar bland *de många* på den defaitistiska invändningen.

Utgångspunkten blir den stora missionsbefallningen: Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar. Innebörden häri är kort och gott denna: förkunnen evangeliet för hela mänskligheten och sätten därvid som mål att göra varje människa till en lärjunge, till en människa, som står i ett sådant personligt förhållande till den uppståndne och upphöjde, till den himmelske Kristuskonungen, att hon i lydnad underkastar sig honom och mottager hans gåvor. Den verkliga framgången skulle alltså då först kunna inregistreras, när varje enskild människa blir en Kristi lärjunge. »Världens evangelisering i denna generation», lydde ju en gång den bekanta amerikanska parollen. Kontrasten mellan en målsättning av detta slag och vad som faktiskt har vunnits är ju slående och skulle kunna framkalla misströstan.

Men en annan synpunkt bör i hög grad beaktas. Det gäller icke blott den enskilda utan *folken*, och det blir icke detsamma. »Gån ut till alla folk.» I varje land skall evangeliet förkunnas och korsets fana resas. Överallt skall den fladdra så, att den syns, att alla ha möjlighet att se den. Vi kunna icke gå till var och en enskild bland de 450 miljonerna kineser, men vi kunna erbjuda dem tillfällen att lyssna. Det kan synas vara en betänklig begränsning av uppgiften men det blir dock stort, ett resultat att glädjas över, när man hunnit så långt. Det är dock en oerhörd åtskillnad, om ett folk överhuvud ingenting vet om Jesu namn eller om detta namn förkunnas här och var i dess mitt. Stanley Jones berättar från Indien, huru han överallt på Indiens vägar stött på Jesu namn i samtal med människor, som voro helt främmande för missionen. Missionen har ännu ej trängt igenom, men Jesu namn i dess egenartade kraft har trängt igenom! I den märkliga romanen »Raman» med motiv från Indien skildras en religionsdebatt vid Madras universitet, där meningarna skarpt bröto sig mot varandra efter inledningsföredrag av en kristen professor. Ordföranden, en domstolspresident, yttrade i några avslutande ord: »Vi har mycket att lära av Kristus och hans efterföljare. Ordet 'Störst bland eder är den, som tjänar' jämte det sätt, varpå det praktiserats av de kristna missionerna, ha åstadkommit en revolution i vår generations tänkande — en revolution, som var i högsta grad nödvändig. Vi spårar den direkt i vår politiska kamp, i vårt sociala reformarbete, ja, faktiskt överallt i vårt dagliga liv. Därigenom har vi, liksom många andra, kommit att stå i skuld till Mästaren från Nasaret, och ingenstädes i världen skall man finna större beredvillighet att erkänna denna skuld än i Indien». Joy Homer berättar i sin bekanta reseskildring från Kina om en sårad ung soldat, som låg på ett mycket primitivt sjukhus; en läkaremissionär på besök såg, att hans förband var illa lagt och rättade till det, så att ynglingen kände sig lättad. Han såg förvånad på hjälparen undrande vem det kunde vara och utbrast till sist: »Nu förstår jag: Ni är den Kristus, som de talar så mycket om.»

När korsets fana planterats i alla länder, när evangeliet tonar på tusenden tungomål, då har missionen nått sitt mål, så till vida som de kristna kyrkorna icke kunna anklagas för att ha försummat sina plikter. Tillfällen ha givits, möjligheter skapats för alla att se och lyssna. Nåväl, ännu gäller detta icke hela mänskligheten. Mycket återstår ännu, och de oupptagna områdena äro många. Men vi äro på god väg, och därföre vare det fjärran från oss att ens i denna tid låta någon nederlagsstämning få makt.

3) Den tredje invändningen formuleras sålunda. *Vi äro icke de rätta att dri-*

va mission! Den anmärkningen träffar kanske mest av alla. Vad kunna vi bringa folken därute, vi med våra blodbefläckade händer? Invändningen ligger på samma linje som tjänarens svar i liknelsen, då han nedgrävde sitt pund — det var något alltför obetydligt för att han skulle besvära sig med att utnyttja detsamma. Vad skola vi svara? »Västerlandets blodfläckade kultur är inte längre någon exportartikel, som går därute.» Äro vi något förmer än dessa färgade folk, som nu börja spela allt större roll i mänsklighetens historia? Vi behöva själva frälsning. »Folken äro sjuka, och vi äro sjuka med dem», sade en gång Albert Schweitzer. »Det är sannerligen icke mera så, att vi kunna draga ut till folken som en stor läkare, vilken gör sina chefsbesök på sjukhuset och en smula överlägset skrider från bädd till bädd. Vi äro själva patienter, ingenting annat än patienter. Vi ligga själva blödande av tusende sår på vårt europeiska sjukläger. Men bredvid oss ligger afrikanen på sin afrikanska och asiaten på sin indiska eller kinesiska sjukbädd.» Det är sant. Ingen invändning kan göras mot detta.

Men vi må tala aldrig så mycket om hedendom i kristenheten, draga fram det bottenlösa moraliska eländet i Amerika och Europa, förödmjukande medgiva, att endast en ringa minoritet bland de s. k. kristna ha rätt att med full sanning ställa sig bakom det kristna budskapet, vi *ha* dock något, som de därute sakna: läkemedlet, evangeliet, frälsningen. Vi ha icke *ett* pund, vi ha de tio punden eller rättare sagt: vi ha allt. Och kraften och rikedomen i denna vår besittning beror icke på om ägarna äro få eller många. Genom dem verka allmaktens krafter i världen. Låt oss dela med oss till de andra, så länge vi ha dem!

Det kan ju hända, att missionens vänner egentligen icke behöva erinras om »invändningarna». Men det är väl alltid så i livet, att det kan vara nyttigt att taga upp en kritik, även av det ovederhäftigaste slaget. Den kan utlösa självbesinning och korrigera ett och annat, som behövde rättas till, fast vi svävade i en ingalunda »lycklig» okunnighet därom. I den väldiga uppladdningen av missionskrafterna, som säkerligen redan har begynt och som efter kriget skall antaga än större dimensioner, ingår ock som ett visserligen kanske blygsamt moment tillbörligt hänsynstagande till de anmärkningar, som kunna framställas mot missionens utgångspunkter och arbetssätt.

G. L.

(Ur »Den Evangeliska Missionen».)

FRÅN REDAKTION och EXPEDITION

Bönemötena för S. M. K.

i Stockholm pågå på S. M. K:s expedition t. o. m. *tisdagen den 7 dec.* och *fredagen den 10 dec.* De upphöra sedan över julhelgen, men börja åter *tisdagen den 11 jan. kl. 7 e. m.* och *fredagen den 14 jan. kl. 2 e. m.*

Må förbönen aldrig tystna!

Kinalänkarna i Stockholm

samlas till samkväm *torsdagen den 16 dec. kl. 7.30 e. m. Deltagarna medtaga själva bidrag till trakteringen.* Välkomna!

Trettondagens möte.

Svenska Missionen i Kina hoppas att även kommande Trettondedag Jul få fira missionshögtid med sparbössetömning och offerinsamling i Betesdakyrkan, Floragatan 8, kl. 11 f. m.

Vi anbefalla denna missionshögtid åt missionsvännernas hågkomst i förbön.

"Hans stjärna i östern."

Till var och en som köpt vår missionskalender »Hans Stjärna i Östern» eller varit vår medhjälpare vid försäljningen av den bedja vi att härmed få framföra vårt varma tack. Herren löne Er alla för denna värdefulla hjälp! —

Ännu ha vi emellertid rätt många ex. kvar av kalendern, och vi vore så tacksamma och glada om upplagan bleve slutsåld. Det vore också av stor betydelse för vårt arbete om så bleve fallet. Därför vädja vi ännu en gång varmt till våra vänner och bedja om hjälp.

Kalendern har i L. M. F:s tidning fått följande omnämnande: »Det är nästan förunderligt, att en liten bok — innehållet upptar något över hundratalet sidor — kan förmedla så mycket av ljus och hopp som denna gör. Tidens ondska och mörker bidrager nog i sin mån till att man i skildringar och biografier får mera fördjupad syn på strålglansen omkring missionens gärning och dess bärare. Läsningen av kalendern är så berikande och uppmuntrande, att den med glädje rekommenderas till missionens vänner.»

Även i andra tidningar har kalendern rekommenderats. Den lämpar sig bra såsom julklapp. *Köp den därför för egen del och giv den åt andra!*

Då betalning för kalendern och andra böcker insändes i förskott, torde godhetsfullt omsättningsskatten ihågkommas och pengar för den (5,5 %) medsändas.

Försäljningen den 1 dec.

Vår försäljning i Stockholm omfattas av kärleksfullt intresse från många olika platser i vårt land. De många gåvorna bära vittnesbörd därom liksom kärleksfulla förfrågningar och mycken förbön. Med stort intresse motses också meddelande om resultatet, och vi kunna nu meddela, att nettoinkomsten blev 7.000 kr.

Denna summa är större än den var förra året. Ökningen är omkr. 280 kr.

Vi bedja därför att här få ge uttryck för vår stora tacksamhet. Vi tacka var och en som på ett eller annat sätt bidragit till att göra resultatet så gott, och vi tacka Gud för all kärlek, som vi fått röna i samband med försäljningen. Alla gåvorna, alla förbönerna, alla inköpen och allt kärlekens tjänande fyller oss med ödmjuk tacksamhet.

»Så skola många hembära tacksägelse för oss, för den nåd som genom mångas böner har kommit oss till del.» (2 Kor. 1:11.)

»Tacken Herren, ty han är god, ty hans nåd varar evinnerligen.» (Ps. 118:1.)

Martin Lindén.

Till minnet av missionär Styrelius.

Översättning av ett brev från Tali församling i Shensi.

Med vördnad till Svenska Missionen i Kina.

Detta brev är avsänt därför att våra hjärtan äro fyllda av namnlös sorg och saknad för att vår pastor Styrelius lämnat oss och hämtats hem av Herren.

Samtidigt erinra vi oss att pastor Styrelius för vårt andliga väl genomlidit födslovåndor för att leda oss in i den segrande tron och att han mött allsköns svårigheter. Att han nu lämnat oss gör oss ytterligt bedrövade.

Och hur skall det nu bli? Vi ha ju Guds beskydd att lita till, och vi ha mottagit pastorns undervisning och hans väckande budskap.

När vi tänka på pastor Styrelius godhet emot oss, få vi en känsla av att det var en överväldigande välvilja, för vilken vi ej kunna vara nog tacksamma. Men hur skulle all denna kärlek ha kommit oss till del om ej Missionen sänt honom ut till oss? Därför kunna vi icke annat än med ödmjukhet tacka Eder. Pastor Styrelius var vår andlige, nådige far och gode vän, och för allt det goda han har gjort oss kunna vi ej finna ord för att uttrycka vår tacksamhet. Vi vilja dock påminna om de över 20 år han fostrat och med öm kärlek vårdat oss och genom personliga uppoffringar givit oss bevis för en god vandel.

Därför ha vi sänt Eder en artikel om »vår pastor», och vi hoppas innerligt att denna artikel skall bereda Eder tröst och glädje. Ytterligare hoppas vi, att Missionen ville låta trycka artikeln i Eder värda tidning, så att dess innehåll må nå många av Edra landsmän. För detta ändamål sända vi denna fridshälsning.

Med vördnad från

Tali församling inom Shensi södra presbyterium.

Den 25 november 1942.

*

»VÅR PASTOR.»

Vi önskade överbringa ett eko av pastor Styrelius' sköna levnad till Edert värda land. Pastor Styrelius' för Missionen i Edert värda land kända eller icke kända historia bör detalj för detalj meddelas i Eder tidning.

Överskriften »vår pastor» är naturligtvis en oansenlig överskrift. Men vi ha med omsorg valt den, emedan den ger frihet från historiska regler, tid och formbunden uppteckning. När vi valde denna överskrift, var det endast för att i någon mån berätta om vad pastor Styrelius i kärlek gjort för Tali stad och distrikt.

1. *Vår pastors arbete.* Vår pastor var en natt och dag arbetande pastor. Han använde alla möjliga medel att sporra och inspirera sina medarbetare inom Tali församling att söka nå nya platser att bedriva tältverksamhet eller att två och två vandra ute i bygderna och sprida evangelium. Tack vare detta finns i dag den kristna församlingen upprättad inom Tali distrikts samtliga städer och en mångfald platser på landsbygden.

Vår pastor förstod även att fostra ledare. Vid fostrandet av ledarna kan man gott säga att han använde två metoder. Den första var inriktad på lång sikt genom att han under årens fyra årstider använde kärlek, tro, tålamod och erfarenhet för att fostra dem. Den andra var inriktad på kort sikt, eller kanske man hellre borde säga, att det var en särskild uppfostringsmetod. Det var bibelklasser. I dag äro Talis pastorer, äldste och andra icke endast hans församlingsmedlemmar utan även hans lärjungar.

Vår pastor brukade resa omkring och regelbundet besöka församlingarna på var plats. Ja, t. o. m. ungefär en vecka innan han dog, och då sjukdomen redan var svår, cyklade han 120 li (omkr. 6 sv. mil)för att besöka en församling.

Vår pastor var en pastor, som hjälpte fattiga elever vilka gärna ville gå i skola, varför Tali församling med dess många små grupper har fått det antal medarbetare, som den behövt.

2. *Vår pastors karaktärsdrag.* I vår pastors karaktär fanns mycket, väl värt att efterfölja. Han hade alltid det som var gott att ge åt andra människor, sökte ständigt efter det goda hos människor, i det andliga var han ständigt på marsch framåt, var glad över att arbeta därmed, ja hela livet läste han Guds ord utan att tröttna, och hans undervisning var rik och omfattande. Alltid visade han tålamod och alltid hade han medkänsla för andra.

3. *Vår pastor i nödens Kina.* År 1941 blev hans bostad bombad, dock ej helt sönderbombad, och trots detta såg man varken honom eller hans hustru tänka på annat än att bo kvar i det skadade huset. Ja, redan år 1940 när han kom tillbaka till Kina var församlingen i stort betryck. a) Varje stad hade utsatts för bombning; b) Varje stads församling jämte därtill hörande landsbygdsförsamlingar hade brist på evangelieförkunnare, c) Priset på allting hade stigit enormt och det var mycket svårt att skaffa sig uppehälle. Missionen hade ej heller så gott om medel.

Men under denna tid höll sig vår pastor i fast förtröstan på Herren. Allt fortsatte såsom förut. Och vi kunde ej undgå att lägga märke till: 1) Att han ej fruktade och bävade inför kriget (bombningarna) utan ständigt sökte lugna sina medarbetare i varje stad som

han besökte; 2) Att under denna stridens tid vår pastors ord och livsföring tydligt visade, att han hade en fast tro på Gud och ett för Herren uppoffrande nit; 3) Att han kände fullt ansvar för allt det som berörde Herrens hus och, vad det än gällde, sökte fullborda det.

4. *Vår pastors undervisning.* 1) Trösteord. Vare sig det gällde svårigheter i förbindelse med livsuppehället eller andra bekymmer, använde pastor Styrelius gärna Habackuk 3: 17—19 för att trösta de troende: »Ja, fikonträdet blomstrar icke mer, och vinträden giva ingen skörd, olivträdets frukt slår fel, och fälten alstra ingen äring, fåren ryckas bort ur fållorna, och inga oxar finnas mer i stallen. Likväl vill jag glädja mig i Herren och fröjda mig i min frälsnings Gud. Herren, Herren är min starkhet; han gör mina fötter såsom hindens och låter mig gå fram över mina höjder.» 2) Uppmuntringens ord. Vintern 1941 insjuknade pastor Styrelius i en mycket svår sjukdom och blev sängliggande en längre tid. Medan han då låg till sängs, utan att kunna stiga upp, bad han sin hustru läsa för sig orden hämtade ur Josua 1: 9: »Se, jag har bjudit dig att vara frimodig och oförfärad: så var nu icke förskräckt eller försagd. Ty Herren, din Gud, är med dig i allt vad du företager dig.» Detta visar hurusom, fastän hans kropp var svag, hans ande dock ej var svag. 3) Förmaningar. När han vintern 1941 låg sjuk använde han följande bibelord för att förmana sina medarbetare och församlingen i sin helhet: »Nu gläder jag mig mitt i mina lidanden för eder; och vad som fattas i det mått av Kristusbedrövelser, som jag i mitt kött måste utstå, det uppfyller jag nu för hans kropp, som är församlingen.» (Kol. 1: 24.) Och hans önskan var att hans medarbetare och församlingen måtte villigt lida för Kristus. 4) Ord om härligheten. När pastor Styrelius stod inför slutet, sade han till fru Styrelius: »Jag skall gå till Herren!»

FRÅN NÄR OCH FJÄRRAN

Evangelium förvandlar.

På 65 år ha levnadsförhållandena fullständigt förvandlats för stora skaror av Kongos folk, sade missionär G. Hult i ett föredrag om "De vitas och missionens första kontakt med de svartas värld" vid en missionskurs i Avesta nyligen. Talaren visade först på att kultur- och missionsarbetet tog fart sedan upptäcktsresandena öppnat landet i mitten av 1800-talet. Härefter skildrades det svenska deltagandet i missionsarbetet, som först kom att omfatta Belgiska kongoområdet med början bland Lukungadalens talrika befolkning. Den första missionsstationen som Svenska missionsförbundet grundade var Mukingbungu år 1886. Sedan dess har arbetet utvecklats, så att det nu även omfattar Franska Kongo med tillsammans 18 huvudstationer. I vardagsskolorna undervisas 20.000 barn och i söndagsskolorna 25.000. De nattvardsberättigade församlingsmedlemmarnas antal är 40.000. Det är nästan som ett under att på 65 år ett så framgångsrikt arbete kunnat utföras, vilket fullständigt förändrat levnadsvillkoren för så stora skaror av människor.

Det ödesdigra rashatet.

Den skarpt tillspetsade rasmotsättningen mellan svarta och vita på svenska kyrkans missionsfält i Sydafrika är ett ödesdigert hinder för missionen, berättade missionsdirektor Arvid Bäfverfeldt vid den av Växjö stifts missionsråd anordande missionskursen i Nässjö nyligen. De vita ha hållit de svarta nere i alla avseenden och hänsynslöst exploaterat deras arbetskraft. Detta har väckt hat mot de vita och gjort det omöjligt för missionen att fostra fram infödda kristna ledare, som kunnat ta självständigt ansvar. Nu i år har emellertid den ledande politikern fältmarskalk Smuts förklarat, att man ämnar följa nya lin-

jer beträffande de svarta: bättre skolbildning och bättre social ställning. Man får hoppas att denna reformation skall skapa förutsättningar för en självständig luthersk zulukyrka. — Vid högmässan på söndagen predikade domprost Brundin, Växjö, som bl. a. berörde vår förmånsställning framför icke kristna folk och anledningen till tacksamhet för evangeliets gåva. På aftonen var en högtidlig vesper anordnad i Nässjö kyrka, då missionssekreterare O. Rundblom predikade och sång utfördes av kyrkokören. Senare samlades de närvarande ledamöterna av missionsrådet jämte övriga intresserade till samkväm i församlingshemmet. Missionsdirektor Bäfverfeldt lämnade här en utförlig översikt över missionsläget just nu. På måndagen höll bl. a. missionär Jenny Holmåsen föredrag över ämnet "Han som går genom öknarna", överläkaren vid missionens sjukhus i Tirupattur, dr H. Ysander talade om läkarmissionens framtid och missionssekreterare Rundblom över ämnet "Nu är tid att planera nya uppgifter".

Missionens kris.

Det talas om en missionens kris, sade docent G. Lindberg, Lund, vid ett föredrag på KFUM i Göteborg nyligen. Ämnet var "Missionens läge och framtidsutsikter". Det är lätt att visa att kris verkligen råder för missionens del. Cirka 6.000 evangeliska missionärer är nu förhindrade att fortsätta sitt arbete, och de unga kyrkorna stå på många ställen isolerade, utan möjlighet till förbindelse med hemlandet. Men det är inte bara nu som läget är kritiskt — det är alltid kritiskt, har alltid varit det. Missionen har alltid mött motstånd men har i alla fall gått segrande fram. Vid förra världskriget trodde många att missionen skulle bli helt ödelagd, men det blev inte så farligt som man fruktade. Svårigheterna kunna bli tillfällen och möjligheter, och jag undrar, sade talaren, om den evangeliska missionen blivit vad den nu är om den ej luttrats under lidanden och svårigheter. Med orden krig, katastrof och konservatism ville talaren karakterisera Kina, detta väldiga land, som sedan seklets början endast drabbats av den ena olyckan efter den andra. När det inte varit naturkatastrofer, översvämningar och hungersnöd som härjat, så har Kina haft kriget. Men under denna ödestid har det hänt något med landet. Kineserna ha upptäckt att missionärerna äro deras verkliga vänner. Chiang-Kai-Shek och hans maka, båda varmt kristna, ha givit sitt varma erkännande åt missionärerna och deras insatser i deras land.

Insänd litteratur.

NÄR OCH FJÄRRAN. Julnummer. Utgivet av Kvinnliga Missionsarbetare, Birger Jarlsgatan 67, Stockholm. Pris kr. 1:50 + oms.

»Vacker och innehållsrik» har man ofta anledning att säga om jultidningar. Ifråga om »När och Fjärran» ges emellertid alldeles särskilt stor anledning att yttra de orden. Omslagets ökenbild i flerfärgstryck är synnerligen stämningsfull och vacker. Och innehållet är intressant och värdefullt. Det vore frestande att bevisa detta påstående med citat ur de olika artiklarna. Ett ex. må göras: »Krubban — det är en sinnebild för det trånga, tarvliga och torftigt träaktiga här i livet. Krubban som viloläger för ett nyfött barn — det säger oss redan från början, att Herren Jesus inte har kommit i världen för att förgylla upp tillvaron med en färgskimrande ridå av falsk romantik.» — Utrymmet medgiver ej införandet av flera citat. Men om man köper julnumret får man del av allt det vackra och värdefulla, som gömmes däri.

M. L.

Från Lilla Svenska Barntidningens Exp., Jönköping:

När det är jul. Pris 70 öre + oms.
Levande vatten. Pris 50 öre + oms.
Julglädje. Pris 40 öre + oms.

Tre jultidningar, som äro väl värda att rekommendera.

M. L.

RUM FÖR JESUS. Av *Gunnar Olén.* Sv. Allians-Missionens Förlag, Jönköping. 77 sid. Pris kr. 1:75.

Boken innehåller 17 betraktelser av den nitiske och varmhjärtade förf., komminister G. Olén från Karlskrona. Såsom prov på innehållet må följande citat göras: »Vi tro på Gud i den meningen att vi anse, att han existerar. Ibland känna vi behov av Gud och längta efter honom. Men det är relativt få människor som vilja gå med på en verkligt radikal omvändelse. — — — En sådan religion är som skal utan kärna. Jesu order till var och en som befinner sig på orätt väg lyder därför så: Helt om — marsch!»

M. L.

FÖRTRÖSTA OCH FÖRBIDA! Av *K. Nilenius.* Sv. Alliansmissionens Förlag, Jönköping. Pris kr. 1:25.

Apotekare Karl Nilenius har ofta berett glädje genom sina vackra dikter. Ej minst vi inom S. M. K. ha i vår kalender ofta fått införa innehållsrika poem, som flutit fram ur hans goda penna. Det är därför en glädje att en samling av hans dikter utgivits på S. A. M:s förlag. Den första har givit namn åt hela samlingen, och man säger säkert icke för mycket, om man förklarar att hela boken är ägnad att sprida tillförsikt. Diktsamlingen slutar med följande vers:

»Dock vet jag: Min Fader leder
med trofast och mäktig hand.
Mitt bästa hans kärlek bereder,
trygg går jag mot framtidens land.»

M. L.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under nov. 1943.

Allmänna missionsmedel.

1659.	Koll. på K. F. U. M., Gävle 31/10	47:35
1660.	M. Ö., Stocksund, i st. för blommor vid Anna Janzons bår	10:—
1661.	H. o. H. T., Malmö, en tacksamhetens blomma på d:os grav	5:—
1664.	Ungdomsskolan, Mellansel, 18/10	15:—
1665.	Kinakretsen, Boden, koll. o. gåva 19—20/10	100:—
1666.	L. B., Luleå, till vännen Emelia Johanssons minne	10:—
1667.	Koll. i Luleå domkyrka 21/10	35:93
1668.	S. J., Luleå	100:—
1669.	Luleåkretsen 22/10	43:05
1670.	D:o telegramöverskott	22:25
1671.	A. o. G. H., Luleå, till Emelia Johanssons minne	10:—
1672.	Koll. i Ersnäs 24/10	41:28
1673.	Söndagsskolan, d:o 24/10	10:—
1674.	Koll. i Mörön, 24/10	46:25
1675.	E. E., till Anna Janzons minne	5:—
1676.	Koll. i Fagerviken 25/10	11:85
1677.	E. E., o. E., Mörön, »respengar»	3:50
1678.	Koll. vid off. symöte, Piteå 26/10	145:35
1679.	Koll. vid off. möte, d:o 27/10	77:23
1680.	»Länkarnas bössa», d:o	55:—
1681.	Älvsby Kyrkl. syfören. koll. 28/10	12:50
1682.	Koll. vid missionsstund i Älvsby kyrka 28/10	44:20
1683.	D:o i Brån 30/10	29:20
1684.	D:o i Vänfors 30/10	91:31
1685.	D:o i Vännäsby kyrka 31/10	106:—
1686.	D:o i Gubböle—Brattby 31/10	42:—
1687.	»Tack, att Herren stärkt vacklande knän», gm A. B., Skellefteå	25:—
1689.	N. H., Värnamo	15:—
1690.	H. o. R. A., Hovsta, till minnet av vår kära gamla vän Anna Janzon	10:—
1691.	Mamrelunds Mfg, skördefest	50:—
1692.	Frivilligkretsen, koll. v. Gerda Tonnviks besök 28/10, Leksand	33:—

1693. I. B., Duvbo, »tack för Guds trofasthet» ..... 30: —
1694. B. o. P. W., Djursholm, i st. för blommor vid Anna Janzons bår ..... 5: —
1695. E. K. ..... 5: —
1696. H. T., Boden, till Joh. Aspbergs underh. ..... 50: —
1697. Skellefteå sockens Mfg .... 200: —
1698. Bottnaryds västra Mfs ..... 25: —
1699. C. S., Ljungskile, till Olle Lindéns o. Anna Janzons minne ..... 10: —
1700. Danderyds Kyrkl. Ungdomskrets, koll. 3/11 ..... 30: —
1701. H. o. I. J., Gbg ..... 20: —
1702. N. W., Sthlm, en blomma på Anna Janzons grav .... 7: —
1703. S. D., »avbet. på skuld», gm I. H., Skelleftehamn ..... 12: —
1704. Granbergs syfören., Bollnäs ..... 25: —
1705. Koll. vid C. G. Nordbergs besök i Bye missionshus 27/10 ..... 20: —
1706. D:o, d:o i Öd:s missionshus 28/10 ..... 35: —
1707. G. E., Mörön ..... 10: —
1708. M. B., Sthlm, en blomma till Anna Janzons minne ..... 10: —
1709. S. B., Sigtuna, d:o ..... 10: —
1710. L. U., »tackoffer» ..... 50: —
1711. I. J., Robertsfors 12: 50
1712. K. G. O., Mariestad, »födelsedagsblommor» ..... 7: —
1715. Skierydskretsens Ungdomsfören. ..... 60: —
1716. B. L., Karlskoga ..... 10: —
1717. Koll. vid C. G. Nordbergs besök i Strängnäs K.F.U.M. 4/11 ..... 10: 50
1718. M. E., Sthlm ..... 15: —
1719. »Tack min Gud», gm A. B., Skellefteå ..... 100: —
1720. C. N., i st. för blommor till lasarettet, gm d:o ..... 10: —
1724. L. O., Sthlm ..... 10: —
1725. A. N., Malmö ..... 10: —
1726. Söndagsskolbarnen i Tånnö, till G. Tonnviks underh. .. 27: —
1727. L. o. A. O., Gbg, »tackoffer» ..... 15: —
1728. Ö. H. K. U., Ulriksdals U., till Bloms o. Lindéns underh. 75:—, Vetlanda U. till Bloms d:o 150:—, Mamrelunds U., missionsbidr 200:—, Mamrelunds U., koll. 52:— ..... 477: —
1729. S., »rab. å H. S. Ö.» 2: 50
1733. B. o. K. L., Sthlm ..... 35: —
1734. Koll. å K.F.U.M., Eskilstuna, vid C. G. Nordbergs besök 10: 50
1735. D:o å d:o, Katrineholm, d:o 10: —
1736. A. H. ..... 15: —
1737. J. M—g ..... 100: —
1738. E. S. E., Mariestad, »födelsedagsblommor» ..... 20: —
1739. B. J., d:o, d:o ..... 22: —
1740. »Onämnd» ..... 7: —
1741. Koll. K. F. U.M., Nyköping, vid C. G. Nordbergs besök 7/11 ..... 22: —
1742. M. N., Virserum ..... 25: —
1743. S. o. G. B., i st. för blommor vid Anna Janzons bår 5: —
1745. Koll. vid missionsstund för Kumla K. F. U. M. o. dess damarbetsfören. vid C. G. Nordbergs besök 9/11 ..... 21: 50
1746. T. o. C. G., Skellefteå, till Estrid Sjöströms underh. .. 100: —
1747. E. o. I. M. ..... 30: —
1748. Ölmstads Mfs ..... 25: —
1750. T. C., Växjö 12: 50
1751. E. E., Skellefteå, till H. Wangs underh. 20:—, E. Lenells d:o 20:— ..... 40: —
1752. D:o ..... 50: —
1753. Vänner i Tålebo, sparb.-medel, gm D. F. ..... 44: —
1754. Kinalänkar i Bureå ..... 100: —
1755. D:o, Örviken ..... 11: —
1756. S. N., d:o ..... 5: —
1757. Össby missionskrets, Risinge 50: —
1758. Koll. å Länkmöte i Sävar 47: —
1759. T. K., Burträsk, till »Olle Lindéns minne» ..... 15: —
1760. Del av missionskoll. vid Nässjö Konferensens möte 11/11 ..... 101: 30
1761. J. C., Piteå, »prov å H. S. Ö.» 4: 13
1764. R. S., Gbg 97: 50
1765. Koll. vid minnesgudstjänst i Värne missionshus efter Anna Gabrielsson, Norrby .... 50: —
1766. Kinakretsens Offerdag, Gbg, till G. Goës o. C. G. Nordbergs underh. ..... 600: —
1767. A. J., Vännäsby ..... 1: —
1768. R. V., gm d:o ..... 5: —
1769. M. E., gm d:o ..... 2: —
1770. G. N., gm d:o ..... 1: —
1771. O. C., gm d:o ..... 3: —
1772. J. W. C., gm d:o ..... 3: —
1773. T. E., gm d:o ..... 4: —
1774. A. V., gm d:o ..... 3: —
1775. G. E., gm d:o ..... 5: —
1776. E. V., gm d:o ..... 1: —
1777. K. J., gm d:o ..... 2: —
1778. »En sparbössa» 12: 51
1781. K. B., Umeå, sparb. 19: 25
1782. R. o. L. B., Sk-hamn .... 55: —
1783. Koll. vid möte i Skellefte-

	hamn 14/11	40: —
1785.	E. E., Vingåker, till I. Ackzells underh.	200: —
1786.	Lilla syfören., Magra	460: —
1787.	Koll. i Filadelfia kapellet, Hovsta	41: —
1789.	Koll. vid Länkmöte 17/11, Jönköpings-Huskvarna länkarna	65: —
1790.	Klippans Kristl. Ungd.-fören.	50: —
1791.	A. N., Vistträsk	25: —
1792.	B. G., Sollefteå	10: —
1793.	Karlskoga K. F. U. M., för C. G. Nordbergs besök	25: —
1794.	»En gammal vän»	10: —
1795.	Koll. o. sparb.-tömning i Tranås 14/11	252: 02
1796.	D:o i Kulla 15/11	32: 20
1797.	»En gammal missionsvän»	100: —
1798.	A. K., resebidr.	10: —
1799.	»En julgåva till missionen», gm d:o	50: —
1800.	Koll. i Sandens missionshus 19/11	28: 05
1801.	A. o. O. S., Kristdala, i st. för blommor till Olle Lindéns minne	10: —
1802.	Stensö Kinasyfören., Kristdala	500: —
1803.	A. D., d:o	100: —
1804.	Koll. i d:o 21/11	34: 70
1805.	B. L.	8: —
1812.	Koll. i Lidhult 30/10	23: 05
1813.	D:o i Torpa 31/10	38: 53
1814.	D:o i Skillingaryd 4/11	50: 15
1815.	D:o hos Kinesernas Vänner, Värnamo	137: —
1816.	A. B., d:o	100: —
1817.	Kinesernas Vänner, d:o	300: —
1818.	H. . M. R., d:o, en blomma vid Anna Janzons bår	10: —
1819.	Koll. i Växjö församl.-hus 7/11	114: 34
1820.	D:o på Länkmöte i Malmö 8/11	71: —
1821.	Kinakretsen, Lund, sparb. till Astrid Håkanssons, underh.	110: 25
1822.	»En vän i Teckomatorp»	10: —
1823.	D:o	5: —
1824.	Koll. i Teckomatorp 12/11	31: 53
1825.	D:o i Munka-Ljungby 13/11	41: 25
1826.	D:o i Strövelstorp 14/11	110: —
1827.	Hälften av koll. fr. Tånga mfg 15/11	48: —
1828.	Koll. i Åstorp 16/11	50: —
1829.	D:o i K. F. U. K., Klippan 18/11	94: —
1830.	E. N., Hbg, en sparb.	14: 50
1831.	Kinasyfören. Ljungby, resebidr.	25: —
1832.	R. L., »Saliga äro de som förtrösta på Herren», gm A. B., Skellefteå	20: —
1833.	Koll. i Boda 6/11	15: 50
1834.	D:o i Mörteryd 7/11	35: 25
1835.	D:o i Björkö 7/11	13: 60
1836.	D:o i Naglarp 7/11	44: 87
1837.	D:o i Karlstorp 8/11	18: 50
1838.	D:o i Ulriksdal 9/11	55: 78
1839.	D:o i Fifflekull 10/11	9: 57
1840.	D:o i Vetlanda 11/11	73: 42
1841.	D:o i Ödshult 12/11	5: —
1842.	D:o i Nye 13/11	25: 60
1843.	D:o i Farstorp 14/11	3: 45
1844.	D:o i Lemnhult 14/11	6: 92
1845.	D:o i Korsberga 14/11	40: —
1846.	»Till älskade mors minne, d. 3 sept.»	50: —
1847.	»Till Pappas och Petrus minne»	200: —
1848.	E. A., o. E. J., till Anna Janzons minne	25: —
1849.	D:o resebidrag	10: —
1850.	K. F. U. K., Hbg, d:o	5: —
1851.	Ulriksdals Mfg	150: —
1852.	Koll. å Soldathemmet, Eksjö	11: 60
1853.	Utfyllnad	—: 94
1854.	E. o. B. C.	10: —
1855.	E. H., Vetlanda, »rab. å H. S. Ö.»	9: 73
1856.	Koll. i Olofstorp 15/11	47: —
1857.	Kinakretsen, Alingsås, offer 16/11	112: —
1858.	I. G.	5: —
1859.	J. S.	108: —
1860.	C. C., Öckerö	5: —
1861.	Koll. i Rörö 18/11, 12:72, resebidr. 5:—	17: 72
1862.	D:o i Styresö 21/11	62: 85
1863.	E. O., Gbg, »Guds pengar»	100: —
1868.	N:a Syfören., Brötjemark	50: —
1869.	Ekenäs syfören.	50: —
1870.	»En länk»	20: —
1871.	E. N., Vimmerby	10: —
1872.	Nye Mfs	40: —
1879.	E. A., Vetlanda, till C. Bloms underh.	100: —
1880.	A. P., sparb. medel	20: —
1881.	H. o. V. G., Bureå, »tackoffer för trofasthet o. hjälp»	10: —
1882.	E. J., Svenshögen	7: 75
1883.	K. K., Björköby	20: —
1884.	Koll. å K. F. U. K., Hbg 17/11	25: —
1887.	Skullaryds Mfg	100: —
1888.	»Solglimten», Krångfors	130: —
1889.	Bjurbäcks Mfs	25: —
1890.	Jönköpings Kristl. Yngl.-fören. till Hugo Linders underh.	400: —
1891.	1/3 av behålln. fr. skördefest i Skärvsta	146: 15
1892.	Bergsbyns Missions- o. Ungd.-fören.	100: —
1893.	Hännaryds Arbetsfören.	75: —
1895.	B. W., Skillingaryd, sparb.	15: —

1896. Ovikens Kristl. Ungdomsfören., »Lisbet Vestmans minne» ..... 50: —
1897. »Några vänner på Österhemmet, Hbg» ..... 12: —
1898. B. N., Åsen, till H. Wangs underh. ..... 5: —
1899. Efterskörd vid M. B:s besök å Sanatoriet, Boden ... 20: —
1900. H. T., Boden, till Joh. Aspbergs underh. ..... 75: —
1901. Insaml. vid symöte i Obbola 24/11 ..... 61: 83
1902. D:o vid länkmöte, d:o 23: 35
1903. D:o vid d:o i Umeå 25/11.. 80: —
1904. Koll. i Yttervik 28/11 .... 200: —
1905. Medle syfören. ..... 135: —
1906. A. R., »min adventsgåva», gm A. B., Skellefteå ..... 40: —

Kronor 11.142: 89

Särskilda ändamål.

1662. B. o. M. G., till »tant Annas minne», för Maja Lundmark, att anv. efter gottf. 10: —
1663. S. S., Piteå, till Malte Ringberg, d:o ..... 40: —
1688. V. B., till barnh. i Sinan, gm A. B., Skellefteå ..... 100: —
1713. E. B., Kopparberg, till Maria Nylin, att anv. efter eget gottf. ..... 10: —
1714. D. P., Tingsryd, till de nödl. 25: —
1721. H. H., Skellefteå, till Maja Lundmark, att anv. efter gottf. gm. A. B. ..... 50: —
1722. E. A., d:o till d:o gm d:o .. 10: —
1723. L. O., Sthlm, till barnh. i Sinan ..... 5: —
1730. A. V. D., till de nödl. i Honan ..... 100: —
1731. A. S., Holmsund, till D. Nordgren för de nödl. .... 20: —
1732. J. N., Kalmar, till barnh. i Sinan ..... 20: —
1744. I. P., Hasslerör, till Maria Petterssons barnh. ..... 25: —
1749. I. A. M., till C. Blom, enl. överensk. ..... 300: —
1762. N. Skärstads söndagsskolbarn till Å. Haglunds skolbarn i Kina ..... 75: —
1763. L. L., Sävsjö, till Maria Petterssons barnh. ..... 100: —
1779. M. L., Almby, till Maria Nylins verks., gm F. S., Kumla ..... 30: —
1784. M. Ö., Stocksund, en liten födelsedagsgåva till Maria Pettersson att anv. efter gottf. ..... 50: —
1788. L. H., Lund, »en blomma till d:os 70-årsdag, till d:o.... 5: —
1806. A. o. O. S., Kristdala, till barnh. i Sinan ..... 10: —
1807. A. D., till bibelkv. underh. 100: —
1808. D:o, till I. Ackzell, att anv. efter gottf. ..... 50: —
1809. Kinasyfören., Ljungby, till d:o för d:o ..... 175: —
1810. E. P., Ljungby, till d:o för d:o ..... 300: —
1811. A. E., Hbg, till Ida Söderberg för d:o ..... 15: —
1864. E. K., Gbg, till underh. av bibelkv. Ho Hsiang-mai... 250: —
1865. E. O., Gbg, till Maja Lundmark, att anv. efter gottf. 15:—, till Ida Söderberg d:o 15:— ..... 30: —
1866. Ef. 3: 20, 21, till Gerda Carlén, att anv. enl. överensk. . 50: —
1867. Yngl.-fören. Libanon, Gbg, till evang. underh. i Hoyang ..... 300: —
1873. E. N., Ystad, till G. Carlén, att anv. efter gottf. .. 10: —
1874. Barnhemsvänner, Älgarås, till Maria Petterssons barnh. 17: 50
1875. Fören. »Morgongryningen» Fjällbohedens skola, till en pojkes underh. i Maria Petterssons barnh. ..... 37: —
1876. E. A., Vetlanda, till de nödl. i Kina ..... 200: —
1877. S. J., till barnh. ..... 10: —
1878. E. J., Vetlanda, till G. Carlén, att anv. enl. överensk. 30: —
1885. Syfören. nr 1, Sthlm, till bibelkv. underh. i Loyang .. 100: 55
1886. H. L., Huskvarna, till Maria Pettersson, Ida Ringberg, Lisa Gustafsson o. Åke Haglund, att anv. efter gottf. .. 20: —
1894. Vesta Hjortsberga syfören. till Maria Nylin för d:o .. 50: —
1907. M. G. Ö., till några mål mat åt hungriga, enl. G. Carléns gottf. ..... 60: —

Kronor 2.790: 05

S. M. K:s Pensionsfond.

1780. Syfören. nr 2, Sthlm, sparb. ..... 22: —

Kronor 22: —

Allmänna missionsmedel	***11,142: 89***
Särskilda ändamål	***2,790: 05***
S. M. K:s Pensionsfond	***22:—***
Summa under nov. 1943	***Kronor 13,954: 94***

Med varmt tack till varje givare!

»Din rättfärdighet når till himmelen, o Gud. Du som har gjort så stora ting, o Gud, vem är dig lik.» Ps. 71: 19.

PRENUMERATIONSANMÄLAN

Inför och vid årsskiftet gå våra tankar till vår läsekrets, och vi känna behov av att få framföra vårt tack för gemenskapen under dagar och år som gått. Denna tacksamhet gäller alldeles särskilt dem av vår läsekrets, som hjälpt oss såsom prenumerantsamlare. Vi tacka Eder alla för värdefull hjälp och bedja om kärleksfullt bistånd och gemenskap under kommande år.

Vi hoppas nämligen att även under år 1944 få utgiva vår tidning, *Missionstidningen Sinims Land,* enligt samma plan, och med samma format och utstyrsel som under 1943. Vi vilja alltså genom vår tidning söka fortsätta med att uppehålla och stärka gemenskapen mellan dem som arbeta inom S. M. K. i hemland och på fältet, dem som bära missionsuppgiften i förbön och kärlekens offergärning. Vi vilja också i den mån det är oss möjligt verka för gemenskapen mellan alla kristna och för att bland dem förmedla gåvor till det andliga livets stärkande och till väckande och stärkande av ett levande missionsintresse.

Denna uppgift är stor, och vi äro mycket tacksamma för förbön och annan hjälp. Vi äro ju beroende av vår läsekrets ifråga om möjlighet att nå så många som möjligt, och då det är av så stor betydelse och av så oskattbart värde för vårt arbete att tidningen sprides, vädja vi om benäget bistånd härmed.

Missionstidningen Sinims Land utkommer med 20 nummer per år. Prenumerationspriset är: helt år kr. 2:50, halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90. Till utlandet kostar tidningen kr. 3:— per år.

Prenumeration kan ske både på postkontoren och på Svenska Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm Vid prenumeration på postkontoren måste *hela* namnet: »*Missionstidningen Sinims Land*» angivas. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid *fördelaktigare för Missionen* om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi äro *mycket tacksamma om så sker.* Tidningen sändes i så fall som utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å postkontor, erhålla, om postens kvitton insändas till exp., kr. 2:50 för vart 6:te ex., men få då inga friexemplar.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Se, här är eder konung. — De tre invändningarna. — Från Red. och Exp. — Försäljningen den 1 dec. — Till minnet av missionär Styrelius. — Från När och Fjärran. — Insänd litteratur. Redov. för nov. — Prenumerationsanmälan.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: »Sinim», Stockholm.
Telefon: 104459. 105473. Postgirokonto n:r 50215.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr., Sthlm 1943

N:r 20. 48 ARG. 25 DEC. 1943 PREN.-PRIS 2: 50.

ANSVARIG UTGIVARE: M. LINDÉN.

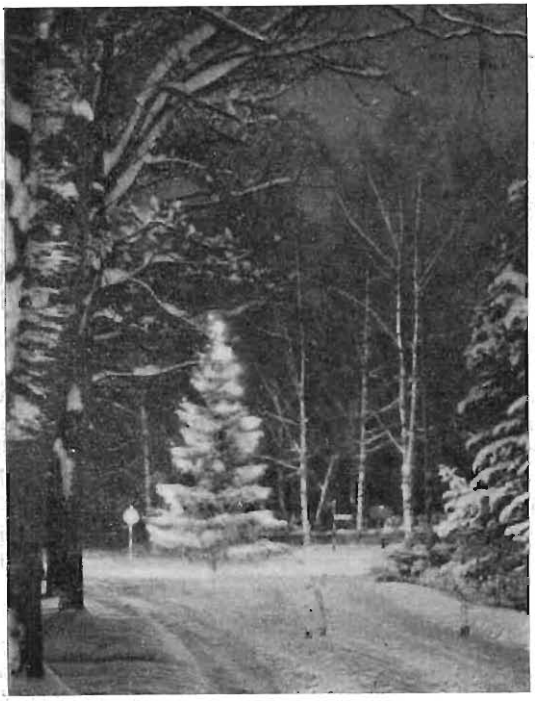

"Han kallar oss till helig strid Mot mörkrets makt, för ljus och frid. Säll den hans maning följa vill, Ty honom hör Guds rike till."

(Sv. Ps. 46: 4.)

Bibeln i handen på missionskretsens ledare.

Av föreståndaren för Dansk Santalmission, teol. d:r *Marius Hansen.*

Där ett arbete för Guds rike utföres, måste Bibeln användas. Det ligger i sakens natur. De som utföra gärningen behöva näras av Ordet. Samlas man i missionskretsen, måste Bibeln vara i ledarens hand. Så är väl också i allmänhet fallet. Man använder ju i regel Bibeln vid andaktsstunderna, som hållas såsom inledning och avslutning vid missionskretsens möten.

I detta hänseende intar missionsarbetet samma ställning som allt annat arbete i den kristna församlingen. Men missionsarbetet intar också en särställning, i det att det har en klart angiven biblisk grund att bygga på. Missionen är icke en den nyare tidens företeelse, och den beror ej på ett resonemang eller övervägande av mer eller mindre tillfällig natur. Missionen omtalas i Bibeln på ett sådant sätt att man förstår, att den har sina rötter redan i Gamla Testamentets tid. Den kom också till utveckling redan i de nytestamentliga församlingarna, och om dess mening, dess motiv och mål ger Nya Testamentet upplysning. Denna bibliska grund för missionsgärningen skola missionsvännerna känna till, och den bör göras till föremål för ständigt förnyad undersökning, så att Missionen icke blir vad den ledsamt nog blivit även för många inom församlingarna: en specialitet, som endast angår särskilt intresserade. Genom att sysselsätta sig med Bibelns tankar får en troende kristen klarhet i vad missionen skall vara, nämligen en förpliktelse för och ett löfte till hela kyrkan. Att göra detta klart är en uppgift som missionskretsarna ständigt böra ägna sig åt.

Till det nu sagda kan tillfogas, att denna uppgift nu i alldeles särskilt hög grad är av stor betydelse. Den kristna missionen hotas just nu av en dubbel fara, dels av en yttre och dels av en inre. Utifrån — det är från de icke kristnas sida — försöker man på grund av missionsfältens isolering och på grund av hela världsläget med alla dess olika svårigheter nu med ännu större kraft än vanligtvis är fallet rikta kritik mot missionsarbetet bland icke kristna folk och insamling av medel för detta ändamål. Den gamla alltid återkommande frågan framställes åter och åter: Varför offras så mycket penningar för missionsarbetet? Eller, såsom en dansk tidning nyligen frågade: »Vad kostar en omvänd neger?» — »Varför ofreda eller störa naturfolken, som ju äro så lyckliga i tro på den religion, som de ha?» — Och även inifrån, från de kristna själva, hota faror i denna tid i det att många framhålla uppgifternas storhet i hemländerna på ett sådant sätt, att det blir på bekostnad av yttre missionens arbete. Väl är det sant, att det för den kristna församlingen efter vårt sätt att se här hemma finnes uppgifter nog att ägna sig åt. Men det utesluter icke, att missionen i biblisk kristendom har en absolut framskjuten plats, och den bör därför ha det även i vårt liv såsom kristna, även om faror hota i yttre och inre hänseende.

Just nu i denna tid är det alltså en synnerligen angelägen uppgift att fördjupa sig i den heliga skrifts ord om missionens stora gärning. Vi befinna oss i en kristid, då många hävdvunna åsikter falla till marken och nya tankar och meningar tränga sig fram. Låt oss därför söka oss till källan, så att vi bli ledda av Bibelns egna ord, när det gäller grunden för hela den kristna missionen! Vi kunna förövrigt också säga, att just nu, då missionskretsarna få så få berättelser från missionsfälten eller ej få några sådana berättelser, är det lämpligt tillfälle att studera Bibelns missionsberättelser och dess uttalanden om utbredandet av Guds rike i övrigt. Vi kunna näppeligen använda denna vän-

tetid på ett bättre sätt än genom att rusta oss medelst ett grundligt studium av Bibelns missionstankar, så att det blir klart för oss, att hurudana förhållandena än må bliva är det Guds heliga och oryggliga vilja, att evangelium om Kristus skall föras ut till jordens yttersta gränser, och att varje generation i den kristna församlingen är skyldig bedriva missionsarbete så långt den har möjlighet att så göra.

Detta är alltså en uppgift för missionskretsarna. De böra icke minst just nu förhjälpa deltagarna till att komma in i Bibelns stora rikedom av missionstankar. Men huru skall denna uppgift kunna lösas?

Gammal kines i sin studerkammare.

Mycket beror på enskilda personers initiativ. Ingen kan i detta sammanhang fastställa allmängiltiga riktlinjer. Dock kan kanske några vinkar bli till nytta, om man samtidigt som de ges be-

tonar, att de naturligtvis endast äro enkla, grundläggande antydningar, vilka i bästa fall kunna uppmuntra till självverksamhet. Om det är fråga om en missionsstudiekrets, kan kanske ledaren tilldela olika deltagare särskilda mindre uppgifter på grundval av här nedan angivna detaljer.

*

Man kan lämpligen börja med att påpeka, att *missionstankarna spira fram redan i Gamla Testamentet*. Vi finna tidigt vittnesbörd härom, t. ex. i 1 Mos. 12: 3. »I dig skola alla släkter på jorden varda välsignade.» Ett fruktbärande studium i detta hänseende blir t. ex. att begrunda liknande texter, hämtade ur Israels historia. Salomos bön vid tempelinvigningen (1 Kon. 8) bjuder på rika möjligheter till ett sådant studium, i det att den snäva judiska åskådningen där brytes mot en vidare blick, som når ända till »främlingen», som »kommer ifrån fjärran land» (se särskilt v. 41—43), alltså såsom en representant för hednafolken. I samklang härmed stå några andra berättelser, vilka visa, om än blott med en överraskande detalj, att man i Gamla Testamentet hade öga för hednavärlden. Detta gäller berättelsen om änkan i Sarefat, som blev hjälpt genom Herrens profet, fastän hon var en hednisk kvinna. (1 Kon. 17: 8—24. Jfr Jesu ord om henne i Luk. 4: 25, 26.) Vidare kan nämnas den gripande dramatiska framställningen i 2 Kon. 5 om det öde som drabbat arameen Naaman, om den bortrövade unga israelitiska flickan, om profeten Elisa och hans tjänare Gehasi. Även i detta fallet fick en hedning mottaga hjälp från Israels Gud, och han glömde ej att ge uttryck för sin tacksamhet (2 Kon. 5: 17). På liknande sätt berättas i Josua boks 2 kap. om sättet, på vilket hednakvinnan Rahab blev räddad, så att hon för den nytestamentliga församlingen kunde framställas både såsom ett exempel på tro (Hebr. 11: 31) och på goda gärningar (Jak. 2: 25). Slutligen kan nämnas hela Ruts bok, som berättar om den kvinna, som trots sin hedniska härstamning fick en plats i Jesu släkttavla (Matt. 1: 5).

Vidare kan man stanna vid innehållet i åtskilliga av *de gammaltestamentliga psalmerna*, som förkunna Guds mäktiga gärningar för alla folk på jorden, alltså icke endast för Israel utan också för hedningarna. Se t. ex. Ps. 22: 28—30; Ps. 67: 2—6 och Ps. 100: 1. Framför allt måste dock *de profetiska böckerna* studeras och deras starka vittnesbörd om att Herren icke förlorar hednavärlden ur sikte. De profetiska tonerna härom har för övrigt en mycket växlande klang ända till en bitande ironisk beskrivning av avgudarna och deras tillblivelse (Jes. 44: 9—20). Icke minst de senare kapitlen i Jesaja äro av intresse i detta sammanhang. I Jes. 45 ha vi exempelvis ett starkt framhållande av att Israels Gud är den sanne och ende Guden (v. 5—7) och av att hedningarna en gång tydligt skola avlägga sin bekännelse härom (v. 14, 15). Där säges också i v. 23 att alla knän skola böja sig för Herren. Att Herrens hus skall kallas »ett bönehus för alla folk» framhålles i Jes. 56: 7, och härliga skildringar om huru hedningar i skaror skola strömma till Herren finna vi i Jes. 66: 18 f. och i synnerhet i Jes. 60: 3 f. Och liknande tankar möta vi f. ö. också hos andra profeter, t. ex. Jer. 3: 17; Sak. 8: 20—23 och 14: 16—19. Jonas' bok berättar till och med om ett direkt judiskt missionsföretag bland hedningar.

Missionstankarna i Gamla Testamentet äro väl endast att likna vid spridda ljusglimtar i mörkret, men de äro dock tydliga nog för att visa, att redan det gammaltestamentliga budskapet tar hänsyn till hedningarnas längtan efter Gud — »havsländerna vänta efter hans lag.» (Jes. 42: 4) — och till att Guds vilja är, att frälsningen skall nå även till hedningarnas värld.

Uppgiften bör dock först och främst

bestå i att tränga in i Nya Testamentets tankar om missionen, och under arbetet härmed kan man ju läsa och studera Apostlagärningarna. Men vid många tillfällen är det säkert av betydelse, att missionskretsen samlar sig om en serie mera begränsade ämnen.

Bland dessa ligger det nära till hands att stanna i begrundan inför *Jesu syn på missionsarbetet.* Ofta har man försökt hävda, att Jesus under sitt jordeliv, frånsett missionsbefallningen, icke har gett uttryck för missionstankar eller på det hela taget haft blick för hednavärlden. Ordet om den kananeiska kvinnan i Matt. 15: 24 kan nog också tillsynes vara ett stöd för ett sådant antagande liksom orden i Matt. 10: 5—6. Vid närmare eftertanke finner man emellertid, att evangeliernas framställning i detta hänseende ger en annan bild av Jesus. Man får t. ex. icke glömma det profetiskt präglade ordet: »Många skola komma från öster och väster och få vara med Abraham, Isak och Jakob till bords i himmelriket» (Matt. 8: 11), och även uppmaningen till att bedja den andra bönen i »Fader vår» kan med sina konsekvenser föra vår tanke till hedningarnas värld. (Jämför Matt. 9: 37—38.) I övrigt visar Jesu förkunnelse åter och åter i samma riktning. Sålunda heter det i Matt. 13: 38: »Åkern är världen» och ännu tydligare i Mark. 13: 10: »Evangelium måste först bliva predikat för alla folk.» Jämför härmed Matt. 24: 14, som står i nära samklang med missionsbefallningen i Matt. 28: 18—20; Mark. 16: 15 och Luk. 24: 47. Jesu syn på hedningarna synes också belyst genom ett sådant ord som: »Jag har ock andra får, som icke höra till detta fårahus.» (Joh. 10: 16 a.) Även om hedningarna tills vidare icke tillhöra fårahuset, så höra de dock djupast sett Herren till, så att Jesus kan säga, att han »har» dem på ungefär samma sätt som det heter i det gudomliga ord, som talades till Paulus i Korint: »Jag har ock mycket folk i denna stad.» (Apg. 18: 10.) I Nya Testamentet läsa vi också vid upprepade tillfällen om hedningar, som söka Gud: De vise männen, Matt. 2: 1—2; Grekerna, som omtalas i Joh. 12: 20 f.; Kandaces hovman och skattmästare. Apg. 8: 26—40 och Kornelius, Apg. 10. Målet för all missionsverksamhet är också angivet i Joh. 10: 16 b: »De skola lyssna till min röst. Så skall det bliva en hjord och en herde.»

Hednamissionen grundar sig alltså på Herrens egna uttalanden, men fullt tydligt träder den dock ej fram förrän efter Jesu uppståndelse. Det blir därför en huvuduppgift för missionskretsarna att följa *evangelii utbredande under apostlarnas tid.* Det rike, som Herren Jesus hade grundat, skulle då bredas ut över jorden, och planen för utbredandet hade angivits av Herren Jesus själv (Apg. 1: 6—8). Apostlagärningarna giva rika tillfällen till att följa evangeliets segertåg från församlingen i Jerusalem (2: 37—42), via städerna runt omkring Jerusalem (5: 12—16), till Judeen och Samarien (8: 1—5) och vidare till Fenicien, Cypern och Antiokia (11: 19—26). Bland missionärsgestalterna bör man i synnerhet dröja inför *Petrus* och hans arbete i städerna Lydda och Saron (Apg. 9: 32—35), i Joppe (Apg. 9: 36—43) i Cesarea (Apg. 10 och 11) samt inför *Barnabas* (Apg. 4: 36), som till att börja med tydligen hade en mycket starkt framträdande ställning i missionsarbetet (Apg. 9: 27; 11: 22—24 och 13: 2) till dess hans och Paulus' vägar skildes.

Med *aposteln Paulus, världens största missionär,* träder missionen in i en ny utvecklingsperiod, och det bör bliva en lockande uppgift att hjälpa missionskretsen att genom självverksamhet få fram bilden av Paulus' kallelse och utrustning (Apg. 9, 22 och 26 samt Gal. 1); hans missionsförkunnelse för judarna (Apg. 13: 16—41) och för hedningar (Apg. 14: 15—17; 17: 22—31); hans missionsgärning (Apg. 18: 1—23; Rom. 15: 18—21); hans förhållande till de nybildade församlingarna (Fil. 1: 1—11;

1 Tess. 2: 1—12 och Apg. 20: 17—38) och till medarbetarna (t. ex. Fil. 2: 19—30). Evangeliets utbredande från plats till plats kan infogas i detta sammanhang (Apg. kap. 13—28), och det kan också beredas tillfälle till att fördjupa sig i de nygrundade församlingarnas liv (1 Kor. 1: 10—29; 11: 17—12), i apostelns böner för missionsarbetet (Ef. 3: 14 f.) och i hans syn på missionens nödvändighet (Rom. 10: 14, 15) samt dess mål (Fil. 2: 10, 11; jämför Rom. 14: 11). Icke minst på detta område har missionskretsens ledare tillfälle till att utvinna den rikedom, som ligger gömd i vår bibel.

Slutligen kan i detta sammanhang naturligtvis också klarläggas *evangeliets övergång från judarna till hednavärlden* och förhållandet mellan israelsmission och hednamission utredas. »Frälsningen kommer från judarna», hade Jesus själv sagt (Joh. 4: 22), och Paulus' princip: »först och främst för juden, så ock för greken» (Rom. 1: 16) följdes genom apostlatidens missionsverksamhet. Men då de första hedningarna hade blivit döpta av Filippus (Apg. 8: 26—40) och av Petrus (Apg. 10: 25—48), och då hednamissionen tog fart, emedan judarna förkastade evangeliet under det att hedningarna med glädje togo emot det (se t. ex. Apg. 13: 45—49) kunde det ej annat än leda till uppgörelsen i Apg. 15, varvid hednamissionens berättigande erkändes. Hednamissionären Paulus glömde dock aldrig sin kärlek till Israel (Rom. 9: 1 f.), och han infriade det löfte, som han enligt Gal. 2: 10 hade givit, och hjälpte de fattiga trossyskonen i Palestina genom den i 2 Kor. kap. 8 och 9 omtalade insamlingen. En principiell utredning av förhållandet mellan Israel och hedningarna finna vi i Rom. kap. 9—11, och ofta fastslår Paulus att frälsningen är för alla (Gal. 3: 28), och att det hos Gud icke finnes anseende till person, utan att både judar och hedningar ha samma tillträde till Fadern (Ef. 2: 14—18). Johannes såg också i sin syn en stor skara ur »alla folkslag och stammar och folk och tungomål» (Upp. 7: 9).

Genom att så sysselsätta sig med Bibelns missionstankar blir man övertygad om att missionen är oskiljaktigt förenad med evangeliet. Man skulle därför i själva verket ej kunna tillägna sig Kristi frälsningsbudskap utan att det för fram till mission.

(Efter Nordisk Missions-Tidskrift.)

Guds ord bär icke bojor.

Av Karl Nilenius.

2. Tim. 2: 9.

Med flammande nit, med segrande tro,
med mod, som söker sin like,
går Paulus fram bland de folk som bo
i Romas väldiga rike.
Han skyr ej faror, ej möda och nöd.
blott han får komma med livets bröd,
Guds ord, till hungrande själar.

— Nu är han en fånge. Med öppnad blick
han himmelska syner dock skådar.
Väl Kristus-lidanden pröva han fick,
men livet han gärna vågar.
Om kedjan än tynger hans fot och hand,
hans ande ej fjättras av bojor och band,
av Kristus han frigjord är vorden.

Guds ord bär ej bojor, fast jag så gör,
den trosvissa hälsning han sänder.
Väl kejsaren rasar, och ondskan för
sin härsmakt i striden — det länder
ändå för Guds rike till seger till sist,
och frälsningens bud skall nå ut förvisst
till jordens yttersta gränser.

Guds ord bär ej bojor! Med växande kraft
allt längre, allt vidare når det.
Från eviga källor en livets saft
till törstande hjärtan går det.
Dess livsvåg ej hämmas, dess makt ej dör,
dess ljus kan ej släckas, ej tiden förstör
dess evigt förblivande sanning.

Guds ord bär ej bojor! Fast otron vill
det binda och hindra och stänga,
det spränger vart hinder, var dörr som sluts till,
och fritt skall dess budskap framtränga
bland stammar och folk tills en skara stor
på Jesus, den mäktige Frälsaren tror
och blivit för honom vunnen.

Guds ord bär ej bojor! Så må vi då glatt,
trots tidens mörker och stormar,
se framtiden an i den vissheten att
vår Fader dock ödena formar.
Ej något betvingar Guds löfte och ord,
dess seger en gång skall till fullo bli spord:
Guds frälsande ord bär ej bojor!

(Ur »Förtrösta och Förbida».)

Trettondagens möte.

Såsom vi meddelade redan i förra numret av vår tidning, hoppas vi att kommande Trettondedag jul få fira missionshögtid med sparbössetömning och offerinsamling *i Betesdakyrkan, Floragatan 8, Stockholm, kl. 11 f. m.*

Närmare meddelande om programmet införes såsom annons i Svenska Dagbladet och Svenska Morgonbladet. Bedjen för mötet och varen varmt välkomna att deltaga däri!

Bönemötena för S. M. K. i Stockholm.

Våra bönemöten på S. M. K:s expedition, som ej anordnas under juhelgen, börja åter *tisdagen den 11 jan. kl. 7 e. m. och fredagen den 14 jan. kl. 2 e. m.* De fortsätta sedan i regel varje tisdag kl. 7 e. m. och varje fredag kl. 2 e. m.

Må förbönen aldrig tystna!

Inbjudan till syföreningsmedlemmar.

Medlemmarna i Syföreningarna I, II och III för Svenska Missionen i Kina, Stockholm, inbjudas *torsdagen den 13 januari kl. 12 m. till Fru Lucie Kihlstedt, Parmmätaregatan 1.*

Restaurangkort och socker medtages.

Julhälsning från Kina.

Från våra missionärer i Honan och Shensi har en julhälsning anlänt. Allt var väl, och missionär Hugo Linder hade anlänt till fältet från Kikungshan.

*

EN GOD JUL,
rik på glädje och frid,
samt ett
GOTT NYTT ÅR,
fullt av godhet och nåd,
tillönskas alla missionsvänner av

Red. och Exp.

»Vi äro nog allesammans trötta och behövde få ombyte.»

(Utdrag ur brev, daterat den 30/8 1943.)

Urtidens Gud — vår tillflykt.

Det har regnat i flera dagar, så att väderleken nu är den bästa tänkbara. Vi värdera storligen dessa svala nätter och sköna soliga dagar. Järnvägslinjen har blivit avbruten på ett par ställen, så att inga brev eller tidningar ha kunnat komma sedan före regnet. Nu börja vi längta efter litet nytt från yttervärlden. Vi äro krya och barnen likaså. Kamraterna här i Yuncheng tycker jag verka piggare än för några månader sedan, då jag förra gången var här. Var och en av dem är upptagen av arbete. Skolorna ha börjat igen. — — Från den andra sidan floden ha vi ej hört något på en tid. Så långt vi veta är ingen av de våra där allvarligt sjuk, fastän brev förtälja, att flera av dem äro klena och trötta. Och det är ju inte att undra på. Vi äro nog allesamman trötta och behövde få ombyte.

Så långt hann jag, innan vi gingo

över till Fridhem på en kopp förmiddagskaffe. Du må tro, att det smakade gott! Det är så länge sedan vi kunde dricka kaffe hemma i Yungtsi. Den sortens vara är ej så lätt att få och mycket dyr, dyrare än vi egentligen ha råd till. Systrarna (Frida Prytz och Maria Nylin) ha litet kvar av sitt gamla lager, och de voro vänliga nog att bjuda oss på kaffe. Vår flicka Inga-Britta var med och hade förfärligt roligt. Anna-Stina låg i sin säng och sov. Sådana små visiter kunna vi varken få eller göra hemma i vår stad. Att få komma hit några dagar är verkligen ett stort ombyte i tider sådana som dessa.

Sommaren har varit mycket torr. Det är först under den senaste tiden, som vi fått ordentligt med regn. Vid midsommartiden regnade det något, men sedan dess ha vi dagligen varit under en blå himmel. Det har dock ej varit lika varmt som under förra sommaren, men Du vet att somrarna alltid äro varma här. Vi ha fått vara friska hela tiden utom ett par veckor innan vi reste hit, då lilla Anna-Stina var dålig. Det var egentligen detta som föranledde vår hitresa. Nu är vår lilla skatt kry igen, men eftersom vi ha ett en-månads-pass stanna vi litet till. Vi äro trötta båda två. Hemma i vårt pilgrimsbo, som är att likna vid en bikupa, blir det inte mycket lugn och ro. Flera kinesfamiljer med skrikiga barn bo på samma gård.

För församlingsledarna anordnades en kurs i somras. Gud gjorde det möjligt för oss att få hyra en lämplig plats för ändamålet.. I förstaden, där vi bo, hade det blivit både för trångt och för varmt. Men ett par »li» (1 km) från bergets fot ligger en mycket gammal gravplats. Inom dess område finnas flera hus och en cypresslund. Området är skilt från yttervärlden medelst en hög tegelmur. De svala salarna där samt de höga cypresserna gåvo svalka och en viss stämning av stillhet och ro. Där samlades, sedan vi fått tillstånd därtill av såväl myndigheterna som gravvårdarna, en stor skara för att dagligen lyssna till fyra långa bibelutläggningar. Pastor Wei och evangelist Sun hade inbjudits, och församlingen stod för alla utgifter. Kursen pågick i tio dagar, ja, nära två veckor, och under den tiden fingo vi vara ostörda där. Det var säkert svar på mångas förböner. Och säkerligen blevo många välsignade. Må blott välsignelsen bliva varaktig! Det behövs förnyelse och väckelse i våra församlingar. Tidens nöd och levernets bekymmer synas så helt upptaga sinnena även hos de kristna, och det synes som om endast en väckelse kunde rädda från tillbakagång.

Vargarna ha varit mycket svåra i år. Barn och halvvuxna ha bortförts av dem. Vi fingo släppa till en killing, som på nätterna brukade vara på vår bakgård.

Nu ej mera. Våra förenade hjärtliga hälsningar medfölja till Er alla på expeditionen, till gemensamma vänner och de Dina. Skriv snart igen!

Din alltid tillgivne

Åke Haglund.

Den heliga Birgitta — frälsningssoldaten från Ulvåsa.

Av dr *George Fridén.*

Kring altartavlans Kristus i östergötarnas domkyrka har konstnären, som tillhör vår egen tid, grupperat en rad gestalter ur Bibeln och kyrkohistorien. Den omsorg med vilken de äro valda och utförda antyder, att de på intet sätt må betraktas som enbart dekorativ utfyllnad. Tvärtom torde man ha rätt att i denna gruppering utläsa en viss syn på uppenbarelsens väg och det himmelska rikets kamp. En i de frimodiga härolderna, vittnenas och kämparnas dubbla rader bär den heliga Birgittas drag. Hon är för övrigt den näst sista i sin rad. Den allra sista är en liten flicka ur vår egen generation. Konstnären låter Birgitta böja sig ned och sträcka sina armar över sex stormiga sekler för att sluta ett barn ur vår tid i sin famn.

Den bilden är en vacker hyllning till Birgittas minne. Och Henrik Sörensen, mästaren bakom altartavlan, står icke ensam i en sådan uppskattning av denna kvinna ur vår medeltid. Ett brokigt tåg av pilgrimer har tågat genom gamla Vadstena och på många tungomåls brytning frågat efter den heliga Birgittas minnen. Grimberg kallar Birgitta »Sveriges första europeiskt ryktbara person». Och Heidenstam, som växte upp geografiskt nära hennes Ulvåsa och Vadstena men var främmande för hennes religiösa värld, berättar, att hon i hans barndom blev honom »en skymningssaga, ett spöke, en naturande», om vilken han helst ville höra talas, när han satt »framför brasan, glödhet om pannan men iskall utefter ryggen». Men när han som liten parvel gick vilse på isen i kvällsmörkret och snöyran, tyckte han sig höra orden: »Heliga Birgitta, bed för oss!» Som mogen man ägnade han sedan Birgitta en av sina böcker.

En stor dansk författare har nyligen än ytterligare markerat detta Birgittas inflytande. Han mötte henne första gången inte under Sveriges himmel utan i Rom. Det var vid sekelskiftet. Mötet skapade ett birgitta-kapitel i den då 30-årige resenärens Rom-bok: »Romerske helgonbilleder.» Troget och pietetsfullt fullföljde han studiet av Birgittas liv, så ofta tillfälle gavs därtill. Och nu — 40 år efter mötet i Rom — ligger hans förnämt illustrerade bok som en stark lockelse i svenska skyltfönster: *Johannes Jörgensen, »Den heliga Birgitta av Vadstena»* (Bonniers, kr. 15:—). Har denna bok låtit vänta på sig, så ger den i gengäld en sällsamt levande skildring. Den danske redaktören Engelstoft skriver i en uppslagsbok om författaren: »Hans lyrik tillhör med sin rena och klara psalmton den skönaste Danmark kan uppvisa.» Genom stora partier av boken om Birgitta klingar en sådan lyrisk psalmton. I andra avsnitt präglas berättelsen av, att Birgittas liv långa stycken var ett vågsamt äventyr. I åter andra partier kommer ett medeltida äktenskap mellan två unga makar — brudgummen var bara 18 och bruden 13! — läsaren tillmötes i klara närbilder. Det saknades inte anledning till konflikt, och en nutida läsare och läsarinna torde känna kanske rent av befrielse inför en och annan skymt av en ung husfru, som överrumplats och låtit sitt humör koka över. Svenskt allmogeliv med sina kvarlevor av trolldom och andra hedniska seder kommer även här och var till synes. Och i bakgrunden skönjas ibland politiska konturer — Birgitta var ju någon tid hovmästarinna för det unga kungaparet Magnus Eriksson och Blanche av Namur.

Birgittas livsgärning klyves av en klar gränslinje i två delar. Gränsåret är 1349. Då flyttade hon till Rom. Där framlevde hon sina sista 24 år. Jörgensen sätter i sin skildring punkt vid flyttningen till Rom. De stora årtalen i hennes liv äro för övrigt: födelseåret 1303, bröllopsåret 1316, då hon blev Ulv Gudmarssons maka och husfru på gården Ulvåsa vid Roxens strand, kungsåret 1335, då hon, som redan nämnts, reste till Stockholm för att hjälpa den unga drottningen, vallfartsåren 1339 och 1341, då Birgitta i sin makes och andra pilgrimers sällskap besökte Nidaros i Norge och Compostellas i Spanien, sorgeåret 1344, då Ulv dog, samt uppenbarelseåret 1345, då Birgitta i upprepade syner mottog Guds uppdrag att bli hans tjänarinna i världen.

Kallelsen till att bli en religiös nydanare kom egentligen redan fastlagssöndagen 1314. Birgitta var då ett barn på 11 år. Jämte sin far och mor satt hon i kapellet på den egna gården, Finsta i Uppland, och lyssnade till en kringvandrande munk — en medeltida motsvarighet till den nutida resepredikanten. Denne predikade bistert om Kristi efterföljelse, som krävde något annat än »att fylla sig med kräslig kost och överflödande dryck på gästabud». På kvällen kunde Birgitta inte somna. Plötsligt fylldes rummet av ljus, som strålade ut från en kristusbild. Den

korsfäste hängde liksom levande och vred sig i smärta. Den lilla flickan hörde sig fråga: »O min käre Herre, vem har gjort dig allt detta?» Den levande bilden svarade: »Alla de som glömma mig och förakta min kärlek.» Så slocknade ljuset i kammaren. Men 11-åringen rusade upp, kastade sig på knä för den korsfäste och bad en bön, som hon aldrig glömde. En passus lydde: »O Herre Jesus Kristus, Du som blev upphängd på korset såsom en skadlig rovfågel utspännes på fyra spikar på en laduport, förbarma Dig över mig!» Jörgensen kommenterar denna upplevelse med orden: »Kristus är en rovfågel. Såsom en örn slog han denna natt ned i Birgittas unga hjärta.»

Behövde Birgittas Sverige ett religiöst korståg?

Birgitta torde för sin del inte ha tvekat på denna punkten. Hon kände från sina resor vardagslivet bland hög och låg. Kristi livsideal kämpade en hård kamp mot den djupt rotade hedendomen. Uppenbarelserna stärkte henne i denna oro för tendensen i tiden. Hon hörde i en syn Kristus säga: »Från början utvalde jag tre män, som jag anförtrodde tre uppgifter. Först utvalde jag klerken (d. v. s. prästen). Han skulle utropa mitt namn med sin stämma och uppenbara mig genom sina gärningar. Därnäst utvalde jag riddaren. Han skulle sätta in sitt liv för mina vänner och vara redo att gå i strid för mig. Till sist utvalde jag bonden. Han skulle arbeta med sina händer och föda de andra två genom sitt arbete.»

Hur hade det nu gått med dessa tre samfundsklasser i dåtidens samhälle? Alla hade svikit. Prästerna höllo visserligen granna och svarvade tal, som skaffade dem själva applåder. Men nyckeln till himmelriket hade de tappat bort alldeles, och nyckeln till helvetet hade de svept in i ett vitt silkeskläde och gömt i en låda. Från riddaren fanns föga att hoppas. »Den som skulle vara oss ett värn och ett skydd har blivit räddhågad.» Ja, Gud talade genom Birgittas mun ibland ännu strängare ord till den förmögna klassen: »Tre djävlar härska i detta land. Den första är dryckenskapens. Den andra är vällustens. Den tredje demonen är värre än alla de andra: den hetsar män till onaturlig samvaro med män.» Så återstod endast det enkla allmogefolket. Men också här hörde hon sträng dom: »Och bonden — ja, han liknar det djur som kallas åsna, han står med huvudet lutat mot jorden. Han har liten tro och blott ringa hopp om att komma till himmelen, men munnen står alltid öppen och han äter ständigt.» Månne Birgitta skulle se mera hoppfullt på det 20:de seklets Sverige?

Syftade Birgitta till ett religiöst korståg?

Jörgensen svarar utan tvekan ja på den frågan. På tal om hennes program för de grupperna i hennes kloster skriver han: »Hon ville skapa en ny här av Guds krigare och samla dem till kamp under ett banér, som var rött som blod och på framsidan skulle bära en bild av Kristi kors och på baksidan skulle Maria, misskundsamhetens milda moder, stå med öppna armar. Rätt betraktat och frånsett konfessionella olikheter, var det ju en frälsningsarmé, som Birgitta ville stifta.»

Denna tes bestyrkes med en del bilder av den fina frun från Ulvåsa och kungens hov såsom personlig själavårdare och slumsyster. Och i den gärningen skrämdes hon lika litet av pösiga prelater som av krogar och andra lastens skumma nästen.

Vilken plats hade Bibeln i detta korståg? Inför den frågan bör man bära i minne, att det då inte fanns någon helbibel på svenska tillgänglig för de breda massorna. Vad som fanns av enstaka bibelböcker var handskrivna exemplar. Här och var skaffade man sig sådana. Åtskilligt talar för att bröllopsgåvan från Ulvåsa gård till kung Magnus Eriksson och drottning Blanche år 1336 bland annat utgjordes av en svensk bibel. Oavsett hur det var med den saken tog Birgitta med som en viktig

punkt i programmet för prästerna, att de skulle var söndag utlägga evangeliet på modersmålet. Birgitta såg tydligen i Bibeln ett vapen mot de onda makter, som hotade folket med undergång. Det programmet och det vapnet torde duga ännu i dag.

Vi känna något litet Birgitta som husfru på Ulvåsa, som inåtvänd mystiker, som en blek nunnemoder i klostrets skugga och som en rastlös pilgrim, vars minne till sist förtonar långt fjärran från Sverige. Men det finns tydligen andra sidor i hennes väsen och gärning. Och hon möter oss icke fattigare eller mera fjärran, när vi våga betrakta henne som frälsningssoldaten från Ulvåsa.

Evangeliska Alliansen.

Inbjudan till Allmän Bönevecka.

(Anordnad av Evangeliska Alliansen sedan 1846.)

Från söndagen den 2 till söndagen den 9 januari 1944.

Till alla dem som i varje land och på varje plats åkalla Gud i Herrens Jesu namn.

Bröder och Systrar i Jesus Kristus!

Återigen inbjuda vi de kristna från alla nationer att förenas i bön under första veckan i januari 1944. Skall månne icke effektiv, brinnande bön av så många människor komma att betyda mycket i världen i dag? Lås oss bedja utan att tvivla på att Gud hör och besvarar våra böner! Vi behöva lägga fram inför honom människornas sorgeämnen, deras kamp, deras synd och utbedja oss av honom den nåd, som är tillräcklig för att möta alla deras behov.

— — — —

På grund av det oroväckande moraliska och andliga tillståndet bland vårt folk har Evang. Alliansens svenska avdelning ansett, att det är av största vikt att också vissa böneämnen, som ha avseende på svenska förhållanden, upptagas i programmet. Vi tro, att det skulle bli ett allmännare deltagande i bönerna under veckan, om vårt eget folks behov i denna ödesdigra tid funnes angivna bland ämnena, ty de bedjande kristna känna det säkert som ett behov att bära fram allt det, som tynger deras hjärtan vid tanken på all den synd, som griper omkring sig i landet.

För varje dag införes sålunda efter de i programmet angivna texterna med särskild stil de av den svenska avdelningen föreslagna böneämnena.

Söndagen den 2 januari 1944.

Texter föreslagna för predikningar och anföranden:

Jag och mitt hus, vi vilja tjäna Herren.

Jos. 24: 15.

Om två av eder här på jorden komma överens att bedja om något, vad det vara må, så skall det beskäras dem av min Fader, som är i himmelen.

Matt. 18: 19.

Kristus har älskat församlingen och utgivit sig själv för henne till att helga henne genom att rena henne medelst vattnets bad, i kraft av ordet. Ty så ville han själv ställa fram församlingen inför sig i härlighet.

Ef. 5: 25—27.

Ty att leva, det är för mig Kristus.

Fil. 1: 21.

Måndagen den 3 januari 1944.

Kyrkan och framtiden.

Låt oss tacka:

för att kyrkan bevarats genom tiderna och för dess tillväxt trots motstånd;

för den återupplivade frimodigheten i det evangeliska vittnesbördet;

för de tilfällen Gud ger sin församling i denna tid.

Låt oss bekänna:

den andliga försoffning, som är så allmän bland de kristna;

att Kristus såsom Frälsare och Herre icke förkunnats tillräckligt klart och fast;

kyrkans ofta ovärdiga kompromissande med världen.

Låt oss bedja:

att kyrkan må använda sitt enastående tillfälle för att göra en bestående insats för världens återuppbyggande;

att kyrkan må oförfärat förkunna det evangelium, som ensamt ger hopp om en varaktig fred.

Texter: Matt: 16: 13—20. 2 Kor.: 6: 11—18. Upp. 22: 1—7.

Låt oss tacka:

för allt det goda vårt folk äger i Kristus.

Låt oss

bekänna att vi ofta varit likgiltiga för våra medåterlöstas frälsning.

Låt oss

ropa till Gud om en genomgripande väckelse, som börjar hos oss bekännande kristna.

Tisdagen den 4 januari 1944.

Kyrkan och hemmet.

Låt oss tacka

för de kristna hemmen och för att barnen där redan tidigt få andlig vägledning;

för kärlek och gemenskap i familjelivet:

för kärleken från Gud, vår Fader, från vilken allt vad fader heter i himmelen och på jorden har sitt namn.

Låt oss bekänna

att husandakt och Guds ords läsning allt mer försummas;

den tilltagande upplösningen av äktenskapliga band och de omoraliska förbindelsernas ökning;

det världsliga exempel som så många föräldrar ge.

Låt oss bedja

att barnen må uppfostras i Herrens tukt och förmaning;

att den kristna familjen må erkännas som grunden för ett sant nationellt liv;

att Herrens dag och Herrens hus må hållas i helgd.

Texter: 2 Mos. 6: 1—9. 1 Sam. 3: 1—10. Luk. 10: 38—42.

Huru berör det oss

att ständigt alltflera svenska hem upplösas genom skilsmässa?

att de lösliga förbindelserna bli allt vanligare?

att de »föräldralösa» barnens skara växer snabbt?

att en stor del av vår präktiga ungdom är på drift, utsatt för det gift, som sprides genom dålig litteratur och film?

att ungdomsbrottsligheten ökar i oroväckande grad?

Förstå vi vart det bär hän?

Låt oss bedja

att alla föräldrar må väckas till att rätt känna sitt ansvar;

att Gud uppväcker flera troende lärare;

att han välsignar våra söndagsskolor och ungdomsskolor;

om en genomgripande väckelse.

Onsdagen den 5 januari 1944.

Kyrkan och nationen.

Låt oss tacka

för tecknen på fördjupat religiöst intresse och för att många vänt sig till Gud;

för beslutsamheten att skapa en ny och bättre samhällsordning.

Låt oss bekänna

att folken icke först sökt Guds rike och hans rättfärdighet;

den moraliska slapphet, njutningslystnad och bristande självtukt, som blivit så allmänna.

Låt oss bedja

för en samling av alla medborgare i en rättfärdig strävan för det allmännas bästa;

om mera av tjänstvillighetens ande.

Texter: Jes. 52: 1—10. Luk. 4: 14—21. Rom. 13. 1. Tim. 2: 1—8.

Låt oss tacka för att vårt land ännu har fred.

Låt oss bekänna

att denna Guds godhet emot oss icke hittills fått föra oss till bot och bättring;

att dryckenskap och nöjeshunger öka;

att vårt folk sjunker allt djupare i synd och gudsförgätenhet.

Låt oss ropa till Gud

att han må välsigna vår älskade konung och all vår överhet;

att han räddar vårt folk från undergång;

att han sänder hunger och törst i landet efter Herrens ord;

att talet om korset och blodet må komma till sin rätt i förkunnelsen;

att Anden och Ordet må verka en genomgripande samvetsväckelse över hela Sveriges land.

Torsdagen den 6 januari 1944.

Kyrkan och världen.

Låt oss tacka för

att Guds väg göres känd på jorden och hans frälsande kraft förkunnas bland alla folk;

att förföljelse och förtryck icke ha brutit ned kyrkan utan fastmer stärkt densamma;

att evangeliet vinner framgång i många länder.

Låt oss bekänna:

den likgiltighet som finns hos många kristna inför Kristi befallning att evangelisera hela världen;

kyrkans svaghet på grund av brist på kärlek hos många av hennes medlemmar;

bristen på en sådan evangelisationsanda, som skulle göra allt Guds folk till själavinnare.

Låt oss bedja:

att kyrkan må kunna inse sin kallelse att med kristna principer genomsyra varje område av det mänskliga livet;

att ledarskapet av de olika nationerna må i allt högre grad bli grundat på evangeliets principer;

att kyrkan i alla länder må inviga sig på nytt för sin förnämsta uppgift: att förkunna Kristus;

att de omänskliga förföljelserna av judarna må stoppas och att Israels folk må erkänna Kristus som sin Messias och Frälsare.

Texter: Ps. 67. Matt. 28: 16—20. Rom. 1: 13—18.

Låt oss tacka för

att vi som svensk missionerande församling just nu ha alldeles enastående möjligheter att tjäna i världsmissionens heliga gärning;

att en glädjande framgång på missionsfälten förspörjes, även på de fält, missionärerna nödgats lämna.

Låt oss bedja

att Herren må stärka och uppehålla sina sändebud i denna påfrestande tid;

att vägarna till fälten snart må öppnas för många väntande missionärer och missionärskandidater;

att missions- och offersinnet må fördjupas och stärkes hos hemförsamlingen och särskilt bland de unga;

att den svenska missionerande församlingen må kunna sätta in krafter på de fält, där det nu saknas arbetare;

om rik välsignelse över sjömansmissionen;

att Gud må vara med våra bröder på haven i deras farofyllda gärning;

att flyktingarna i vårt land ej må behöva känna sig som främlingar;

för krigets alla olyckliga offer;

om en snar och rättfärdig fred;

om en missionsväckelse!

Fredagen den 7 januari 1944.

Kyrkan och dess enhet.

Låt oss tacka
för ökad samverkan i bön och tjänst;
för den intimare gemenskapen mellan kristna från alla samfund under denna svåra tid.

Låt oss bekänna
den stolthetens och självtillräcklighetens synd, som skiljer kristna åt;
vår ovilja att erkänna, att där Kristus är, där är hans församling;
vår tröghet i att förena kristna krafter mot det onda i världen.

Låt oss bedja
att alla kristna må »bevara Andens enhet genom fridens band»;
att de må tänka mindre på de ting som skiljer och mer på Kristus, som förenar dem;
att de alla må vara ett . . . på det att världen må tro.

Texter: Ps. 48. Joh. 17: 1—11. Ef. 4: 1—13.

Låt oss bedja
att vi sorgfälligt må undvika sådant, som onödigtvis skiljer oss från varandra;
för alla Kristi lemmar, — särskilt för våra bröder i Norden — som lida svårt i denna tid och för dem, som skola besegla vittnesbördet med sitt blod;
om en mäktig andeutgjutelse över Guds folk och om en allmän världsväckelse.

Lördagen den 8 januari 1944.

Kyrkan och Guds rike.

Låt oss tacka
för dem som i många länder planera för internationellt samarbete;
för den kristna kyrkans inflytande i världen för att höja folken.

Låt oss bekänna
de brister i kyrkans liv, som hindra den rättfärdighet, glädje och frid i den Helige Ande, varigenom Guds rike uppenbaras;
att kyrkan ej som den skulle förberett Kristi återkomst såsom Konung.

Låt oss bedja
att alla regenter och regeringar må utöva sin makt såsom från Herren och enligt hans vilja;
att uppfostran må grundas på kristen sanning och leda till fostran av kristna medborgare.

Texter: Ps. 72: 1—12. Matt. 13: 44—53. Joh. 18: 33—40.

Låt oss tacka för
att Guds rike är ett evigt rike, som icke kan bäva;
att vi få vara medborgare i detta rike;
att Kristus, rikets Konung skall komma igen;
att vi få bida efter en ny himmel och en ny jord, där rätt och rättfärdighet bor.

Låt oss bekänna
att vi icke såsom de första lärjungarna levat i väntan på Kristi tillkommelse;
att förkunnelsen om Kristi tillkommelse försummats bland oss.

Låt oss bedja
att Kristus helt må få herraväldet i våra hjärtan och liv;
att vi på allt sätt må påskynda hans dags tillkommelse.

Med fridshälsning

Svenska avdelningen av Evangeliska Alliansen.

O. BERNADOTTE
Ordförande.

Erik Arbin	*P. E. Fröberg*
Th. Arvidson	*Karl Jerrestam*
Valdus Bengtson	*Chr. Jersild*
Göte Bergsten	*Karl Larsson*
J. Blomdahl	*J. E. Lundahl*
J. Byström	*K. A. Modén*
John L. Classon	*J. Nyrén*
Nils Dahlberg	*Enock H. Skooglund*

Per Stjärne
Sekreterare.

Svensk missionskonferens för ungdom nästa år.

Svenska Missionsrådet har i dagarna haft ett sammanträde i Stockholm under prof. K. B. Westmans ordförandeskap. Sjutton representanter för de olika svenska missionsorganisationerna deltogo. Ordföranden inledde med bön och uttalade därefter ett särskilt välkomstord till kyrkoherde Johannes Lindgren, Stockholm, som tagit plats i rådet såsom representant för svenska avdelningen av nordiska buddistmissionen. Ordföranden meddelade att till efterträdare åt den nyligen avlidne dr William Paton i Internationella missionsrådet utsetts sekreteraren i den kristna studentrörelsen i England, rev. Robert Mackie.

Ett svenskt sällskap för missionsforskning har bildats under året. Dess styrelse består av professor Westman och missionärerna Harald von Sicard och Efraim Andersson.

Nästa år, troligen under maj månad, skall en allmän svensk missionskonferens för ungdom hållas i Stockholm. Tanken är att genom en sådan konferens fästa den kristna ungdomens blickar vid missionen och dess ansvar med hänsyn till Kristi rikssak i världen i den viktiga tid som kommer efter kriget. Åt Rådets arbetsutskott överlämnades frågan om anordnandet av en kurs för missionärer och att undersöka möjligheterna för ordnandet av en allmän svensk missionsutställning.

Nässjökonferensen blev en stor andlig högtid.

Nässjökonferensen för det andliga livets fördjupande har hållits i närvaro av ett stort antal deltagare. Det var tionde gången under 20 år som denna konferens hölls i Nässjö, och även denna gång har den stått under ledning av prins O. Bernadotte. Utom från staden och orten kommo deltagare från skilda håll i landet, särskilt sådana som förr varit med och lärt sig uppskatta dessa andliga högtider. Lokalkommitténs ordförande, pastor Sven Frisk, inledde konferensen och hälsade prinsen och prinsessan Bernadotte, konferensens talare och övriga deltagare välkomna, samt meddelade att minister Herman Lagercrantz, som också skulle ha medverkat, av sjukdom blivit förhindrad att komma. Härefter talade prins Bernadotte, och till utgångspunkt för sin inledningspredikan hade han valt Ef. 4:7. Gud vill göra oss skickade att utföra hans verk på jorden, sade talaren. Det lyckligaste förhållande vi kunna komma i tjänareställningen inför Gud. Alla vill han ge uppgifter, även om vi tycka oss intet uträtta. Själv var prinsen glad över de 45 år han tjänat som lärare i söndagsskolan. Den uppgiften hade fört honom djupare in i Guds ord, något som, sade prinsen, är villkoret för att komma fram på det andliga livets väg. Gud vill göra oss skickade för hans tjänst, men å vår sida kräves först och främst ödmjukhet, ty utan ödmjukhet bli vi inga goda verktyg i hans hand. — Efter prinsens tal höll rektor David Hedegård, Jönköping, en kraftfull predikan över ämnet »Självrannsakan inför Gud».

Första dagens eftermiddag predikade pastor Joh. Hagner, Stockholm, och komminiser Bo Giertz, Torpa. De båda allvarliga och djupgående föredragen rörde sig om syndens och nådens verkligheter. Gud är helig, hans väsen är emot synden, yttrade hovpredikanten Giertz bl. a. Han står där som den evige garanten för, att våldet och synden aldrig skola segra. Stode han som en beskedlig farbror vid himmelens port och släppte in oss och slätade över, då skulle själva djävulen, som bor i våra synder, också följa med in i himmelen. Bland konferensens övriga talare voro kyrkoherde Alf Norbäck, Stockholm, pastor David Sandberg, Göteborg, och pastor Arvid Bergstam, Stockholm. Tillslutningen var vid vissa möten så stor, att tre lokaler fylldes samtidigt.

PRENUMERATIONSANMÄLAN

Inför och vid årsskiftet gå våra tankar till vår läsekrets, och vi känna behov av att få framföra vårt tack för gemenskapen under dagar och år som gått. Denna tacksamhet gäller alldeles särskilt dem av vår läsekrets, som hjälpt oss såsom prenumerantsamlare. Vi tacka Eder alla för värdefull hjälp och bedja om kärleksfullt bistånd och gemenskap under kommande år.

Vi hoppas nämligen att även under år 1944 få utgiva vår tidning, *Missionstidningen Sinims Land,* enligt samma plan, och med samma format och utstyrsel som under 1943. Vi vilja alltså genom vår tidning söka fortsätta med att uppehålla och stärka gemenskapen mellan dem som arbeta inom S. M. K. i hemland och på fältet, dem som bära missionsuppgiften i förbön och kärlekens offergärning. Vi vilja också i den mån det är oss möjligt verka för gemenskapen mellan alla kristna och för att bland dem förmedla gåvor till det andliga livets stärkande och till väckande och stärkande av ett levande missionsintresse.

Denna uppgift är stor, och vi äro mycket tacksamma för förbön och annan hjälp. Vi äro ju beroende av vår läsekrets ifråga om möjlighet att nå så många som möjligt, och då det är av så stor betydelse och av så oskattbart värde för vårt arbete att tidningen sprides, vädja vi om benäget bistånd härmed.

Missionstidningen Sinims Land utkommer med 20 nummer per år. Prenumerationspriset är: helt år kr. 2:50, halvår kr. 1:50, ett kvartal kr. 0:90. Till utlandet kostar tidningen kr. 3:— per år.

Prenumeration kan ske både på postkontoren och på Svenska Missionens i Kina exp., Drottninggatan 55, Stockholm Vid prenumeration på postkontoren måste *hela* namnet: »*Missionstidningen Sinims Land*» angivas. Enligt nuvarande bestämmelser för postbefordringsavgifter blir det emellertid *fördelaktigare för Missionen* om prenumeration verkställes å vår exp., varför vi äro *mycket tacksamma om så sker.* Tidningen sändes i så fall som utgivarekorsband till de olika prenumeranterna.

När 5 ex. eller därutöver rekvireras från exp., erhålles vart 6:te ex. gratis.

Prenumerantsamlare, som verkställa prenumeration å postkontor, erhålla, om postens kvitton insändas till exp., kr. 2:50 för vart 6:te ex., men få då inga friexemplar.

Provexemplar erhållas gratis från expeditionen.

Redaktionen.

INNEHÅLL:

Bibeln i handen på missionskretsens ledare. — Guds ord bär icke bojor. — Från Red. och Exp. — Från missionärerna. — Den heliga Birgitta — frälsningssoldaten från Ulvåsa. — Evangeliska Alliansens bönevecka. — Från När och Fjärran. — Prenumerationsanmälan.

Expedition: Drottninggatan 55. Telegramadress: »Sinim», Stockholm.
Telefon: 10 44 59. 10 54 73. Postgirokonto n:r 502 15.

Boktr. A.-B. P. A. Palmers Eftr., Sthlm 1943